

KFor

Oktober 2009 - februari 2010

Kosovo

4 maanden in het Noorden van Kosovo
door Van Hoerlande Patrick

Mijn Kosovo dagboek (voorwoord)

Inleiding

In de aanloop naar mijn eerste lange opdracht in het buitenland, eerste poging, kwam ik in contact met mijn voorganger Rudi. Het was begin 2009 de bedoeling dat ik de functie die hij in de zomer van 2008 uitgevoerd had, zou overnemen. Een week voor mijn vertrek werd deze opdracht, vanwege een Franse aanpassing, terecht afgeblazen.

Ik speelde toen al met het idee om een soort van dagboek bij te houden. Een kwestie om het thuisfront de mogelijkheid te geven om mee te leven en de 4 maanden geografische afzondering gemakkelijker te overbruggen. In ieder geval Rudi had ook zoiets gedaan en dit bevestigde me dat dit inderdaad een goed idee was (Rudi, je zal zien dat ik een deel van je voorbereiding gebruikt heb =;-). In ieder geval was het lezen van zijn dagboek, eerder een weekboek, voor mijn een goede voorbereiding.

Hiermee nodig ik je uit om mijn Kosovo dagboek te lezen en aldus met me mee te leven. Ik had bij het schrijven ervan geen idee wat er te gebeuren stond. Laten we het samen ontdekken.

Hoesy's Kosovo Weekboek

Voorbereiding Deel 2, Sep 09
Persoonlijk ervaringen in Kosovo

Waarom dit dagboek?

In de aanloop naar mijn eerste lange opdracht in het buitenland, eerste poging, kwam ik in contact met mijn voorganger, Cdt w/h Vlw Douchy Rudi. Ik speelde toen met het idee om een soort van dagboek bij te houden. Een kwestie om het thuisfront de mogelijkheid te geven om mee te leven en de 4 maanden geografische afzondering gemakkelijker te overbruggen. In ieder geval Rudi had ook zoiets gedaan en dit bevestigde me dat dit inderdaad een goed idee was. In ieder geval was het lezen van zijn dagboek, eerder een weekboek, voor mijn een goede voorbereiding.

Aangezien dit een persoonlijk verhaal in wording is, wil ik je vragen dit zelf niet verder te verspreiden of door te sturen. Je mag er natuurlijk over praten, maar liefst niet zelf verspreiden. Ken je iemand die geïnteresseerd is, laat hem (of haar) dan een mailtje naar me sturen. Ik zorg dan wel dat hij op mijn lijst van bestemmingen komt.

Hiermee nodig ik je uit om mijn Kosovo dagboek te lezen en aldus met me mee te leven. Ik heb geen idee wat er te gebeuren staat. Deze editie, het tweede deel over de voorbereiding, gaat in op de vraag wat de opdracht in Kosovo is. Laten we het samen ontdekken ...

Hoesy

Om je in te schrijven op deze nieuwsbrief [klik hierop](#).

Om je uit te schrijven, gelieve [hierop te klikken](#).

Vragen of suggesties? Of heb je een editie gemist? Stuur me een berichtje via [Hoesy](#). Bellen gaat nogal moeilijk.

Opmerking:
Dit dagboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo. Gelieve dit document omwille van de informatie die er in opgenomen is niet verder te verspreiden. Je mag echter wel iemand voorstellen om zich op deze nieuwsbrief in te schrijven.

Opmerking: Dit dagboek is een persoonlijk document over mijn ervaringen in Kosovo.

Waarom deze herziening?

Toen ik terug uit Kosovo kwam, suggereerden een aantal lezers van mijn dagboek om deze in boekvorm uit te brengen. Eén iemand had dit al voor zichzelf gedaan. Uit mijn elektronische contacten met enkele uitgevers bleek dat er geen interesse bestond voor dit idee. Ik vond het een beetje spijtig dat mijn ervaringen zouden verloren gaan voor de mensen die hierin geïnteresseerd waren, zodat ik na al die jaren beslist heb om mijn stukken tekst te herlezen en op het net te plaatsen.

Een eerste probleem was dat er mogelijks feiten zouden is staan die militairen in Kosovo in gevaar zouden kunnen brengen. Omdat het al bijna twee jaar geleden is, moet ik me hierover geen zorgen meer maken. Wat ik geschreven heb, is zeer waarschijnlijk al publiekelijk gekend of niet meer van toepassing.

Een tweede probleem is mijn persoonlijke visie op de individuen. Het zijn en blijven persoonlijke visies en dus zeker niet de waarheid. Besef dat iedereen maar een beperkte tijd in operaties zit en dus maar een deel van zijn aspiraties kan uitvoeren. Kritiek geven is dus steeds mogelijk. Zo besef ik dat mijn opvolger zich zeker zal verwonderd hebben over een aantal zaken dat ik niet gedaan heb. Mocht er twijfel zijn, weet dat ik het werk van al mijn voorgangers en collega's geapprecieerd heb.

Om ondanks dit eventuele polemieken te vermijden heb ik de familienamen van alle betrokkenen weggelaten. Ik gebruik dus alleen de voornamen of de graad. Zo zullen de betrokkenen zich herkennen, maar zijn ze voor buitenstaanders niet te identificeren, tenzij die over andere informatie beschikken.

Voor mezelf was het leuk om alles te herlezen. Ik hoop dat het voor jou als lezer ook leuk zal zijn. Veel leesgenot.

*'Indeed, the foundation for total success of Desert Storm was, in large measure, laid during the previous two months [of logistical preparation].'
General William G. Pagonis, in Military Review, Vol. 71, No. 9, p. 28*

Mijn Kosovo dagboek (inhoudstabel)

Inhoudstabel

Voorwoord	1
Inhoudstabel	3
De aanloop	5
Kosovo anno 2009	11
De laatste maanden ervoor	21
De laatste week	35
De eerste week	41
De verkenningsvlucht	51
De tweede week	61
De derde week	73
De vierde week	83
1 maand plus 1 week	97
De zesde week	109
7 op een rij	117
Bijna halverwege	129
Van Sint-Elooi naar Sinterklaas	139
Over de helft	149
De Battle Group en sneeuw!	159
Kerst in Kosovo	171
Week 13: Een ongeluksweek?	183
Einde en vertrek	193
De Battle Group	203
De laatste week als S1/S4	213
De laatste volledige week in Kosovo	227
De laatste dagen	241
De weken na de zending	245

Bijlage A: Lijst met afkortingen

Bijlage B: Brief aan de thuisblijvers

Bijlage C: Artikel in de NATO Chronicle

Mijn Kosovo dagboek (de aanloop)

Waarom?

De komende opdracht als verantwoordelijke voor de steun in het Noorden van Kosovo is mijn eerste opdracht van lange duur in het buitenland in een echt operatietoneel.

Sommige zullen opmerken dat ik reeds in het begin van mijn loopbaan als flightcommandant in de 15 W al in het buitenland werkzaam was. Hoewel het soms al lang leek en altijd even onverwacht, was het nooit meer dan twee weken. Irak na Golfoorlog 1 was toen het operatietoneel van Provide Comfort, maar niet echt lang voor mij. In B Koks was 'over den IJzer' vliegen al een exotische reis dus daar ook niet veel buitenland. Wel mocht ik op het einde van mijn 5 jaar daar proeven van 5 weken Cornwell in hartje winter. Mijn langste verblijf in het buitenland was echter als smaldeelcommandant in de 1 W. De jaarlijkse zendingen naar Saintes was de oorzaak van 2 maal vertoeven in Frankrijk. Waarvan 1 uithuizigheid de zes weken benaderde. Zeer waarschijnlijk heb ik de meeste tijd in het buitenland verzameld tijdens mijn verblijf in ACOS Strat, hoewel mijn jaar als stagiair-stafbrevethouder ook niet slecht was, maar dat waren reizen van amper 5 dagen. Geaccumuleerd moet dat maanden geweest zijn.

Weg geweest dat dus wel, maar nog nooit 4 maanden en in een operatietoneel, die naam waardig. En dus ook niet geldig voor extra punten voor het bevorderingscomité. Tja, zo werkt het nu eenmaal.

Maar de extra punten is zeker niet de enige, noch de voornaamste reden om een opdracht uit te voeren. Ik denk dat je in de huidige constellatie (ja, ik zal af en toe een moeilijk woord gebruiken) als officier niet kan zeggen dat je nog nooit aan een operatie deelgenomen hebt. Je kunt moeilijk aan de kantlijn toekijken hoe andere militairen zich voor de hoofdupdracht inzetten. Een functie als stafofficier is zeker geen excuus om niet je steentje bij te dragen.

Calle, mijn vrouw, zal daar natuurlijk mijn zin voor avontuur bijvoegen. Tja, ze heeft hier natuurlijk een punt. Ooit zo een paar keer naar Sirsinek (Irak) gevolgen tijdens mijn zending naar Ankarra (Turkije) terwijl ik beloofd had om geen gevaarlijke dingen te doen. Defensie: een avontuur?

En natuurlijk ook mijn plichtbesef. Calle kan hierover meespreken. Vraag me niet om dit uit te leggen, want dat kan ik niet. Het is gewoon zo.

Eerlijk gezegd: het financiële speelt geen noemenswaardige rol. Het is mooi meegenomen, maar dat is ook alles.

Nu rest nog de vraag: "Waarom Kosovo ?" Tenzij je met een eenheid vertrekt, zijn er voor logistiekers luchtvaart maar 2 mogelijke plaatsen. Ik wou het liefst iets doen waar ik veel over weet en door de jaren heen heb ik veel geleerd en geproefd over alle soorten logistiek, dus ... Die 2 plaatsen zijn Kaboel (Afghanistan) en Novo Selo. Als vader van 4 kinderen kan je moeilijk vragen om vrijwillig in een 'echt' oorlogsgebied te gaan werken. Trouwens, ik zag me niet werken in een zeer gelimiteerde zone in een snikheet klimaat. Nee, het noorden van Kosovo leek me stukken aantrekkelijker.

Ook niet te vergeten: het internationaal hoofdkwartier is voornamelijk Frans. Zij hebben in het Noorden immers de meeste troepen. Hoewel de voertaal het Engels is, zal ik mijn Frans kunnen en moeten gebruiken. Ook niet slecht.

Dus, Kosovo!

Het thuisfront

Deze opdracht is niet alleen mijn keuze. Calle had ook iets in de pap te brokken. Er komt zeker een tijd dat ik in operatie moet (zou eigenaardig zijn van niet). Als het dan toch moet, kan je beter zelf kiezen waar en wanneer. Voilà, dat was zo'n beetje de teneur.

Kosovo is minder risicovol en de winter, hoewel er een aantal verjaardagen en feestdagen invallen (bah, Kerst zonder familie), is de beste periode. Geen eindexamens, geen groot verlof, minder sportactiviteiten, tuin die stil ligt, enz. Het is nooit gepast om 4 maanden weg te zijn, maar dit zijn wel de beste maanden als je 4 kinderen hebt. En als ik terug komt, begint de lente. Leuk.

Als militair in het buitenland word je bij wijze van spreken een beetje gepamperd (waarschijnlijk zal ik voor de luiers moeten zorgen :-). Behalve problemen met de operatie, heb je weinig zorgen om je hoofd. Voor de familie thuis daarentegen blijven de problemen gewoon doorlopen. De 4 maanden afwezigheid weegt bij de thuisblijvers het zwaarst. Ik heb nog geen idee hoe ik daarbij kan helpen. Alles zo goed mogelijke regelen, maar wat nog?

Poging 1: De voorbereiding van een 'weeskind'.

Een weeskind is de naam voor individuele vertrekkers zonder steun van een eenheid. De meeste militairen vertrekken immers als onderdeel van een detachement en worden dus door hun eenheid gezamenlijk voorbereid. Als je hier geen deel van uitmaakt, is de kwaliteit van je voorbereiding grotendeels afhankelijk van je eigen inventiviteit en initiatief. Hoewel er pogingen zijn, bestaat er is steeds geen vaste leidraad die zegt wat je moet doen. In ieder geval moet je veel kilometers bollen en veel telefoneren om alles te verzamelen. Gelukkig had mijn collega Eric al een heleboel dingen op een rijtje gezet en ik heb zijn rijtje verder aangevuld. Deze checklist zou voor mijn tweede poging zeer nuttig blijken. Ik heb deze lijst trouwens al aan enkele anderen bezorgd.

In de maand januari 2009 was het spurten van hier naar daar. Ik had immers maar een paar weken om alles in orde te krijgen. Ik wou ook zo weinig mogelijk gemaakte afspraken annuleren. Het resultaat was dat al het materiaal een week voor mijn vertrek klaar was, maar dat ikzelf niet met alles in orde was. Ik had immers een aantal briefings niet bijgewoond, maar dat euvel was te overbruggen.

Volledig gepakt en gezakt kreeg ik tijdens de cursus 'Humanitaire Operaties' een telefoontje dat alles afgeblazen was. De Fransen hadden het hoofdkwartier gereorganiseerd en de aflossing kwam met officieren te veel. Ze wilden me wel een functie van een luitenant geven. Ik heb vriendelijk bedankt voor een job tussen 4 muren. Sommige collega's vertelden me dat ik toch moest gegaan zijn en dit vanwege de premie. Ik zag me echter geen 4 maanden opgesloten zitten.

De personeelsdienst van de operaties stelde voor om met de volgende rotatie te vertrekken. De Fransen hadden immers de 'hogere' functie van de verantwoordelijke steun permanent aan de Belgen beloofd (de vorige functie was afwisselend voor België en Marokko). Ik zag een buitenlandse opdracht tijdens de grote vakantie totaal niet zitten. Ik zou me dan ook niet vrijwillig voor aanmelden. Nee, misschien later.

En zo begon ik alles terug uit te pakken.

De voorbereiding

Hoewel de zending dus afgeblazen was, had mijn voorbereiding toch waarde. Ik was immers nu gedeeltelijk 'mission ready' en de komende maanden kon ik de leemtes vullen. Zo kon ik de kwalificatie FNC behalen. Hoewel een officier steeds zijn GP draagt en ik hiervoor al gekwalificeerd was, had de schootsinstructeur me aangeraden ook voor FNC te gaan. Je weet maar nooit. Trouwens door de nieuwe schiettechnieken zijn de procedures voor een groot deel onafhankelijk van het wapen. Het is niet meer statisch vuren naar een doel, want je leert nu echt hoe op een veilige manier met je wapen om te gaan. Bijna in ware SWAT stijl.

Hoewel je hoopt het nooit te moeten gebruiken, weet je best zeer goed hoe je het wel moet doen. Het is je levensverzekering op het terrein.

Toen ik de eerste keer met mijn wapen en beschermingsvest thuis kwam, sloeg de paniek toe. Probeer eens aan tieners en een kleuter uit te leggen dat je niet gaat vechten, maar dat die dingen voor je bescherming zijn. Zoiets heeft voeten in de aarde. Gelukkig kon ik met mijn badge van KFOR en het internet aantonen dat ik wel degelijk naar het rustiger Kosovo ging en niet naar Afghanistan.

Medisch was alles OK. Spuiten genoeg gekregen. Van alles foto's genomen en gekeurd. Ook mijn sporttesten afgelegd. Voor het eerst sinds jaren heb ik die in het voorjaar afgelegd en niet traditiegetrouw op de laatst mogelijke dag in de herfst.

Een paar briefings in de cursus voor de volgende lichter maakte mijn lijstje compleet en dus kreeg ik na maanden uiteindelijk het papier met de melding dat ik met alles in orde was. Gelukt!

Over de cursus nog een woordje. Tijdens deze cursus worden alle weeskinderen die binnenkort moeten vertrekken verzameld. Hierdoor hangt er een operationeel sfeertje dat zelfs een weggekwijnde stafofficier doet terugdenken aan de bestaansreden van een Defensie. Geen kandidaten voor operaties? Toch niet onder deze militairen!

Het vastkrijgen van de aanduidingsnota is ook een administratief verhaal. De periode voor kandidatuurstelling liep begin mei ten einde, en halverwege juli wist ik nog altijd niets. Als je dan weet dat ik de enige kandidaat voor die plaats was, dan begin je je toch vragen te stellen. Een mailtje bracht het probleem aan het licht. De nota was eind mei al opgemaakt en ingeschreven, maar blijkbaar nooit verstuurd. Dat is nu rechtgezet. De rest van de keten kan in gang schieten. Eén klein detail, die voor mij van een hoger orde geworden is, alles is 'onder voorbehoud'. Ahum.

Juli 09

Dit is de maand waarin ik begin te schrijven. Ik probeer vanaf nu alles bij te houden. Een kwestie van de gewoonte aan te kweken.

De kinderen weten nog steeds van niet. We hebben beslist om het hen, en daarna de rest van de familie en vrienden (op enkele uitzonderingen na), te vertellen na de grote vakantie. [Hey kids, we wilden jullie een onbezorgde vakantie geven.] Het heeft geen zin dat jullie gedurende maanden zorgen over mijn vertrek maken. Dus het grote nieuws zal zich pas begin september als een vuurtje verspreiden.

Dat betekent natuurlijk dat ik mijn voorbereidingen tot het onzichtbare moet beperken. Ik kan moeilijk met kisten en militair materieel gaan sleuren. Ook moet ik gemaakte afspraken staande houden, hoewel ik weet dat ik er niet zal zijn. [Sorry Lore, ik kan je rijinstructeur niet zijn. Ik had het graag gedaan, maar de afstand is te groot.]

Vorige week mijn test Engels afgelegd. Dat was niet echt noodzakelijk, maar toch mooi meegenomen. Het is geen vereiste om een certificaat Engels te hebben, hoewel de voertaal van het hoofdkwartier (HK) Engels is. Verwonderd? De Fransen zijn inderdaad de baas van dit HK, maar omdat het een Navo operatie is, is de voertaal Engels. Van Rudi weet ik dat je als Belg veel mag opdraven bij bezoeken, want de Fransen sukkelen nog altijd met die voertaal. Voor diegene die twijfelde: ik ben met glans geslaagd.

Vandaag wordt er veel gepraat over de mogelijke griep пандеміе. Voor mijn vertrek toch eens polsen hoe het zit met de vaccinaties hiervoor. Kosovo lijkt me niet de ideale plaats om met griep in bed te liggen =;-)

Hoesy's Kosovo dagboek

Ook eens denken om een paar dagen verlof te nemen om de bovenverdieping in orde te brengen, want anders ligt het daar een paar maanden stil. Hier en daar een dag in september moet wel lukken. Hoewel, misschien zijn er nog een paar verrassingen.

Als voorbereiding ook aan een boekenlijst begonnen. De biblio van Defensie zal het geweten hebben. In ieder geval zijn ze bereid om boeken naar Kosovo op te sturen en de uitleenperiode te verlengen. 1 maand leek hen iets te weinig. Tiens.

Groetjes,

Hoesy

'Indeed, the foundation for total success of Desert Storm was, in large measure, laid during the previous two months [of logistical preparation].'
General William G. Pagonis, in Military Review, Vol. 71, No. 9, p. 28

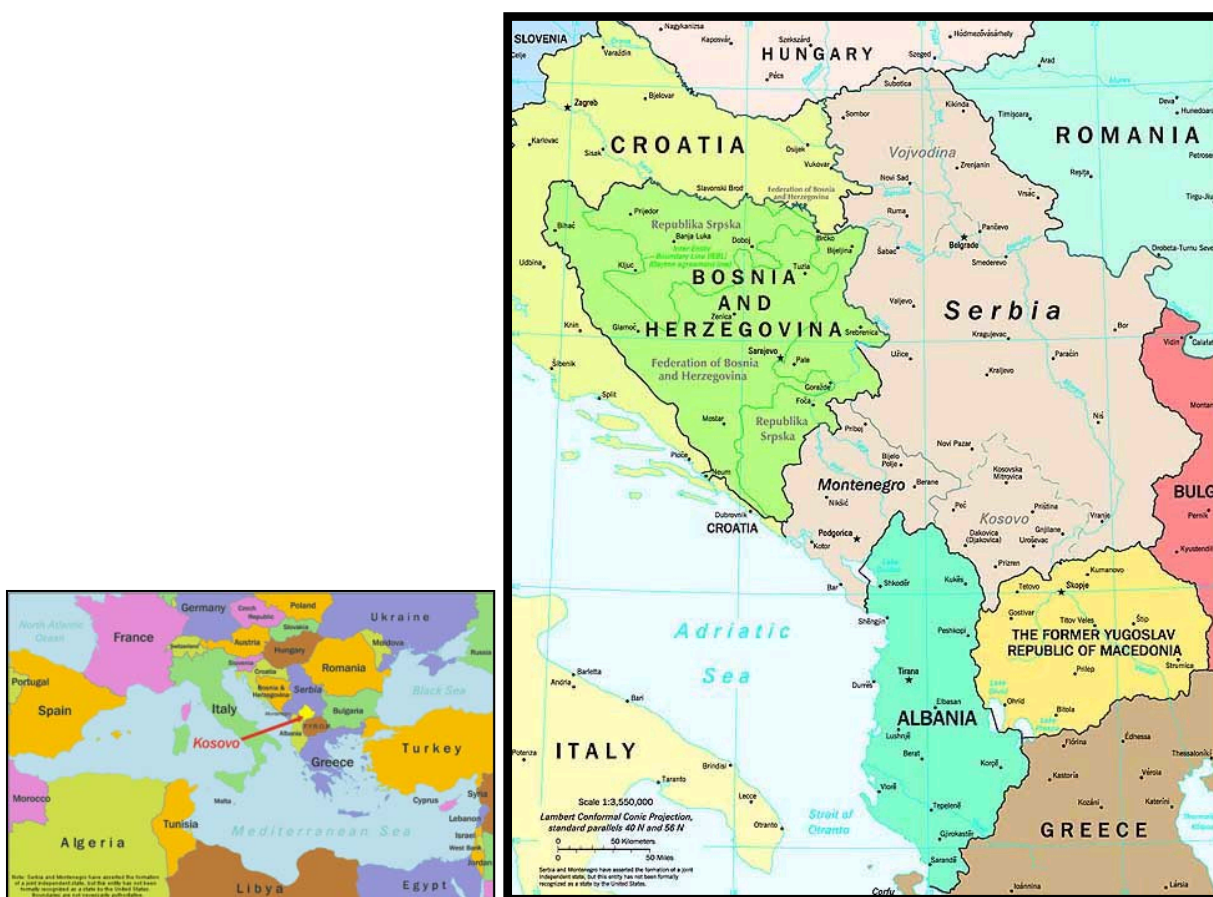

Mijn Kosovo dagboek (Kosovo anno 2009)

In de komende pagina's zal ik een poging wagen om je onze, en dus niet alleen mijn, opdracht te schetsen. Dit kan zeer nuttig zijn wil je de situatie en de komende weken begrijpen. Er zit natuurlijk een stukje geschiedenis is (ja Amber zo zie je dat geschiedenis toch zijn belang heeft), maar het meeste gaat over het hoe en wat van de hedendaagse situatie.

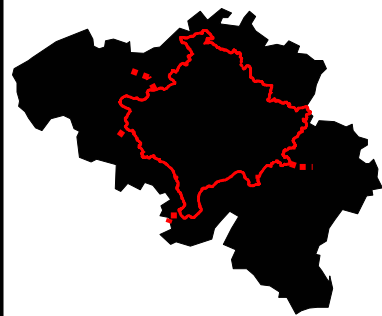
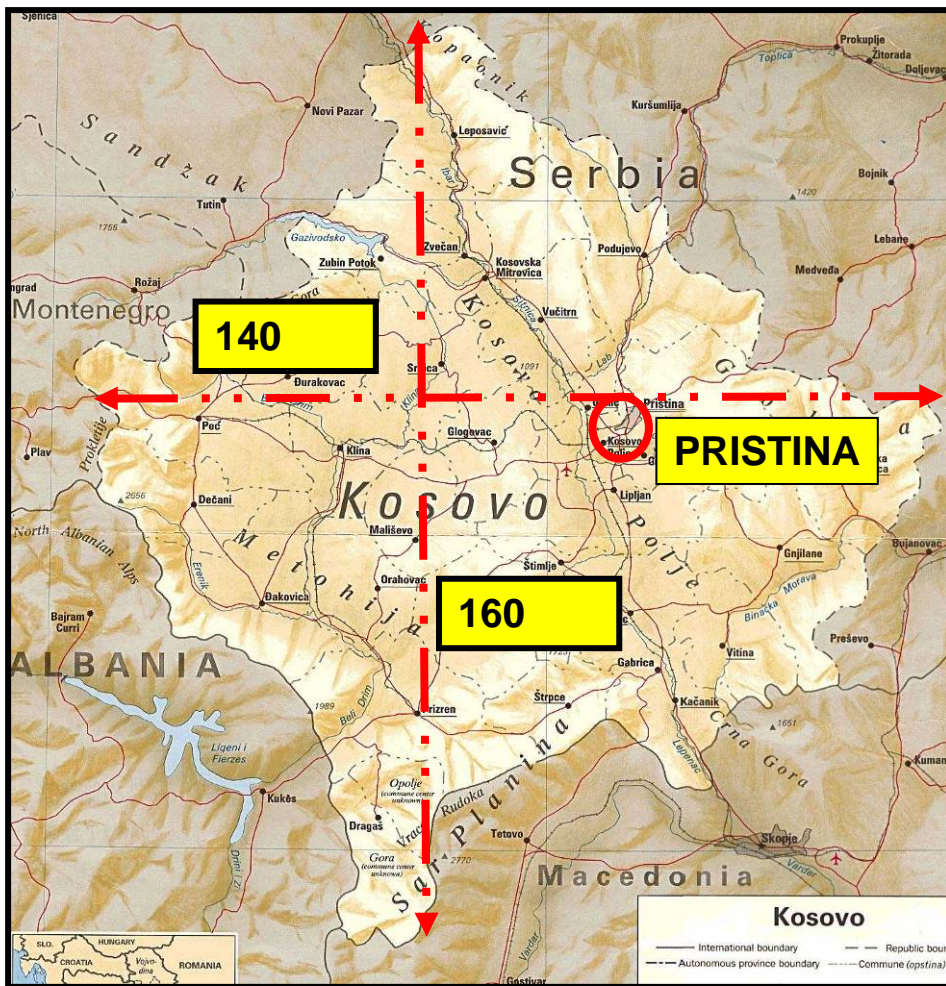
Wat is Kosovo?

Kosovo is een stukje land in de Balkan dat ligt tussen Servië, Albanië, Montenegro en Macedonië (een voormalige Joegoslavische republiek afgekort als FYROM). Het heeft geen kust en dus geen toegang tot de zee (nee, het woord duiken kennen ze er niet).

Groot is het niet. Het is amper 140 km breed en 160 km lang met een totale oppervlakte van, amper 10887 km² of één derde België (dit is aardrijkskunde =;-).

Opmerking: Dit dagboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

Je ziet, groot is Kosovo niet. Haar problemen echter wel.

60% van de oppervlakte van Kosovo bestaat uit bergreliëf. De rest bestaat uit vlakten en valleien. Het gebergte wordt verdeeld in omliggende en centrale gebergten. De omliggende gebergten zijn het hoogst en hebben toppen van boven de 2000 m:

- in het noorden en het westen de Albanese Alpen;
- in het oosten de bergen van Kopanik en Golfjak;
- in het zuiden de bergen van Sar Planina en van Crna Gora.

De centrale gebergten die zich boven de 1000m verheffen, verdelen Kosovo in twee kommen: de Metohija in het westen en de Kosovo Polje in het oosten. Kosovo beschikt over een relatief dicht waternet. Natuurlijke meren bestaan er niet. Enkele stuwmeren zorgen voor bevloeiing en stroomvoorziening.

Temperature in °C	Jan	Feb	Mar	Apr	May	Jun	Jul	Aug	Sep	Oct	Nov	Dec
Kosovo plains (600 m)												
Absolute T° Max	18	16	26	29	32	35	39	39	33	31	26	17
Mean T° Max	3	5	11	16	20	23	27	28	24	18	12	4
Mean T° Min	-4	-4	-1	4	8	10	12	13	9	6	3	-3
Absolute T° Min	-27	-23	-21	-8	-3	-1	3	4	-3	-4	-7	-23
Dinaric Alps (>2000 m)												
Mean T° Max	3	5	9	14	20	23	26	26	22	16	9	4
Mean T° Min	-5	-4	-1	3	5	8	11	12	9	5	2	-3

Het klimaat is een typisch continentaal klimaat met warme zomers en koude winters. Het zal dus bibberen worden, maar beter dat dan de hitte van de zomermaanden. En aangezien er in de winter ook veel vochtigheid in de lucht zit, mag ik veel sneeuw verwachten. Witte Kerst is daar geen uitzondering, hoewel ik betwijfel dat er in die periode veel gevierd wordt.

De bevolking

Kosovo telde in 1995 ongeveer 2,1 miljoen inwoners (België 10 miljoen). De bevolkingsdichtheid is ongeveer 194 inwoners/km². Door de hoge bevolkingsconcentratie in de bekkens ligt de bevolkingsdichtheid hier ver boven het gemiddelde. Het aandeel van de stadsbevolking ligt op meer dan 30 %.

Kosovo is na de Joegoslavische oorlog een allegaartje geworden van Kosovaarse Albanezen (KOA), Kosovaarse Serven (KOS) en Bosniërs. De bevolkingsstructuur is in de jaren 90 sterk veranderd. In 1953 vormden de Serviërs nog 24% van de bevolking in Kosovo. De etnische Albanezen vertegenwoordigden toen slechts 65 %. In 1991 was het aandeel van de Servische bevolking tot ongeveer 10 % gezonken terwijl het aantal etnische Albanezen ongeveer tot 82 % gestegen was. Deze verandering is niet alleen het gevolg van het zeer hoog geboortecijfer bij de etnische Albanezen (25 per 1000) maar ook van de verhuis van talrijke Serviërs uit Kosovo. Hiervan ligt de oorzaak hoofdzakelijk bij het groot tekort aan arbeidsplaatsen en bij de onzekere politieke situatie.

De etnische Albanezen zijn overwegend sunitische Moslims, daar waar de anderen overwegend Servisch-Orthodoxe christenen zijn.

De twee talen die hoofdzakelijk gebruikt worden: Albanees en Servo-Kroatisch. Het Albanees wordt geschreven zoals bij ons door middel van het Latijns alfabet. Het Servo-Kroatisch wordt geschreven door middel van het Cyrillisch alfabet, zoals het Russisch.

Kosovo bestaat uit 30 'Municipalities', een beetje zoals onze gemeentes, met elk hun eigen burgemeester. Deze zijn dan nog eens samengebracht in 5 Districten (provincies?). De hoofdplaatsen van deze districten zijn Pristina, Pec, Prizren, Kosovska, Mitrovica en Gnjilane. Een aantal van die steden zullen later zeker opduiken.

Geschiedenis en het huidige conflict

Wanneer je over Kosovo spreekt, komt vroeg of laat de datum van 28 juni 1389 aan bod. Op die dag vond de veldslag op het Merelveld (Kosovo Polje) plaats. Deze veldslag tussen Serviërs en de Ottomanen (de huidige Turken) eindigde onbeslecht, maar de oprukkende Moslims werden gestopt. Voor de Turken was dit een Pyrrus overwinning (voor diegene die niet weten wat dit betekent, zoek het maar eens op). Deze nederlaag ligt gedeeltelijk aan de basis van het huidig Servisch gevoel dat ze alleen op zichzelf kunnen rekenen en dat ze door de internationale gemeenschap in de steek worden gelaten.

Ook voor de etnische Albanezen heeft Kosovo een symbolische waarde. Zo kwamen in juni 1878 meer dan 300 etnische Albanezen uit Kosovo en de omliggende landen bijeen om de Liga van Prizren op te richten. Het was de bedoeling van de liga om de Ottomanen te steunen als bescherming tegen de Slavische buurlanden. Geleidelijk aan is daaruit het gedachtegoed ontstaan om alle Albanese gebieden te verenigen in een Groot-Albanië.

In Kosovo bestaat de huidige bevolking voor meer dan 85% uit etnische Albanezen (afstammelingen van de Illyriërs, de oerbevolking van de Balkan) die een vergaande autonomie of zelfs onafhankelijkheid nastreven. Sinds het begin van de jaren 80 is het herhaaldelijk tot bloedige gevechten tussen de etnische Albanezen en de Servische politie gekomen.

Ondanks economische steun van de beter gegoede Joegoslavische deelrepublieken (Slovenië en Kroatië) zijn de etnische Albanezen er niet in geslaagd, door het uiteenvallen van het land in 1991, hun economische situatie te verbeteren. Het hen toegestane zelfbeschikkingsrecht leidde tot een Albanisering van Kosovo. De etnische Albanezen wensen niet in de Joegoslavische staat te worden geïntegreerd. Het doel van de meeste etnische Albanezen was niet een nieuw autonoom statuut binnen Joegoslavië, maar een volledige onafhankelijkheid. Omwille van een ogenschijnlijke onderdrukking van de Servische minderheid werd de autonomie van Kosovo in 1989 opgeheven en namen de Serviërs de leidinggevende functies in de politiek, de administratie en de economie over. Het Servisch werd de enige officiële taal.

De Albanezen verrechtvaardigen hun aanspraak op Kosovo door hun grote bevolkingsmeerderheid tegenover de Serviërs en hun grote kolonisatie van Kosovo in de 18de eeuw, nadat meer dan 300.000 Serviërs het, toen Ottomaans gebied, verlaten hadden. Voor de Serviërs is Kosovo van belang omdat het middeleeuws stamland van het koninkrijk Servië met verscheidene nationale heiligdommen, o.a. het Patriarchaal klooster van Pec; het van groot strategisch belang als doorgang naar het zuiden is; het een economische betekenis heeft omwille van de minerale grondstoffen; en het over een Servische minderheid beschikt waarvan de rechten moeten worden beschermd.

KFOR

En waar horen wij thuis in dit plaatje?

De Kosovo Force (KFOR) (Cyrillisch alfabet: KФOP) is een door de NAVO geleide internationale vredesmacht die de vrede en veiligheid bewaakt in Kosovo. Het is niet alleen de NAVO die deelneemt aan KFOR. Ook niet-NAVO landen nemen deel, waarbij Rusland wel de grootste en opmerkelijkste is.

KFOR werkt met VN mandaat onder resolutie 1244:

"Whilst continuing to maintain and develop a climate of safety and security, KFOR is to support UNMIK in promoting the transfer of increased responsibility to the civil authorities, in order to facilitate the withdrawal from large-scale framework operations in Kosovo."

Deze resolutie is door de zelf verklaarde, maar nog niet door alle landen erkende onafhankelijkheid van Kosovo niet echt meer van toepassing. Het probleem is echter dat een nieuwe resolutie niet mogelijk is door het veto van Rusland. De Russen houden dit tegen omdat hun vrienden de Serven de onafhankelijkheid van Kosovo niet willen erkennen. Er is volgens hen dus geen nood aan een nieuwe resolutie. Misschien wordt Servië soepeler omdat ze tot de EU (Europese Unie) willen toetreden? Wij, Belgen hebben de onafhankelijkheid van Kosovo wel erkend.

Hieronder zie je ook in het lichtgrijs de 'achtergebleven' Servische bevolking in Kosovo. Je merkt onmiddellijk dat er in het Noorden een grote hoop zijn en daar ligt dus net het probleem. Servië erkent de onafhankelijkheid van Kosovo niet en wenst tenminste het noordelijk gedeelte

bij Servië houden. De stad Mitrovica ligt aan de onderste grens van dit gedeelte en concentreert daardoor alle problemen.

KFOR (Kosovo Forces) heeft de provincie opgedeeld in 5 gebieden waarin ze opereert. Ik zit in het Noorden.

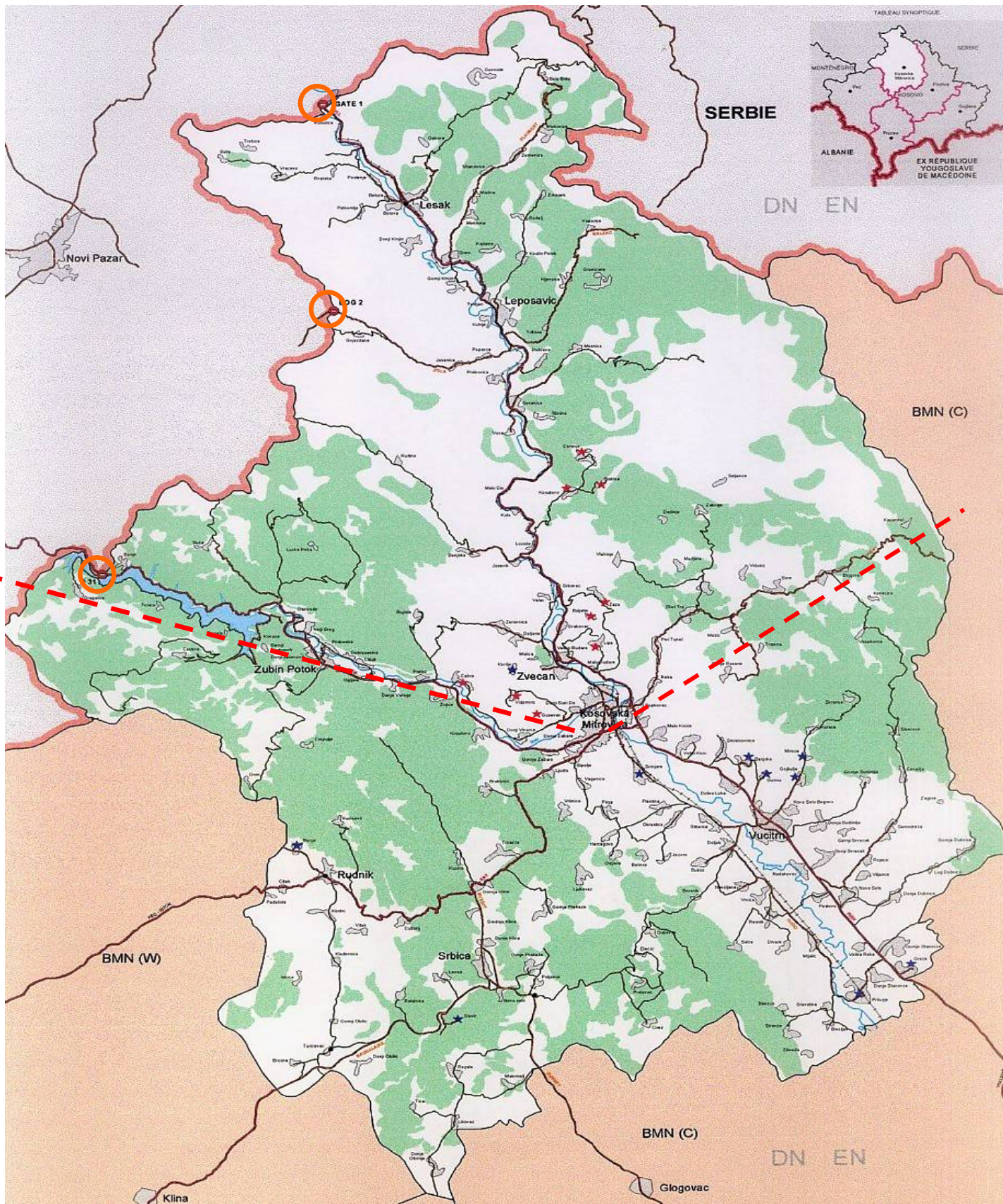
Het hoofdkwartier van KFOR zit in de hoofdstad Pristina (de rode cirkel). Elk van de 5 gebieden van KFOR hebben ook hun eigen hoofdkwartier. Ik zit in MNTF(N) wat staat voor Multi National Task Force (North), dus het hoofdkwartier van de noordelijke taak macht van verschillende nationaliteiten. Dit hoofdkwartier staat in Novo Selo. We hebben ongeveer een 4000 man onder ons bevel, allemaal in de regio Noord.

Tegen het eind van 2009 worden het aantal troepen van 14000 naar 10000 verminderd. Tegen eind 2010 zou dit nog maar 4500 zijn. Dit is duidelijk een operatie die op haar einde loopt.

Operatietoneel Noord-Kosovo

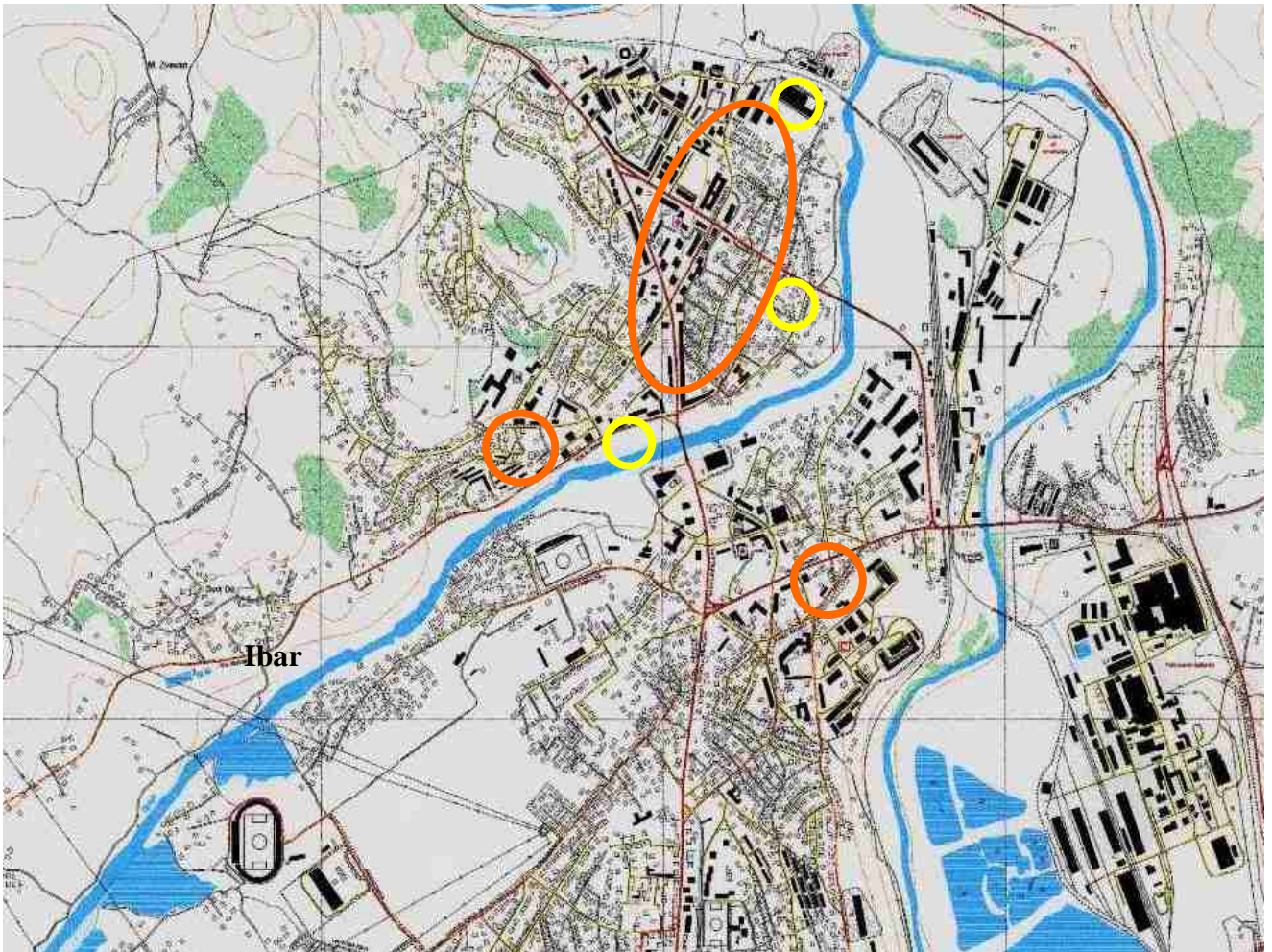
Voor militairen heeft een operatietoneel niets met medische ingrepen, noch met kunst te maken. Het is de zone waarvoor we verantwoordelijk zijn. Onze Task Force beweegt zich in het Noord-Kosovo. De kaart hierna is belangrijk voor het volgen van mijn verhaal in de komende weken. Ze is extra groot en op één blad. Ik heb ook, in wat ik hierboven heb verteld, de stippellijn getrokken zoals Servië het nog Servisch gebied ziet. Dit resulteert in de observatie dat wij in onze operatiezone eigenlijk de helft van beiden hebben. Duidelijk is dat hierdoor onze regio de meeste problemen kent.

Algemene geografische kaart regio Noord. De rode stippellijn toont de omstreden grens tussen Serven en Albanen in Kosovo Noord.

Je merkt dat de beide lijnen elkaar ontmoeten in Mitrovica. Deze stad is inderdaad DE lout aan het kruisvat. De Albanezen en de Serven worden daar gescheiden door de Ibar rivier waarover een 3 tal bruggen lopen in de stad. Onthoud goed dat het noordelijk gedeelte 'Servisch' is en het zuidelijk 'Albanees'. Zie de Ibar maar als onze taalgrens maar dan met meer strijdbare bevolkingsgroepen aan weerszijden.

De volgende kaart moet dit duidelijk maken. Je herkent de Ibar (de breedste rivier van boven naar onder links) en de 3 bruggen (gele cirkels).

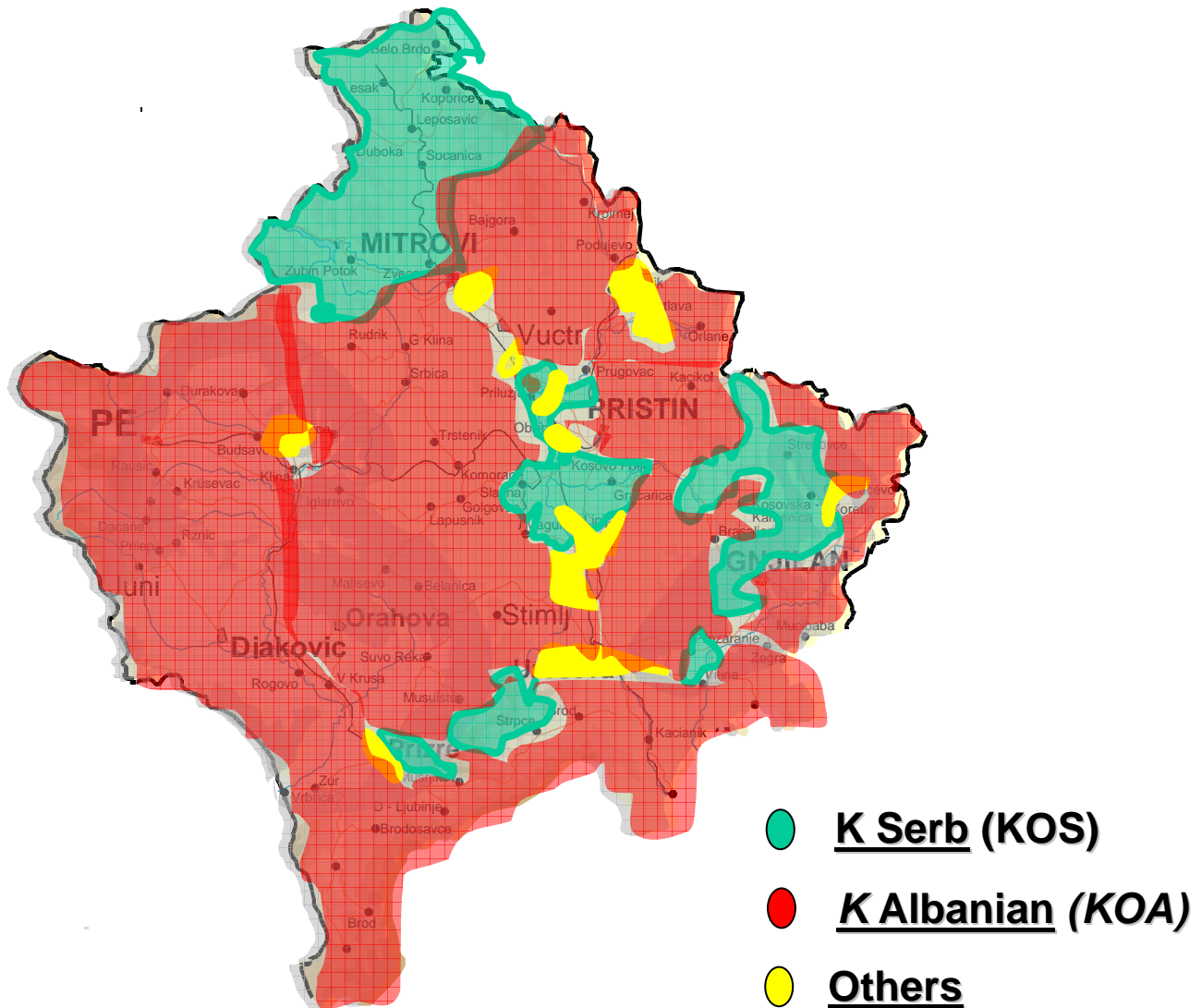

Ik heb bovendien 3 van de zo vele probleempunten aangeduid (rode ovaal of cirkel), zodat je het multi-etnisch probleem van Mitrovica zou kunnen vatten. Van links naar rechts zie je de 'Tree Towers' aangeduid (3 appartementsgebouwen met Albanezen aan Servische kant), een orthodoxe kerk aan Albanese kant en 'Little Bosnië' een wijk van achtergebleven islamitische Bosniërs (natuurlijk aan de Servische kant).

Hoewel het nu rustig is, kan de vlam snel in de pan slaan. De Serven zijn in staat om in minder dan anderhalf uur een optocht van 30 man naar een paar duizenden te vergroten, en enkel door GSM en 'mond-aan-mond reclame'.

Op de algemene kaart hierboven heb ik ook een aantal grenspunten met Servië aangeduid. Ook deze worden door ons permanent bewaakt voor allerlei zaken: wapen en drugs-smokkel, personensmokkel, enz.

Het probleem was misschien theoretisch op te lossen indien de Serven in het Noorden en de Albaniërs in het Zuiden waren, maar de verspreiding is echter algemeen in Kosovo. De kaart hieronder schetst het volledig plaatje.

Verder bewaken we ingesloten enclaves (bv. enkele Albanezen binnen een Servische gemeenschap, of omgekeerd) en belangrijke monumenten of gebouwen. Kosovo beschikt over pareltjes van oude abdijen en orthodoxe kerken, en de Serven willen die liever niet zien afbranden (is gebeurd in Mitrovica).

Onthoud ook dat de Serven orthodoxe christenen zijn en de Albanezen gematigde moslims. Op de foto's zal je dus kerken en minaretten zien ... Dit verschil in godsdienst maakt de zaak niet eenvoudiger.

Ziezo, wie dit allemaal begrijpt zal straks ook alle reportages en eventuele voorvallen beter begrijpen in de regio. Ik heb het nog niet over de politieke situatie gehad maar die is eigenlijk door niemand goed te begrijpen. Aan de Servische kant in Mitrovica wordt de Servische wet

Hoesy's Kosovo dagboek

(gestuurd door Belgrado) uitgevoerd en aan de Albanese kant wordt de Kosovaarse wet uitgevoerd. Vandaar dat voertuigen soms twee nummerplaten hebben: velen vijzen hun Servische plaat af vooraleer ze in Albanees gedeelte komen (hebben we zelf zien gebeuren).

Groetjes,

Hoesy

*'De wereld is al ingewikkeld genoeg ...
... laten we het nog ingewikkelder maken!'
Subwerkgroep CSS 18 November 2004*

Verdere lectuur op:

<http://nl.wikipedia.org/wiki/Kosovo>

<http://nl.wikipedia.org/wiki/KFOR>

<http://www.nato.int/kfor/>

Mijn Kosovo dagboek (de laatste maanden ervoor)

Augustus 09

In de aanloop naar de opdracht al een beetje administratief werkt verricht. Het blijft lastig om me niet te verspreken. Immers, eenmaal je erover praat, kan het nieuws zich snel verspreiden. We willen echter vermijden dat onze kinderen het van iemand anders te weten komen. Nog bezig met de brief om de bank te verwittigen i.v.m. met de levensverzekering. Immers, voor de verzekering blijft Kosovo een operatie als een ander en dus gevaarlijker dan onze normale job. Indien je ze niet verwittigt, dan kan dat problemen opleveren.

Ook een brief aan de schooldirecteurs opgesteld. Hoewel ik van plan ben ze persoonlijk te spreken, maakt een brief zoiets officiëler. Tijdens mijn zoektocht naar ideeën qua inhoud op een oude brochure gebotst. Daarin stond een verwijzing naar een paar boekjes ter voorbereiding van het gezin. Bij de Consulente Morele Ondersteuning (CMO) aangeklopt. Ze worden opgestuurd.

De CMO is een persoon die de troepen psychologisch moet ondersteunen tijdens opdrachten in het buitenland. Vroeger werd deze taak door padrés waargenomen, maar nu zijn er dus ook CMO's.

Ook ken ik nu mijn 'collega's'. Het is te zeggen, de Belgen die ook een functie in het hoofdkwartier zullen vervullen. Adjudant Chef (ADC) Albert gaat een administratieve functie bij de logistiek invullen, terwijl Eerste Korporaal Chef (1CC) Monique als chauffeur/administratief medewerkster meegaat. Je zal er in de loop van de maanden nog over horen.

Gisteren Seighin voor een paar dagen bij Ma en Pa afgezet. Na een lange rit en dagen naar dit verblijf uitgezien te hebben, besloot hij om terug naar huis te keren. Aan mijn broek hangend en met de tranen in de ogen smeekte hij om mee naar huis te mogen. Het was zeer lastig om niet toe te geven. Wat zal dat geven als ik voor 4 maanden moet vertrekken en hij dat beseft. Oei!

Dins 11 Aug 09

De boekjes zijn toegekomen. Ik moet ze voorlopig op mijn bureau laten, want anders bestaat het gevaar dat de kinderen het te weten komen. Ik vraag me trouwens af hoe lang het nog zal duren vooraleer ze het door hebben. Er zijn al mensen die zich versproken hebben, maar nog geen van de kinderen heeft het opgepikt. Dit toont ook aan hoe snel zich zoiets zou kunnen verspreiden.

Met de boekjes zijn ook de klevers voor de post toegekomen. Zonder die klevers geen post. Dus, als je iets wil sturen, moet je ze gebruiken. Doet me denken dat ik opnieuw mijn connectie moet opzetten. Cdt Eric woont ook in Zoersel en was vorige keer bereid om de laatste meters voor zich te nemen. Immers de post moet in een eenheid afgegeven worden. En de dichtstbijzijnde eenheid is toch een eindje van

Zoersel. Voor ma en pa is het simpeler: ze kunnen alles afgeven in de marinebasis. Die mannen weten wel wat ze er mee moeten aanvangen. Je mag het ook met de post opsturen, maar vergeet er dan wel geen postzegel op te kleven.

De klever ziet er zoals hieronder uit. Ieder operatietoneel heeft zijn kleur: Kosovo = groen.

Opdat ik het zou ontvangen moet je het vervolledigen zoals op de foto hieronder.

Aangezien mijn geschrift zelfs in drukletters niet duidelijk is, volgt hier de geprinte versie:

Lijn 1: MAJ (OF3) VAN HOESERLANDE PATRICK 037587

Lijn 2: HQ MNTF(N) ACOS SPT G4

Een andere mogelijkheid is iets te versturen via de Franse post (opnieuw niet vergeten te frankeren). Adres is dan:

VAN HOESERLANDE Patrick OF3

SP 71 711

00771 ARMEES

FRANCE

Gisteren een afspraak met het Logistiek Bataljon te Ieper gemaakt om mijn materieel af te halen. Ja, als vertrekkende krijg je nu een heleboel extra materieel. Speciale kledij voor warm en koud weer. Als ik alles ontvangen heb, maak ik wel een lijstje. Ik herinner me nog toen mijn ex-schoonbroer naar Kosovo moest vetrekken. Hij heeft toen een kist vol met eigen materieel moeten kopen. Dit is nu niet meer nodig. Defensie leert!

Ik moet ook op zoek gaan naar een vervanger. Immers mijn collega, LtKol Eric blijft maar tot eind december en ik kom terug mid maart. Twee en een halve maand niemand op de dienst is iets te lang. Ik moet een lijstje van potentiële kandidaten opmaken. Benieuwd wie het zal zijn, als het al iemand wordt.

Laatste twee weken van Aug

Verlof met de kinderen in Spanje. Soms moeilijk als je een geheim hebt en het niet mag vertellen.

September 09

Zon 06 Sep 09

Vandaag de dag van het grote nieuws. De eerste in de rij zijn de kinderen. Na de eerste schoolweek leek ons de zondag, als alles ietsje rustiger verloopt, de dag om het te vertellen bij een brunch. Pistolets en koffiekoeken werken verzachtend. Na de koetjes en de kalfjes, het handen wassen en het opruimen, opnieuw iedereen aan tafel geroepen en het nieuws verteld. Natuurlijk zeer uiteenlopende, maar niet totaal onverwachte reacties. Van ontreddering over berusting. De jongste zijn reactie was het best 'Mag ik nu van tafel?'. Natuurlijk nog te klein om de impact er van te begrijpen.

Volgende in de rij de schoonouders. Zij namen het nieuws op zoals het hen past. Het is immers een deel van mijn job en zij zullen klaar staan om eventuele problemen aan het thuisfront mee helpen op te lossen. Nog nagepraat bij een goede portie mossels. Nu de rest van de wereld.

Maan 07 Sep 09

Vandaag contact gehad met de mijn vrouwelijke collega op de cursus Hum Ops. De Ops briefing bevatte niet veel nieuwe elementen. De afbouw van de troepen naar ongeveer 10.000 was wel recent. Blijkbaar wordt de volgende BELKOS (BELgisch detachement KOSovo) sterk gereduceerd. Ik vraag me af of mijn functie in het Frans HQ na mijn toer nog wel door Belgen ingevuld zal worden. Benieuwd!

Ook gesproken met twee hondenmeesters die voor de 7de respectievelijk 5de maal naar Afghanistan vertrekken. Jawel, ze zijn er al 6 of 4 maal geweest. En dan te weten dat er mensen zijn die nog nooit in Ops geweest zijn. Ik voelde me een beetje beschaamd toen ik moest toegeven dat dit mijn eerste keer zou zijn.

Het is in ieder geval een opluchting dat ik er nu mag over spreken. In de namiddag Werner, de directeur van de Lagere School bezocht. Onze twee jongste zullen er immers over spreken en dan is het goed dat de school op de hoogte is. Ik heb hem de situatie uitgelegd zodat hij eventuele veranderingen in hun gedrag kan plaatsen. Tevens heb ik hem aangeboden meer informatie te geven, indien hij dat wenst of indien ze dit in de lessen willen kaderen.

's Avonds bleek dat Ciaran er in de klas over gesproken had. Ook met Juf Tin, juf van Seighin en tevens juf van de voorbewaking, had hij er al over gehad. Het grijpt hem toch aan.

Dins 08 Sep 09

Vandaag verscheen de oproep voor mijn opvolger. Ik zal dus afgelost worden. Benieuwd wie mijn vervanger zal zijn.

Later bleek dat Rudi opnieuw zijn kandidatuur ingediend heeft. Zou hij voor een tweede maal geselecteerd worden?

Woe 09 Sep 09

09/09 De nieuwe baas van het leger, generaal Charles-Henri Delcour, overweegt om elke nieuwe vraag van minister van Defensie [Pieter De Crem](#) (CD&V), om bijvoorbeeld troepen te sturen naar het buitenland, te vetoën.

De Chef Defensie bracht dat idee ter sprake op een crisisvergadering met drie syndicale vertegenwoordigers. "Zo'n veto is nog nooit gesteld", klinkt het bezorgd in militaire kringen. "Dat het leger neen zegt tegen zijn voorgedijpolitici zou een primeur zijn."

Patrick Descy van ACOD Defensie: "Een veto betekent ook een vernedering voor de politiek, in het bijzonder voor de verantwoordelijke minister. Het typeert wel goed de situatie waarin we ons bevinden. De generaal heeft schrik om mensen naar het slagveld te sturen. Onze militairen in het buitenland hebben nu al te weinig uitrusting."

Bovenstaand bericht is nogal sterk. Mijn eerste gedachte was, ze gaan het toch weer niet annuleren.

Do 10 Sep 09:

In het personeelsblad van Defensie vond ik een artikel over 10 jaar Kosovo (zie hieronder). Het vat mooi ons werk daar samen. Tevens een tweetal videoclip over de operatie op de militaire website ontdekt. Ze geven allebei een goed sfeerbeeld. De eerste betreft een patrouille (http://www.mil.be/miltv/index.asp?LAN=nl&FILE=webtv&the_clip_id=501) de tweede het werk van de 'Liaison and Monitoring Teams' (LMT) (http://www.mil.be/miltv/index.asp?LAN=nl&FILE=webtv&the_clip_id=502).

's Morgens naar de serotheek geweest voor bloedafname. Er wordt immers een staaltje bloed afgenomen voor je vertrek zodat ze dit met je bloed na de operatie kunnen vergelijken. Kunnen ze onderzoeken of je niets opgelopen hebt. Een jonge verpleegster moest van me bloed aftappen. Het was haar eerste keer. Ik voelde haar bibberen en tijdens het vullen van de tubes drong de naald dieper in mijn aders. Tja, het moet eens de eerste keer zijn.

Tien jaar KFOR (deel 1)

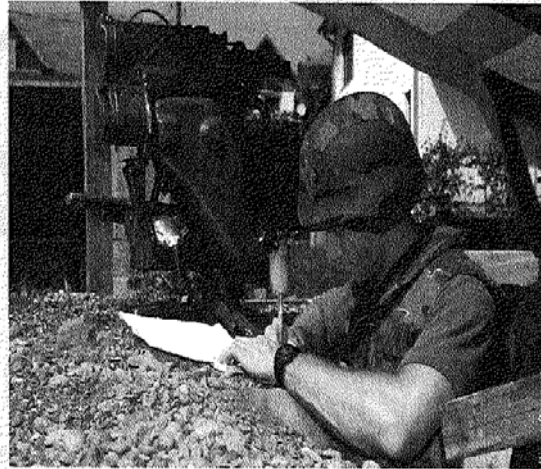
>>> Vervolg van blz. 1

Kosovo - Met de militaire tussenkomst wou de NAVO de afgescheurde provincie drie jaar zelfbestuur geven maar geen onafhankelijkheid. Na 78 dagen bombarderen, binden de Servische autoriteiten in Belgrado in. Zij verlaten Kosovo en de VN-veiligheidsraad zet een civiele en militaire operatie op het getouw om de situatie in Kosovo te normaliseren (resolutie 1244). De voornaamste taken zijn humanitaire hulp bieden, beginnen met wederopbouw en een interimbestuur en een nieuw overheidsapparaat opzetten. KFOR (Kosovo Forces) neemt het militaire gedeelte voor zijn rekening, Unmik (United Nations Mission in Kosovo) buigt zich over de civiele kant.

Belgische bijdrage

Een robuuste troepenmacht van meer dan 50.000 mannen en vrouwen moet de strijdende partijen scheiden. Ook België stuurt militairen. "De eerste Belgische troepen arriveerden in Kosovo in augustus 1999", vertelt majoor Kurt Vandenplas van het stafdepartement Operaties & Training. Daar volgt hij de operaties in Europa van nabij. "Zij kregen een zone in het noorden toegewezen, bij Leposavic, waar overwegend Serviërs wonen. Omdat de situatie erg gespannen was, waren de eerste detachementen erg groot. Belkos 1 telde ongeveer 700 militairen, verdeeld over drie compagnies. Een logistiek steundetachment in Macedonië garandeerde de bevoorrading van voedsel, uitrusting en wisselstukken."

De Belgen werkten op basis van resolutie 1244, wat vooral een stabilisatie van de regio inhield. Het gevaar bestond nog steeds dat een van de partijen zich her-

bewapende en het conflict weer opflakkerde. "Een peloton Slagveldbewaking hield met radars de grenzen met Servië in het oog", vertelt majoor Vandenplas. "Ook patrouilles inzetten en observatieposten installeren, behoorde tot ons takenpakket. De eerste detachementen beschikten over zwaar materiaal: tanks, *Armoured Infantry Fighting Vehicles* (AIFV's) en verkenningsvoertuigen (CVRT's). Het detachement was over drie compounds verdeeld: de staf van de *battle group* in *Center City* in Leposavic, twee compagnies en een geniedetachment in *Nothing Hill* ten zuiden van Leposavic en de resterende compagnie in *White Plains* in het noorden."

Belvédère aan de Ibar

In 2003 verminderde de NAVO de KFOR-troepen naar 17.500 man. Logisch, want na vier jaar keerde de rust langzamerhand terug in de provincie. De relaties tussen de bevolkingsgroepen normaliseerden. "Het detachement Belkos 13 telde maar 285 Belgische en 26 Luxemburgse militairen meer", gaat Kurt verder. "De zware tanks en pantservoertuigen verdwenen en lichtere voertuigen kwamen in de plaats. Ook het logistiek steun-

punt trokken we terug. Met de vermindering van het aantal manschappen verhuisden we ook van compound. De Belgische compagnie, nog steeds onder Franse leiding, vond onderdak in het Franse kamp Belvédère, aan de rand van Mitrovica. Die stad was nog steeds een belangrijke plek waar de gemoederen vaak verhit geraakten. In het zuiden woonden Albanezen en in het noorden trof je overwegend Serviërs aan. De rivier Ibar was het enige wat die twee bevolkingsgroepen van elkaar scheidde. Geen wonder dat er regelmatig rellen waren en de Fransen dit als een *hotspot* zagen."

Onafhankelijk?

Over de jaren heen bleef het relatief rustig in Kosovo, maar een definitieve oplossing voor het grondgebied van 10.887 km² met twee miljoen inwoners kwam er niet. Tot het Kosovaarse parlement op 17 februari 2008 eenzijdig de onafhankelijkheid uitriep ...

(Deel 2: Kosovo na de onafhankelijkheid en de toekomst van KFOR.)

Margot Van Waeyenberghe

Tien jaar Kosovo door het journalistenoog

Gedurende tien jaar kregen de Belgische militairen tijdens de operatie in Kosovo heel wat journalisten over de vloer. Twee van die bevoordeelde waarnemers becommentariëren dit decennium van opdrachten.

Kosovo - Voor Marc Helsen van de Gazet van Antwerpen is die lange-termijninzet gerechtvaardigd. "Vredeshandhaving is een werk van lange adem. Ons land heeft als NAVO-lid een taak te vervullen aan de poorten van Europa. Het feit dat de rust in Kosovo kon terugkeren, is de vrucht van de samenwerking tussen NAVO-landen."

De buitenlandse troepen wikten en wogen de Belgische militairen in dat internationale kader. Met name de Fransen, die verantwoordelijk waren voor het kamp Belvédère in Mitrovica. Voor Gérard Gaudin van het persagentschap Belga gaven de Belgische militairen blijk van verschillende kwaliteiten op het terrein: "Defensie liep vooral in het begin in de kijker door zijn omvangrijkere aanwezigheid. Nu treedt de kwaliteit meer op het voorplan, lijkt me." Marc Helsen preciseert: "Het is een van de doelstellingen van de NAVO om Belgen, Fransen en andere nationaliteiten te laten samenwerken. Wat onze manschappen betreft, ving ik erg positieve geluiden op aan Franse zijde. Een bewijs dat ze een goede indruk nalieten."

De twee defensiespecialisten sluiten zich bij de NAVO-beslissing tot reductie van de troepen aan. "Onvermijdelijk! Kosovo is kleiner dan België en sinds februari 2008 onafhankelijk", onderlijnt Gérard Gaudin. "De twee gemeenschappen hebben overigens niet de intentie om een nieuwe confrontatie aan te gaan. In dat licht is zelfs 13.500 manschappen behouden veel meer dan noodzakelijk."

Voor de Antwerpse journalist is het moment van terugtrekking aangeboren: "Die moet geleidelijk aan plaatsvinden na grondige reflectie met alle partners. Het is aan de Kosovaren, ongeacht hun etnische achtergrond, om aan te tonen dat hun land levensvatbaar is zonder een NAVO-schoolmeester die hen oplegt wat mag en niet mag."

Ervaringsrijk

Volgens Marc Helsen boekten de Belgische militairen dankzij de langdurige opdracht in Kosovo op verschillende domeinen vooruitgang: "Training in politietaken is een must omdat ze routine, gekoppeld aan tactisch en cultureel-psychologisch doorzicht vergt. Op het logistieke vlak hebben onze manschappen veel bijgeleerd qua snelle en flexibele inzet in het buitenland. En ze moesten voortdurend rekening houden met de plaatselijke gevoeligheden, zeden en gewoonten." Gérard Gaudin besluit: "Tien jaar, dat betekent twee keer de duur van WO II. Natuurlijk kan je geenszins de intensiteit van de operaties vergelijken. De ervaring van de Belgen in Kosovo kan dus nog van pas komen in operaties met lage intensiteit."

Sarah Noël

Deze avond de oudercontactavond van Maris Stella. Het moment om de directrice en de titularis in te lichten. Beiden aanhoorden het verhaal met een zekere verwondering, het verschil zat hem in het enthousiasme. Voor de eventuele afwezigheid van Loic en Amber op de dag van mijn vertrek volstaat een brief. Ik had deze al opgemaakt, dus geen probleem om die te bezorgen. De klastitularis van Loic was geïnteresseerd in mijn voorstel om de klas over mijn ervaringen te vertellen, na de opdracht natuurlijk.

Vrij 11 Sep 09

Vandaag mijn materieel gaan halen. Althans het eerste deel: rugzak, slaapzak, gevechtsbroek (camouflagebroek in iets dikkere stof), helm, ... Waarom een rugzak en slaapzak als ik toch in een HQ zit? Wel, we moeten blijkbaar ten alle tijde kunnen verhuizen naar een andere, voorlopige plaats. En daar zullen waarschijnlijk geen logementsvoorzieningen zijn. We moeten dus alles mee hebben. Maar of we het zullen gebruiken?

De rest van het materieel moet ik volgende week ophalen in Ieper. Er hangen al donkere wolken want blijkbaar heb ik ook een ballistische beschermingsbril en een windstopper nodig, maar dat ligt niet in 'ons' magazijn. Die moeten van Ieper komen. Ik ben er volgende week, benieuwd of ik die zal meekrijgen.

Deze morgen ook een Flash bericht tussen mijn e-mails gevonden. In dat bericht zet de CHOD de puntjes op de spreekwoordelijke 'i'. We zullen onze opdracht trouw blijven uitvoeren. Toch geen annulatie.

Straks met mijn twee petekinderen naar de show 'Walking with Dinosaurs'. Een beetje als afscheid. Tevens het moment om het nieuws aan mijn familie over te maken. Wat zullen de reacties zijn ...

De reacties van mijn ouders waren zoals verwacht. Het feit dat dit een 'tweede keer' is, maakt het voor sommigen minder onverwacht. Het is een deel van de job en dus normaal. Natuurlijk vragen over de thuisblijvers en hoe de kinderen het nieuws ontvangen hebben. Ik heb moeten beloven om nog eens langs te komen voor mijn vertrek. Wanneer?

De petekinderen vonden het een beetje sneu, maar begrepen het wel. De show van de dino's was subliem.

Zat 12 Sep 09

Onze huwelijksverjaardag. Alvast één feest dat ik niet mis tijdens mijn afwezigheid.

Maan 14 Sep 09

Vandaag mijn extra materieel in Ieper gaan halen. Veel was het niet, want blijkbaar is het magertjes qua winterkledij. De redenering is dat ons 'dagelijks' materieel warm genoeg is. Benieuwd of de standaard bottinnen inderdaad warm genoeg zijn bij de Kosovaarse wintertemperaturen. Een eigenaardig gevolg van deze redenering is

dat ik geen extra naamlinten kan krijgen. Immers, een normale militair heeft genoeg gevechtstenues met zijn naam op. Dit houdt geen steek voor een Luchtmachter die op de staf werkt. Met een beetje overtuigingskracht kreeg ik toch een extra setje lintjes. Nu moet ik tenminste niet naamloos in het HQ rondlopen. De ballistische beschermingsbril en de windstopper vast krijgen bleek gemakkelijker dan gedacht. Natuurlijk, het is moeilijker iets te weigeren als de persoon in kwestie voor je staat. We hebben wel een deal gesloten: ik kreeg mijn windstopper als ik de volledige bestelling van het magazijn zou meenemen. Waarom niet?

Hieronder vind je een paar foto's met het extra materieel. Het speciaal onderhemdje, wit met gaten, is wel degelijk voor de winter. Naar het schijnt zou de wrijving ervan op je blote huid voor extra warmte zorgen. Zeker eens testen! De duikflessen die je ziet liggen, gaan niet mee =;-)

1: Gasmasker

2: Bear vest voor bevestiging materieel en keramische platen

3: Vest met kevlar ballistische bescherming

4: Arm, nek en hals bescherming

5: Bril ballistische bescherming en goggles (stofbril)

6: Windstopper (woodland en desert patronen)

7: Waszakjes

8: Buff (muts, neusdoek, sjaal, ...)

9: Helm

10: Zonnebril

11: Winterhandschoenen en speciaal onderhemd

12: KFOR badge

13: Handschoenen

Dins 15 Sep 09

Hoewel ik nog steeds niet het gevoel heb dat ik wel degelijk zal vertrekken, betrap ik me er op dat ik in termen van 'de laatste keer' begin te denken. De eerste laatste keer was het etentje met mijn collega van ACOS Strat: KVK Renaud. Aangezien hij daarna voor een paar weken in het buitenland zit, hadden we vandaag afgesproken, zodat we nog eens konden filosoferen over strategie (of gebrek aan) en capaciteiten. De 'laatste keer'.

Woe 16 Sep 09

Met het naderend vertrek, komen ook de details. Om zeker te zijn dat ik niet te veel mee neem, vroeg ik meer details betreffende de toegelaten bagage op de C130. Het antwoord was het volgende: 'De dag van vertrek biedt u zich aan in AML met rugzak, reistas, ballistische bescherming. Elke tas weegt Max 20 kg. Bewapening zit in een afgesloten en gelode kist. Een inventaris van de kist is bevestigd op de buitenkant en 3 kopijen voor afgifte bij de check inn.' Als ik de toegelaten 40 kg van mijn kist meereken, dan zou ik voor 100 kg aan bagage mogen meenemen. Toch ietsje minder voorzien?

In de MilShop nog een beetje extra kledij gaan kopen. Alles binnen gebracht om te voorzien van naamlinten en badges.

Daarna mijn wapen in de 1W gaan halen. Alles tot en met een kistje voor het vervoer gekregen. Nu nog testen of het een goed wapen is.

Don 17 Sep 09

Vandaag mijn GP getest. Ik wou zeker zijn dat het werkte. En jawel, het werkte feilloos. De schootsofficier was zelfs jaloers op het wapen. Het was blijkbaar is zeer goede staat en zeer goed onderhouden. Wat een beetje fierheid in je werk kan doen.

's Avonds tijdens het schoonmaken van het wapen aan Amber moeten uitleggen waarom ik dat nodig had. Ik heb haar verteld dat we als militairen steeds bewapend zijn omdat we immers op alle mogelijke voorvallen voorzien moeten zijn. Dat het wapen een soort van veiligheidsgordel was. Hopelijk begreep ze het.

Vandaag ook het tekstje dat Calle vroeg te schrijven naar aanleiding van mijn vertrek geschreven. Dit stukje tekst wou ze gebruiken om op een ludieke manier haar collega's in te lichten. Hieronder de lijntjes proza van mijn hand:

*Kindjes en Calle, veilig thuis verlaten.
Over ononderbroken 5 maanden terug.
Straks op weg, België in de rug.
Op zending waar ze elkaar soms haten.*

*Vredesbewaarders in een troebel land.
Ondersteunen in daad met hand en tand.*

Vrij 18 Sep 09

Bedoeling was vandaag om met de twee jongste naar een pretpark te gaan als compensatie voor mijn maanden afwezigheid. Seighin wou naar Plopsaland (eerst naar Walibi, maar ik had hem kunnen overtuigen iets anders te kiezen omdat hij nog te klein is om op alles te mogen). Nadat ik ontdekt had dat Plopsaland alleen in het weekend open was, hadden we besloten dat het de Efteling zou worden. Jammer genoeg stond hij deze morgen hoestend en kuchend op. Geen Efteling. Thuis blijven.

Maan 21 Sep 09

Nog twee weken. De laatste.

Nadat ik vrijdag voor de eerste maal een mailing verzonden had (sorry voor de late inschrijvers), vond ik vandaag alvast de eerste positieve reacties. Blijkbaar werd dit gesmaakt. Toch een verrassing, want de geadresseerden zijn tamelijk divers: van collega-militairen, waarvan sommige al in Kosovo geweest zijn, tot mensen die compleet niets met Defensie te maken hebben. Benieuwd of het boeiend blijft.

Een discussie die af en toe de kop op steekt, is die over kledij. Waarom alleen militaire kledij en geen burger? Je kan toch moeilijk altijd in uniform rondlopen? Wel daar wringt het schoentje. We lopen niet veel zo 'maar rond'. Als we buiten zijn, moeten we steeds, vanwege de visibiliteit, in uniform zijn. Binnen de 'compound' (plaats binnen de omheining waar we verblijven) hebben we niet veel vrije tijd. Dus

waarom iets anders meenemen als je het toch niet draagt. En nee, onze pyjama moet niet gevlekt zijn =;-)

Vandaag vernam ik dat onze reisgenoot ICC Monique haar been gebroken heeft en dus niet mee gaat. Maanden voorbereiding en dan gebeurt zoiets. Brute pech.

Ik kwam dit te weten omdat haar vervangster ICC Helga (ze heeft reeds in Kosovo gewerkt als LMT) me belde met de vraag of ik geen 'gemeenschappelijk' materieel mee wou doen. Onder deze term verstond ze een TV, radio, senseo, ... Ze had immers de toelating verkregen om een derde (!) kist mee te nemen voor dit soort materieel. Hoewel ik mijn hersens pijnig, heb ik geen idee wat ik zou kunnen meenemen buiten een PC. Mis ik iets?

Dins 22 Sep 09

Labels voor kist en bagage gemaakt, alsook de inventaris van alles. Voorbereiding!

Deze morgen naar het naaiatelier geweest voor het afhalen van de vesten. Na een telefoontje mocht ik ook mijn dosimeter afhalen. Jawel, we moeten continue met een dosimeter voor radioactiviteit rondlopen. Waarschijnlijk vanwege de achtergebleven uranium van de hoogwaardige tankmunitie uit de oorlog en mogelijk radioactief afval. Er werden echter nog geen nucleair vervuilde gebieden in Kosovo gedetecteerd. Oef. Naar het schijnt biept het ding allen door je GSM.

Don 24 Sep 09

Vandaag mijn kist naar Berlaar vervoerd. Toen ik vertelde dat ik mijn persoonlijke koffer voor Kosovo kwam afleveren, begonnen ze te glimlachen. Reden? Het materieel voor Kosovo was gisteren al naar Melsbroek gebracht. De C130 zou morgen naar Pristina vertrekken. Of ik mijn kist zelf naar de AML (Aerodrome Militaire - Militaire Luchthaven) wou brengen? Nee, want in mijn auto zaten Seighin en Ciaran te wachten voor hun bezoekje aan de Efteling. Geen zieke deze keer, dus we moesten naar het pretpark. Een telefoontje met Evere bracht de verlossing: ik mocht mijn kist in Berlaar laten, want ze zou samen met mij overvliegen.

Bij afgifte bleek mijn kist 4 kg te zwaar. 4 kg boeken. Wat weegt papier zwaar =;-) Een inventaris was niet nodig. Mijn kist zonder boeken achter gelaten en richting Kaatsheuvel vertrokken.

In de Efteling genoten van allerlei attracties zonder te moeten wachten. Leuk zo'n park met weinig volk. Een paar spectaculaire dingen moeten overslaan, want Seighin mocht niet overal in. Maar het was onze leuke dag!

Vrij 25 Sep 09

Deze morgen nog een poging ondernomen voor het verkrijgen van een afspraak bij de tandarts. Gewoon een controle. Ik mocht snel inschuiven en voor ik het besepte was mijn kaak verdoofd en werd er geboord. Twee beginnende gaatjes die zo snel

mogelijk gedicht moesten worden. Twee uur en een half niet eten. Help! Ik heb straks een etentje met mijn dienst!

Het etentje had dus later dan gepland plaats. Lekker in het zonnetje. Weer zo'n laatste keer voor ... Het begint echt te korten!

Hieronder het vervolg van het artikel over Kosovo.

Groetjes,

Hoesy

'The essential thing is action. Action has three stages: the decision born of thought, the order or preparation for execution, and the execution itself. All three stages are governed by the will.'

Hans von Seeckt

Tien jaar KFOR (Deel 2)*

Nadat de NAVO haar troepensterkte in 2005 kon afbouwen, nam het leven in de Servische provincie geleidelijk weer zijn normale gang. Maar een definitieve oplossing voor het grondgebied van 10.887 km² met twee miljoen inwoners kwam er niet.

Kosovo - In 2007 ontwierp de Finse VN-gezant Martti Ahtisaari een plan om Kosovo een toekomst op lange termijn te geven. Hij zag de opstandige provincie als een onafhankelijke staat, onder internationaal toezicht. Het voorstel vond geen genade bij onder andere Rusland en Servië en het probleem werd op de lange baan geschoven. Tot het Kosovaarse parlement op 17 februari 2008 eenzijdig de onafhankelijkheid uitriep.

Rusland, Servië en enkele EU-landen weigerden Kosovo te erkennen. Vaak was hun achterliggend motief dat zij zelf met opstandige regio's te kampen hebben en de erkenning van Kosovo een precedent zou scheppen. De meerderheid van de Europese gemeenschap, waaronder België, erkende het land wel.

UNMIK wordt EULEX

Kosovo engageerde zich om als democratische republiek stabiliteit en vrede in de regio te brengen. De vraag bleef wie dat zou begeleiden. Het was duidelijk hoog tijd om Kosovo zijn eigen overheden te geven op vlak van wetgeving, politie, justitie en administratie.

"Dit was geen voer voor de KFOR-troepen, maar eerder iets voor UNMIK", vertelt luitenant-kolonel André Maes van het stafdepartement Strategie. "Maar omdat dit uiteindelijk zo'n

breed scala verantwoordelijkheden betrof, vormde UNMIK zich langzaam om tot EULEX. Een organisatie onder toezicht van de Europese Unie met 3.000 medewerkers die de autoriteiten adviseert over juridische zaken rond politie, justitie en douane."

Is KFOR dan nog wel nodig? "Die vraag stelt zich steeds duidelijker, maar je kunt niet van het ene moment op het andere vertrekken", gaat André Maes verder. "De KFOR-landen bekijken in overleg of ze hun troepen niet langzaam kunnen afbouwen."

"Het opstarten van de *Liaison Monitoring Teams* (LMT's) in de regio is hier een onderdeel van", vertelt majoor Vandenplas van het stafdepartement Operaties en Training. "Die kleine teams nemen contact op met de bevolking en kijken wat er leeft. Als er iets broeit, kan KFOR zich voorbereiden terwijl het minder troepen ter plaatse heeft. Zo bouwen we de patrouilles en observatieposten af, maar we houden een vinger aan de pols."

En hoe is de situatie nu in Kosovo? "We zijn op de goede weg", stelt luitenant-kolonel Maes. "Door de inspanningen van KFOR, UNMIK en EULEX ontwikkelt Kosovo zich langzaam tot een moderne maatschappij. Een stabiele en veilige omgeving trekt investeerders aan. En een goed functionerende overheid stimuleert verdere ontwikkeling. Maar om de wonden van de oorlog en de menselijke tragedies te genezen, zal er nog een generatie Kosovaren over gaan."

Margot Van Waeyenberghe

* Deel I zie Dbriefing 13

Mijn Kosovo dagboek (de laatste week)

Maan 28 Sep 09

Gisteren mijn laatste duik, met Ciaran en dit op de Nelos Jeugdduikdag. Daarna mijn materieel gespoeld en te drogen gehangen. Waarna ik het voor maanden zal weghangen. Gedaan met de onderwaterrust.

Na de duik even bij de schoonouders binnen gewipt. Een moeilijk discussie gevoerd over subordinatiebetrekkingen. Veel mensen denken dat de graad vertelt wie wie beveelt. De werkelijkheid is echter ietsje complexer omdat er ook zoiets als 'functionele overste' bestaat. Een voorbeeld? De boordcommandant van een vliegtuig is steeds de baas voor wat het vliegen betreft. Zelfs als hij maar kapitein is en er een generaal als passagier mee vliegt, blijft de boordcommandant beslissen als het op vliegen aankomt. Dit is natuurlijk een duidelijk voorbeeld. De werkelijkheid is soms subtieler.

Deze morgen vroeg als eerste een griepvaccin gekregen. Dit vaccin werkt alleen tegen de gewone griep. Het heeft nog geen Mexicaanse roots.

In mijn e-mail box onderstaand bericht van An, mijn voorgangster, gevonden:

Hallo,

't begint voor u (en voor mij dus ook) te korten.

Het is hier een mooie opdracht, goede accommodatie, 't eten is ook goed, de Belgische collega's vallen ook (heel) goed mee, enfin ik zit/zat hier toch graag.

Ik zal trachten om u zo snel mogelijk in de 'picture' te zetten van alles, de nieuwe Marokkaanse officier is een hele gemotiveerde gast, dus je zal daar normaal gezien veel aan hebben.

Een tip: zie dat je je veiligheid clearance bij hebt en dat het in orde is (nato secret, in het Engels). Ik veronderstel dat je toch ook een Mil rijbewijs hebt want de eerste week gaan we met een BEL Mil voertuig op stap moeten.

Ik ben actueel op zoek naar een (bestaande) briefing om het Belgisch leger te presenteren aan de Fransen. Kan jij eventueel me nog zo een briefing opsturen? Waarschijnlijk heb ik ze nodig volgend WE. Alvast bedankt.

Groeten en tot maandag, de 5de.

An

PS: ik heb om 11 uur een vergadering met de COS en alle Branche chefs, ik zal u niet mee komen afhalen maar waarschijnlijk ga ik deze branchechefs uitnodigen om 's avonds een Belgisch biertje te komen drinken om zo met u kennis te maken. Zo ben je direct mee en duurt het geen dagen/week (zoals bij mij) om uw weg te vinden.

Dan maar op zoek gegaan naar die briefing. Wat wil ze juist?

Zoals reeds geschreven in de vorige edities, heb ik al positieve reacties ontvangen. Af en toe zitten er ook verbeteringen bij. Goed zo, want dan kan ik die fouten vermijden en rechtzetten. Hieronder een aantal aanpassingen aan de editie over de opdracht (deel 2):

Opmerking: Dit dagboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

- het is de moeite aan te duiden dat het "Noorden" het grootste bijna homogeen gebied is met Serviërs. Hoewel er ook Albanen (bvb NO van Mitro) en zigeuners aan Gate 1 wonen. Naast de 3 vermelde groepen zijn nog een hoop andere zeer kleine waarvan er exotische zijn zoals de "Egyptenaren";
- de Russen maken geen deel uit van KFOR, maar er is wel een link in VN (en OVSE);
- het kaartje van Mitro was niet volledig juist. Ik hoop een betere kaart vast te krijgen zodat het voor de ervaringsdeskundigen iets juister is.

De C130 vertrekt om 09u00 Zulu (dus 10u00 Belgische tijd). Als ik er 1,5 à 2 uur op voorhand moet zijn voor het inchecken van de bagage kom ik op 08u00. Mot in de ochtendspits. Misschien vroeger vertrekken en ergens ontbijten? Eens polsen in de 15 W.

Mijn wapenkistje moet gelood worden. In de 15 W kunnen ze dat niet. Iemand van MCG (Movement en Control Group) vertelde me dat zij dat ook niet kunnen, maar in geval het me niet lukt, zouden ze wel iets vinden. Desnoods een eigen slot. Eens horen in het magazijn van ons hoofdkwartier.

Dins 29 Sep 09

Gesprek met politiek adviseur Wim. Zeer goed gesprek met nieuwe inzichten in de problematiek. Toch opmerkelijk hoe eenzelfde situatie verschillend uitgelegd wordt naargelang de oorsprong van de verteller. Als militair zijn we geconcentreerd op het conflict dat opgelost dient te worden, terwijl een diplomaat eerder naar de grondoorzaken zoekt en geduldig aan een langetermijnoplossing werkt. Een zeer nuttige aanvulling aan de standaard briefing.

Speciaal ontbijt in 15 W is geregeld. Leuk, een laatst, speciaal ontbijt met het ganse gezin.

Een vraag van de RSM (Regiment Sergeant Major) van mijn reisgenoot ontvangen. Of ik een gemeenschappelijke kist voor de wapens voorzie? Oeps, verwachten ze dit van mij? Later bleek dit niet nodig te zijn. Mijn kistje was te klein voor een FNC.

Woe 30 Sep 09

Gisterenavond de laatste training van de jeugdduikschool. Ouders ingelicht en alles (materieel, administratie, indeling ploegen, ...) overgelaten. Het zal wel vlot draaien tijdens mijn afwezigheid.

Deze morgen het rekeningnummer doorgegeven voor de extra toelagen. Zo hebben we een beter idee over het bedrag. Jammer genoeg gebeurt dit nog semi-manueel waardoor het tot 4 weken kan duren alvorens er geld op overgeschreven wordt.

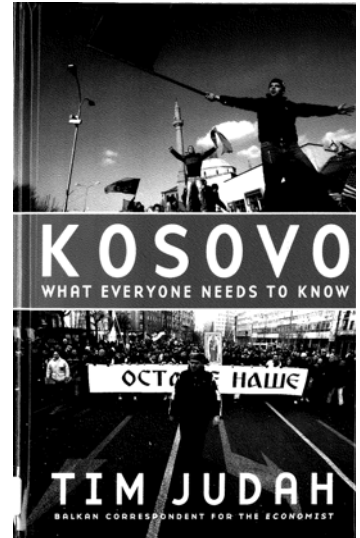
Het verzegelen van mijn wapenkistje kan niet door ons magazijn gebeuren. Ze hebben het materieel niet. Toen ik het verhaal van de noodzaak aan het loden maar

geen dienst die zoiets kan doen aan de verantwoordelijke veiligheid van ons departement deed, haalde hij doodleuk een volledige set uit zijn kast. Vanavond mijn kist zelf verzegelen. De oplossing zit soms in een klein hoekje, of in een grote kast.

Een pakketje op mijn bureau? Aha, het boek 'Kosovo, What Everyone Needs to Know' dat ik via de bibliotheek van Defensie besteld heb, is toegekomen. Ziet er interessante leesvoer uit.

Don 01 Okt 09

Er komen druppelsgewijs berichtjes binnen. Het is soms moeilijk om bij te houden wie het wel of niet weet. Eén berichtje wil ik je alvast niet onthouden. De publicatie ervan zal me wel vergeven worden. Indien niet, ik ben 5 maanden uit de gevarezone =;-)

Subject: Ik zeg u geen vaarwel mijn vriend.....

Dag schatten van mijn hart, hier een lief schattig klein oud tantetje dat gehoord heeft dat "den hoesy" ons tijdelijk verlaat. Ik ben natuurlijk wel een beetje bezorgd, maar ik denk wel dat het ook een beetje in jullie kraam past: jij Housy die de wereld een hééééééél klein beetje gaat redden en mijn lieve nicht die gaat pogen hetzelfde te doen hier; voor alletwee een uitdaging hé. Maar ik zou "tante Riet niet zijn als ik niet geloof dat jullie dat alle twee meer dan voortreffelijk gaan doen; alhoewel, op mijne gezegende leeftijd kan ik ernaast zijn! Natuurlijk wil ik dat wel volgen vanop de eerste rij: eindelijk leven in de brouwerij. Houssy ik heb me ingeschreven voor jouw nieuwsbrief (wat een knappe gast ben jij in uniform!!!) en nicht waarom zou je er ook geen maken... maar ik zal wel eens bellen of persoonlijk komen kijken en moeien en cheffen (daartegen is uw mama een softie!) Hou u vast aan de takken van de bomen! Voor de rest: geniet van de laatste dagen samen (maak gene extra kleine bij) en van de kids! dikke knuffel

Tante riet en de rest

Gisterenavond als verrassing met Calle naar de privé-sauna geweest. Twee uurtjes samen genieten van sauna, bubbelbad, stoombad, buiten zwembad, ... Lekker ontspannend.

Deze morgen een berichtje van An uit Novo Selo (data weggelaten):

Hallo,

we zijn druk bezig om de installatie van het ORF Bn voor te bereiden, die installeren zich in de FAA bij ons. Je zal er dadelijk in kunnen vliegen om alles goed te laten verlopen. Ik zal zoveel mogelijk voorbereiden, maar de 'leiding van het gevecht' zal door jou moeten gebeuren.

Ook zijn er al briefings voor /door mijn opvolger voorzien, maar we zullen dit wel samen voorbereiden.

Enfin, er is al een cohesie dag gepland: samen sporten, schieten en 's avonds een drink.

Hoesy's Kosovo dagboek

Waarschijnlijk zal er dan een voorstelling gegeven moeten worden over het BEL leger (dus als je de briefing mee neemt op je stick, zal dat wel lukken. Ik heb nog een oude kunnen bemachtigen, zodat we een mix kunnen maken indien nodig van de beide).

Ik heb deze ochtend mijn spuit gaan halen voor de gewone griep, dit is 'verplicht' hier.

De Franse Heli's zijn niet meer beschikbaar vanaf morgen, maar ik heb nog een aanvraag gedaan om een recce van onze aor te kunnen doen met een andere kfor Heli. Duimen maar dat het lukt.

Amaai, in plaats van minder werk komt er maar meer en meer werk. Maar 't is tof.

Groeten,

An

Allez, vervelen zal ik me daar blijkbaar niet doen. Zeker niet de eerste weken.

Vandaag de laatste hand gelegd aan de afscheidsbrieven voor de kinderen. Zo hebben ze iets persoonlijks vlak na mijn vertrek.

Vanavond naar mijn oudste broer Eddy gereden en naar mijn ouders. Ik moest ze nog eens zien voor mijn vertrek. Nu begint het bij mij door te dringen. Ik vertrek echt. Goed gebabbeld en terug naar huis gereden.

Vrij 02 Okt 09

Amber vroeg wakker gemaakt, want we gaan van Brussel rechtstreeks naar het Veerse Meer voor een zeiltochtje. De laatste dingen proberen afwerken. Een laatste WACT (Working Apart Coffee Together), onze benaming voor de ochtendkoffie.

Snel nog mijn vesten bij de MilShop afgehaald. Deze morgen is er een zogenaamde 'social call' (speech, voorstelling benoemden, glaasje en babbelen, ... om een keer samen te zijn zonder over het werk te spreken). Ik had alles bij, behalve lage schoenen. Wat wil ja als je al bijna een maand met bottinnes loopt. Snel nog een paar voor 5 Euro gekocht.

Alles in mijn bureel weggezet. Cactusjes meegenomen en 's avonds aan Seighin gegeven. De opdracht was dat hij er goed voor moest zorgen terwijl ik weg was. Benieuwd hoe is ze al aantreffen. Ook snel de laatste openstaande punten overlopen. Het is nu in handen van mijn collega's.

De drink en daarna richting Nederland. Leuke zeiltocht met Amber (bedankt Georges en Linda). Na een laatste tas warme koffie, de auto ingekropen en richting 's Gravenwezel voor een laatste avondmaal met de schoonouders. Leuke babbels en gezellig. Ook hier afscheid.

Zat 03 Okt 09

Middagmaal met schoonzus en schoonbroer. Gezellig babbelen bij een brunch. Van mijn petekind een badeendje gekregen. Om te gebruiken in bad als ik me eenzaam voel. Marteke, ik zal het meenemen, maar dan wel onder de douche. Voor zover ik weet, is er geen bad.

Daarna richting Laser Games betrokken. Ciaran en Loic hadden mij uitgedaagd. Met 5 twee keer 20 min op elkaar gelaserd. Vermoeiend en leuk. In de eerste 5 minuten gevallen over een muurtje: dikke knie, gescheurde broek en gapende wonde. Ik zal dit duel nog dagen voelen.

Daarna naar het huwelijksfeest van Jean-Marie en Mie. De laatste =:-)

Zon 04 Okt 09

Deze morgen mocht ik een beetje uitslapen. Tegen 9u30 stonden de burens voor de deur met een spandoek en een ontbijtmand. Leuke verrassing. Goede burens zijn goud waard. Later op de dag waren ze allemaal uitgenodigd voor een

laatste glas en babbel. Het is een gezellige boel geworden met een pak vragen. Inge, ik zal proberen ze allemaal te beantwoorden van zodra ik het antwoord weet.

Rugzak gepakt en nog genoten van de laatste avond. Morgen is het zo ver.

Laatste regel geschreven in België is hiermee een feit. Volgende keer is het uit het Kosovaars vaatje.

Groetjes,

Hoesy

'I like to believe that people in the long run are going to do more to promote peace than our governments. Indeed, I think that people want peace so much that one of these days governments had better get out of the way and let them have it.'

Dwight D. Eisenhower (1890 - 1969)

Mijn Kosovo weekboek (de eerste week)

Maan 05 Okt 09: Pogingen 1, 2 & 3

Mijn laatste bewering in mijn vorige nieuwsbrief 'Laatste regel geschreven in België is hiermee een feit', bleek deze avond compleet buiten het onderhoud gerekend. Nu zit ik in de AML en de klok tikt 17u30. En dat terwijl het vertrek om 11u00 gepland was. Een verslag van poging 1.

Deze morgen ietsje later vertrokken dan gepland. Het doel was rond 08u00 in de Ranch (de mess van de 15 Wing Luchttransport) aan te komen om daar te ontbijten met het ganse gezin. Net vandaag waren er monsterfiles (de radio sprak van 260 km) waarvan blijkbaar een groot deel op de E19. Na bandje-na-bandje gereden te hebben, kwamen we tegen 09u15 aan. Direct contact genomen met de check-in om te bevestigen dat ik al in Melsbroek was. Geen probleem, ik moest me pas een half uurtje later aanmelden.

Samen rustig ontbeten. Alles was er zoals beloofd en we genoten van onze 'laatste' maaltijd samen. Daarna de moed bijeen geschraapt en naar de AML gereden om de

bagage in te checken. Blijkbaar hadden ze me al omgeroepen. Ik was de laatste.

Daarna richting wachtzaal getrokken. De rest, samen met de eerste ploeg van BELUFIL, stond te wachten. Dit is echt! Uitgebreid afscheid genomen. Met de nodige foto's. Mijn collega heeft zelfs aan Seighin 'moeten' beloven dat ze voor me zou zorgen

alvorens hij me liet gaan. Amber tranen in de ogen. Ciaran een beetje wild. Loic afstandelijk. Calle ...

Allemaal gescand en dan wachten op de bus. Vertrek was voorzien met de CH-13. 10 minuten na het gepland vertrekkuren mochten we naar het vliegtuig. Plaats nemen. Veiligheidsbriefing. Vertrekkensklaar!? Motoren starten op. Lawaai. Daarna terug stilte. Een hydraulische lek aan de remmen. Iedereen terug naar binnen. Vertrek werd uitgesteld.

Ciaran zijn bewering dat de 5 maanden maar 1 uur zouden duren, was dan toch uitgekomen. Seighin dacht dat ik niet meer naar Kosovo zou gaan. Nog een beetje Uno gespeeld en gepraat.

Tegen 13u30 terug door de scanner en richting C-130. Plaats nemen. Oorstoppen in. De motoren starten. Het vliegtuig beweegt. Ja, we vertrekken. Snel nog een smsje sturen. Terug stil. Uitstappen! Terug naar de AML. Vliegtuig vertrekt toch niet, want problemen met de motor. Pas tegen 15u00 zullen we weten of we al dan niet vertrekken.

Nu was het mijn beurt om iedereen uit te zwaaien. De kinderen werden het veelvuldig afscheid immers beu en ze waren verwacht bij mamie en papie. Iedereen in de auto gestoken. We zien wel wat er hierna gebeurt. Volgens mijn regel van 3, vertrek je met de 15 W pas bij de derde poging. Zal het de volgende keer de goede keer zijn?

Na een korte berekening kwam ik tot de slotsom dat de mensen die naar Libanon moesten zeer laat zouden toekomen. Ik zag al enkelen hun boterhammen eten. Zou het niet mogelijk zijn om voor iedereen catering te voorzien. Want als we vertrekken, zou de honger wel eens kunnen toeslaan. De Comd van de AML, een oude bekende, had hier wel oren naar, maar er is hiervoor geen budget voorzien. Even bij de Kol van het detachement gecheckt die daarna bij iedereen geld gaan halen is. Net op het moment dat de chauffeur vertrok voor de broodjes, komt het bericht binnen

dat we moeten vertrekken. Ons geld teruggekregen. Ze zouden dit op de AML wel regelen.

Dus, terug de bus op. Het vliegtuig in. Motoren aan. Blokken weg. Deur dicht. We stegen zowaar op. Veel te vroeg werd het vliegtuig in horizontale koers gezet. Flaps uit. Dit gaat verkeerd! Wielen uit. Na 10 minuten stonden we terug de grond op. Eén van de stuurboordmotoren was uitgevallen. Vandaag vertrekken we niet meer.

Nog een discussie over het al dan niet lossen van de munitie alvorens we de dag konden beëindigen. Wachten op Calle die terug de file in moest om me te komen ophalen. De kinderen waren, begrijpelijk, maar matig tevreden dat ze me terugzagen. 4 keer afscheid nemen is echt wel te veel! Zelfs een etentje in de Quick kon het niet goedmaken. Gaat papa nu niet weg naar Kosovo?

Dins 06 Okt 09: Poging 4

De oudsten vertrokken met de fiets naar school. De jongste uit bed naar de burens voor ontbijt. Flauw afscheid. We hadden dit al eens uitgebreid gedaan. Afscheid nemen word je snel beu. Daarna terug de file in. Ontbijt in de 15 W.

Vertrek gepland om 11u00, maar snel werd het 13u00. Of we konden warm eten in de Mess? Misschien wel. Of toch niet? Alle testen waren goed. Vertrek om 12u00? Inderdaad. We vertrokken.

Het was een hele geruststelling dat ook mijn bagage mee was. Of is de foto hieronder de bagage?

Niet echt comfortabel vliegen in een C-130. Maar als ex-15 W'er hoor je me niet klagen. Na een goede landing stonden we met zijn vijven op de tarmac in Pristina. Eén van ons moest daar blijven, 3 naar Novo Selo en 1, de dokter, verder naar Mitrovica.

Mijn eerste indruk was dat het er toch niet slecht uit zag. Misschien temperen mijn ervaringen in Afrika en in andere exotische landen alles een beetje. In ieder geval was één van mijn medereizigers zeer onder de indruk. Ja, het is hier niet zoals bij ons. Veel vuil op de straat. Hier en daar dingen die branden. En zotten van chauffeurs. Maar dat is niet iets wereldvreemds voor me. Ik zal proberen foto's te nemen zodat je het zelf kan aanschouwen.

We kwamen in het avondlicht in Novo Selo aan. We hadden namelijk meer dan een uur verloren in een file. Ja, ze kennen dit modern probleem hier ook. Alleen de manier waarop ze de file omzeilen is uniek.

Aangekomen, werden we door de ploeg verwelkomd en quasi onmiddellijk in het werk gedompeld. Zeker voor de onderofficier moest dit, want 's anderdaags 's morgens vertrok zijn voorganger naar België. Amper een paar uur om een heleboel over te nemen en dit terwijl ook de anderen vertrekkensklaar stonden. Niet echt ideaal als je weet dat van de ploeg van 5 die alle logistiek coördineren er 3 Belgen zijn. In een

etmaal alle kennis en ervaring doorgeven is een uitdaging. We zullen later wel zien of dat gelukt is.

Ook voor mij breken zware dagen aan. Bijna alles is nieuw. Alles wat gedaan moet worden staat wel ergens beschreven, maar nu moet het zonder die kennis. In ieder geval deed Ann haar best om me wegwijs te maken in de verantwoordelijkheden en de mensen waarmee gewerkt moet worden. Allemaal nieuwe namen, gezichten en diensten. Voeg daarbij een organisatie met een Franse slag en je hebt een mooie uitdaging. Waar ben ik aan begonnen?

Doordat er meer Belgen dan kamers zijn, slaap ik vannacht in een transitkamer. Zoals alle kamers hier is dit een container. De foto's zeggen genoeg over de accommodatie (kids: mijn bed is opgedekt!). Ik heb wel niet veel uitgepakt, want ik was, zoals een ervaren reiziger van de 15 W, voorzien om 3 dagen te overleven zonder alles uit te pakken.

Woe 07 Okt 09: Eerste werkdag

Ondanks de werkdruk toch goed geslapen. Vanmorgen vroeg genoten van de oproep tot ochtendgebed. Ook niets onbekends. Opgestaan met hoofdpijn. De anderen klagen er ook over. Acclimatisatieproblemen?

De serie van de eerste keren begint. Dit de eerste werkdag. Van alles te leren en veel te weinig tijd om het eens goed te doen. Ik zal het wel later onder de knie krijgen.

Ann had voor vandaag een verkenningsronde met de helikopter gezorgd. Doordat de Fransen hun heli's terugtrekken, moesten we met een Italiaanse UH1 vliegen. Leuk, want nog nooit mee gevlogen. Deze heli werd al in Vietnam gebruikt en is herkenbaar aan het kenmerkend geluid van de rotor. Alles wat we vroegen was 'no problem!' Ja, typisch Italiaans. In ieder geval toonde de piloot bij de landing dat hij kon vliegen en het toestel was zeer goed onderhouden. En dat bekeken met een kritisch oog van een kenner.

Zeer leerrijk, maar jammer dat de medepassagiers iets te veel zicht opeisten. In ieder geval heb ik zo snel een goed overzicht gekregen. Ik probeer de foto's vast te krijgen, want ik zat niet goed om er zelf te trekken.

Na de landing snel naar het Belgisch huis om de vertrekkers uit te wuiven. Na vier maanden zagen ze er naar uit. Ze hebben echter alles gegeven om de overgave zo goed mogelijk te laten verlopen. Later hoorden we dat de CH-13 - klinkt dit nummer bekend? - motorpech - ook bekend? - had. Ze moesten nog een nacht in Kosovo blijven. Dat moet zeer hard aankomen. 's Avonds toch ermee gelachen om de frustratie af te werpen. Ook de 10 man die vanuit Libanon naar huis vlogen moesten overnachten. Die mannen (en vrouwen?) waren mentaal al thuis en krijgen dit dan te verwerken. Ook hun families die met vlag en taart klaar stonden, moeten gevloekt hebben. In ieder geval zullen ze morgen vertrekken, want de Embraer komt met een depannageploeg. Dit vliegtuig zal de ongelukkigen naar België brengen.

Vanavond laatste update vergadering van Ann. Volgende ben ik aan de beurt.

Don 08 Okt 09: Naar Pristina

Van de paar extra uren overgave-overname werd iedere minuut gebruikt. Van professionalisme gesproken! Dikke pluim voor de vertrekkende ADC!

Samen met Ann zo veel mogelijk mensen gaan bezoeken en over van alles en nog wat gehad. Tijdens één van onze bezoeken bewandelden we de korste weg tussen twee punten. Twee Fransen wezen ons erop dat we niet over het paradeplein mochten lopen. Maakten ze nu een grap? Later bleek dat in het Frans leger het paradeplein quasi heilige grond is. Je mag er slechts bij hoge uitzondering op lopen. Zelfs tijdens parades mogen de troepen er niet op! Rare mannen die Fransen.

En raar zijn ze. Ze missen onze proactieve aanpak. Door het ontmantelen van hun helibasis valt ook hun meteodienst weg. Ze hebben gewoon gewacht totdat gebeurde. En toen? Niets. Misschien internet gebruiken? Rare mannen die ...

Vanmiddag naar het Hoofdkwartier in Pristina gereden. Ja, ik achter het stuur. De veiligheid is wel raar. Stoppen en laten controleren voor binnen en buiten rijden. Voor het binnen rijden, altijd wapen legen. Ik zal het moeten gewoon worden.

In het hoofdkwartier de verantwoordelijke Logistieke plannen gezocht. Even gepraat en dan onze vraag betreffende de eigenaar van één van de kampen gesteld. Doordat tijdens de oorlog een heleboel eigendomsrechten (het kadaster) verloren gegaan zijn (of meegenomen werden), wordt het eigendomsrecht op een eigenaardige manier geregeld. Je mag een stuk grond claimen. Zelfs als je het niet met geldige papieren of bewijzen kan aantonen dat het jouw grond is, dan mag je het houden. Dus als je op een stuk grond zit en er komt niemand je lapje opeisen, is het van jou. Raar, maar hoe moet je het anders regelen?

Iets gedronken in 'Film City' (het Amerikaans kamp van Pristina) en naar BELKOS vertrokken. 's Avonds daar toegekomen. Kennis gemaakt en terug naar Novo Selo. Gelukkig de juiste baan teruggevonden. Hier is er immers niets verlicht.

Vrij 09 Okt 09: Alleen

Na haar verplichte afscheidsronde vertrok Ann, met een burgervlucht, terug naar België. Ann, bedankt voor de uitleg! Nu is het aan ons. Terwijl Albert, de ADC, zich met volle overgave op de rapporten werpt, probeer ik alles op een rijtje te zetten. Het doorsnuisteren van de kasten en de files is al een hels werk. Door de vele overgaves en -names is er geen echte structuur en bleef er veel oude brol achter. Hoe dit aanpakken?

Op zoek gegaan naar de verschillende richtlijnen voor het werk. Mensen, is dit een kluwen. Hoe zal dit ooit lukken? Nog veel bos en weinig boom, maar we moeten vooruit! De logistieke klok tikt.

Tegen de avond begin ik een zicht op de problemen te hebben. Eén maal dit gekend, kunnen we aan oplossingen denken. Het worden nog lange dagen met veel werk, maar het lichtje begint te dagen.

De ploeg van de drie Belgen die achter blijven (er zijn 6 Belgen in het HQ waarvan 3 in de Logistiek en 3 in de Operaties, deze laatste wisselen pas eind november) vangt ons goed op. Dit lukt wel. Ook het contact met de Belgische LMT's is bemoedigend.

De Fransen hebben zoals verwacht problemen met mijn graad: majoor is een onderofficier bij hen en een hoofdofficier bij ons. De meesten zeggen hierdoor 'commandant'. Maar mijn gecamoufleerde dikke en dunne streep verwacht ze helemaal. Ze blijven onzeker van hun stuk. Ook de Marokkanen die de wacht opgaan, hebben er 'problemen' mee. Terwijl ze tegenover andere officieren zeer afstandelijk doen, verwarren ze mijn graad blijkbaar met 'vrijwilliger' waardoor ze zich zeer ontspannen gedragen. Veel beter!

's Avonds was er een drink waardoor we de kans kregen om onze internationale collega's beter te leren kennen. Ik begin ze te herkennen. Naam, gezicht en functie. Het zal me nog lukken.

Door het vertrek van Ann, mag ik verhuizen naar het Belgisch Huis. Geen wandel naar de douches meer.

Zat 10 Okt 09: Eerste briefing

Vroeg gaan ontbijten en daarna naar de HQ. Om 10 voor acht spelen ze hier de mars van de 2de Pantserbrigade (de brigade verantwoordelijk voor het noorden). Rare mannen die ...

De logistieke rapporten zijn tijdig de deur uitgegaan. Nu de voorbereiding voor de briefing van vanavond. 's Morgens een telefoontje gekregen van een officier van het hoofdkwartier met de vraag of hij eens mocht langs komen om over de rapporten te spreken. Dat kwam goed uit want ik was van plan om hetzelfde te doen. Het bleek een Turkse Luchtmacht-officier te zijn die nog maar een week in Kosovo was en enkele problemen met de fiches van de kampen had. Hij besloot wel dat fiches goed waren. Job well done voorgangers!

Mijn eerste vergadering als ACOS Spt. Als luchtmachter alleen tussen tankisten over een oefening praten. Ze hebben echter niet veel kaas van logistiek gegeten. Een paar opmerkingen deden hen inzien dat er misschien toch nog een logistiek aspect aan operaties was (Logistiek wordt op dit hoofdkwartier niet echt betrokken).

Daarna mijn eerste briefing aan de generaal. Kort en krachtig. Toen ik zei dat er twee oranje lichten waren (de synthese wordt aangeduid met verkeerslichten) wou hij reageren, maar onmiddellijk kon ik de kleur relativeren. Logistiekers vertellen alleen problemen als ze ook een oplossing hebben =;-)

Vanavond eindelijk een beetje tijd om het internet te installeren. En wonderwel werkt het onmiddellijk. Contact met het thuisfront. Zeer leuk.

Zon 11 Okt 09: Eerste dag

Eerste zondag in Kosovo. Vandaag gaat het rustiger aan toe. Deze morgen pas tegen 08u00 gaan eten. In trainer. Daarna naar de Stafblok geweest om de e-mail te controleren en niets gevonden. Nog een beetje aan de rapporten gewerkt en een aantal procedures doorlopen. De COS, op sokken, goedemorgen gewenst, visitekaartjes gemaakt en terug vertrokken.

Tegen 11u00 twee toertjes rond het kamp gaan lopen. Eerste keer sport. Een klein beetje hellend terrein. Zachtjes aan. Als de zon van achter de wolken piept, wordt het behoorlijk warm.

De visvijver voor het Belgisch huis eens bekeken. De visjes voelen zich er goed in. Ook hebben we diepte eens gecontroleerd. Diep genoeg om de winter te overleven. Eens kijken of ik een duiker en een duikvlag vind. Ik moet toch iets achterlaten ;-))

Straks naar Belvedere, waar de Belgen zitten.

(bovenstaande lijntjes tonen een onderbreking in het schrijven aan)

De Belgen hadden een verjaardagsfeestje met ijskreeem. Een keertje rondgelopen en goedendag gezegd. Mijn zomerbroek gewisseld. Ieper had een te klein formaat doorgestuurd. De dokter goedendag gezegd en daarna de weg verder verkend. Onderweg met het hoofdkwartier in Pristina gebeld om nog iets te regelen.

Vanavond rustig ontspannen en met de familie bellen. Slapen! Dit waren mijn eerste lijnen tekst vanuit Novo Selo. Mijn excuses voor de fouten.

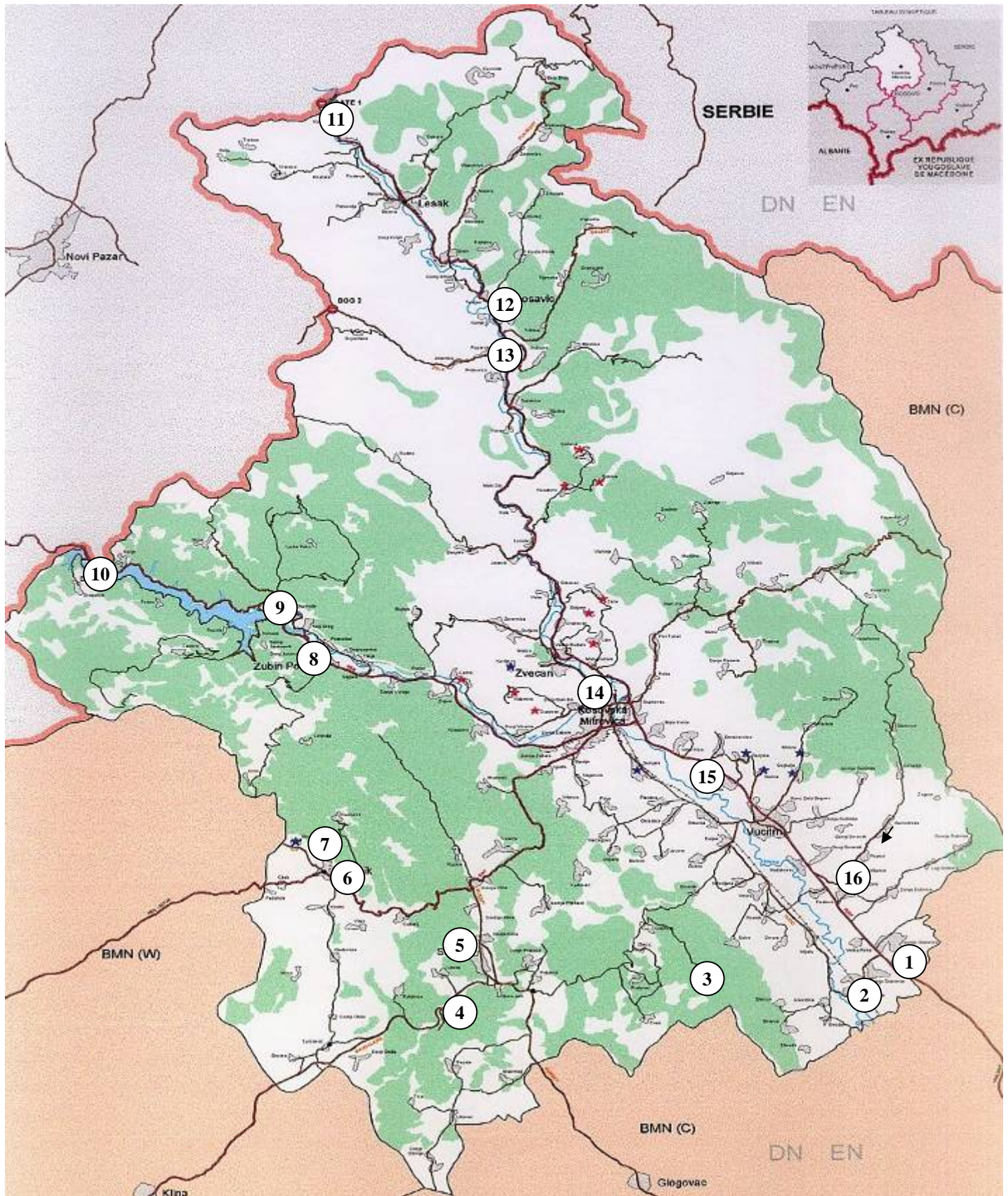
Groetjes,

Hoesy

'If you must choose between two evils, pick the one you've never tried before.'
George Carlin

Mijn Kosovo weekboek (de verkenningvlucht)

Op woensdag 07 Okt 09 hadden we een verkenningronde met een Italiaanse UH1 helikopter. Ik beloofde de foto's door te sturen. Hier zijn ze, maar eerst de route.

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

De start

1 - Enclave Grace

2 - Enclave Priludje

3 - Enclave Cicavica

4 - Klooster van Devic

5 - Skenderaj

6 - Rudnik

Geen foto

7 - Banja

8 - Zubin Potok

Geen foto

9 - Gazivode

10 - Dog 31 (weg naar ...)

11 - Gate 1 Geen foto

12 - Leposavic Geen foto

13 - Nothing Hill kamp

14 - Mitrovica

De zogenaamde BBQ

Het gerechtsgebouw met ronde gevangenis

De beruchte brug

15 - Kamp Plana

Geen foto

16 - Novo Selo kamp

De forward assembly area nabij kamp Novo Selo (let op de tenten)

Hopelijk kreeg je door deze foto's een beter idee van Noord-Kosovo.

Hiermee eindigt de helivlucht. Jammer waren de piloten geen cracks in navigatie. Ik probeer betere foto's vanaf de grond vast te krijgen.

Groeten vanop de begane grond in Novo Selo.

Hoesy

'Let's not ground the albatross simply because the penguin can't fly!'

Mijn Kosovo weekboek (de tweede week)

Maan 12 Okt 09: De start van de eerste week

Op mijn vorige weekbrief kreeg ik terecht een opmerking dat er soms afkortingen gebruikt worden die voor niet-militairen onder de lezers onbegrijpelijk zijn. Daarom heb ik op het einde in bijlage een beknopte lijst voor Dummies geplaatst. Hopelijk helpt dat.

De week, onze eerste hier, begint met een vlaggegroet. Oh, wat is dat lang geleden. En ik moet vooraan staan bij mijn volledige ploeg. Alle detachementen staan inderdaad aan de rand, maar buiten, het 'place d'arme' opgesteld. Onze ploeg valt door twee afwezigen zeer klein uit. Maar we voelen ons toch belangrijk =;-)

Hier past misschien een stukje over de organisatie van ACOS Spt. Dit deel van de staf bestaat uit

- G4-Synth¹: synthese van de rapporten (een Belgische ADC);
- G4-Plan: het opstellen van Logistieke plannen (een Marokkaanse Cdt);
- G4-Santé: medische aspecten (een Franse Kapt) en
- G1: personeel (een Franse Chef en een Belgische ICC, beiden vrouwen).

En weer een kleine cultuuraanpassing. De ACOS Ops opent de 'parade'. Na het presenteren van de troepen aan de COS loopt hij weg. Mijn mond viel bijna open. Iemand die loopt tijdens een parade. Wat zal ik nog meer te zien krijgen?

Daarna nog een aanpassing. De Fransen geven geen verwittiging bij hun bevelen. Voor de leken, bij ons geven we eerst een verwittiging en daarna het uitvoeringsbevel. Wij roepen bvb. eerst 'GEEEEEEEEEF' (als verwittiging) en dan zeer kort 'ACHT!' (de coördinatie en uitvoering). Hier roepen ze direct het volledig bevel. Je moet dus steeds op scherp staan. En zo snel ze hun bevelen geven, zo traag groeten ze. Niets snap en aanslaan, nee, de hand gaat zeer traag omhoog. En ja, er is nog werk aan mijn drill.

Daarna gaan werken. Mijn map met staande orders is eindelijk up-to-date. Mijn hoop met overbodige en oude richtlijnen neemt schrikbarend toe. Maar ik begin klaar te zien. De rust keert terug. Al gestart met de voorbereidingen voor de zware sneeuwval. Oei, daar hadden ze hier nog niet aan gedacht. Leuk, weer iets nieuws.

's Morgens een vergadering met de verschillende ACOS over de interne werking. In feite waren het er twee. Tussen de twee vergaderingen bleef ik zitten. Foutje! Hier blijven ze dus rechtstaan totdat de voorzitter binnenkomt. Om daarna

¹ De cijfers verwijzen naar de takken: 1 = personeel; 2 = inlichtingen; 3 = operaties; 4 = logistiek; 5 = plannen; 6 = verbindingen; ...

gemeenschappelijk in 'geef acht' te springen en te gaan zitten. Maar ik zat al. Ze zijn dan maar zo gaan zitten. Pas ik me aan? Of doen zij het?

Daarna met zijn allen gaan eten en een koffie gaan drinken. Als enige 'allié' (Ann: ze spreken niet meer over 'étranger', toch niet als wij er bij zijn) is het soms moeilijk om hun interne humor te volgen. Ook de LEGAD, als vreemde eend in de bijt, kon niet altijd volgen. We hebben het dan maar over België gehad. Misschien moeten we eens een Belgische avond met bier organiseren?

Samen met mijn collega beslist om iedere dag een andere taal te spreken: maandag - Nederlands, dinsdag - Frans, woensdag - Engels, dan weer Nederlands, enz. Vandaag waren al een paar Fransen ogen aan het trekken? Wacht tot woensdag!

Voor de rest van de dag van hier naar daar gegaan. Kennis gemaakt. Dingen ontdekt. Logistiek als ontdekkingstocht. Met de officieren van de BCS ('Batallion de Commandement et de Support') over hervormingen gehad. In dat kader heb ik ook mijn collega Hans die tevens NCC is, aan de telefoon gehad. We moeten eens afspreken.

Ook eens met mijn vrouwelijke G1 gesproken. Ze even uitgelegd dat we het een beetje op zijn Belgisch zullen doen. Losser, maar meer proactief. Ik zal het nog een paar keren moeten herhalen, maar ze zal het wel snappen.

Als einde een probleem van de Duitsers en Oostenrijkers opgelost. Blijkbaar stonden hun douches niet goed. Mijn Franse collega die G4-Santé, en dus verantwoordelijk voor de gezondheid is, had het blijkbaar verkeerd begrepen. Ze moesten niet meer douches hebben, maar op een andere plaats. Morgen ze eens gaan bezoeken.

Over naar morgen ...

Dins 13 Okt 09: Weer dat getal 13!

Gisterenavond laat ontdekte ik op de [militaire webpagina over Kosovo](#) een kleine vergetelheid. Het HQ van Novo Selo was immers niet opgenomen. Nog snel een mailtje gestuurd en vandaag werd het al aangepast. Er staat nu:

Ook in het hoofdkwartieren (HQ) van KFOR (Pristina) en MNTF-N (Novo Selo) zijn er Belgische militairen op staffuncties tewerkgesteld. Op die manier verzekert Defensie zich van het kader waarin de Belgische troepen werken.

Gisterennacht heeft het hier ongelofelijk geonweerd. De hel brak los. Later bleek dat er twee grote tenten weggewaaid waren in het Duits kamp. Leuk was iets anders.

Tevens is de temperatuur naar beneden getuimeld. Waarschijnlijk een val van bijna 25°C. Eergisteren nog volop zon en deze morgen opgestaan met zicht op sneeuw in de bergen. De winter begint!

Toch zijn we 's morgens vroeg gaan lopen. Twee rondjes van 2,1 km rond het kamp. Het was al goed koud.

Daarna een aantal problemen opgelost waaronder eten voor 90 man. Nog richtlijnen gelezen. Ik ken ze bijna allemaal. Tot de NCC aan de deur klopte. Een beetje uitleg over de reorganisatieplannen van Defensie ontvangen en daarna gaan eten. Een koffie gedronken terwijl naar het nieuws gekeken. Met de dood van VDB (geen militaire afkorting!) en de gelukke begrotingsgesprekken was het plan van Defensie maar pover nieuws.

Richting Pristina vertrokken. Oeps vergeten in het boek te schrijven. Iedere zending buiten het HQ moet ingeschreven worden, zodat ze je bij eventuele problemen kunnen terugvinden. Naar mijn Franse collega gebeld en gevraagd om ons alsnog in te schrijven. Hoewel hij het beloofde, vergat hij het.

In het HQ KFOR een beetje gefrustreerd rond gelopen. Ik kreeg het gevoel dat het binnen leveren van rapporten belangrijker is dan de inhoudelijke kwaliteit. Een beetje in de trend van het is voorgeschreven, dus doe het maar. Ik had een iets professionelere houding verwacht. Zijn wij de enige die goede rapporten willen afleveren?

Daarna, in de vallende duisternis, naar het Duits-Oostenrijks kamp gereden. Daar de toestand ter plaatse bekeken en oplossingen aangeboden. Zij tevreden, wij tevreden. Morgen met de Fransen spreken om ze uit te voeren.

Boven op de helling voelden we echt de bittere koude. Zeker met de wind die hier staat. Het zal hier nog koud worden. Vanavond de verwarming aansteken.

Nog een laatste bezoek aan de bureau, eten en richtlijnen lezen. Het is weer gedaan voor vandaag.

Als toetje een rondleiding in mijn kamer in het Belgisch huis.

		
<p>De visvijver. Met vis! De afspanning is nodig voor onvoorbereide bezoekers.</p>	<p>De ingang van het Belgisch Huis.</p>	<p>De brug tussen het Deens en het Belgisch huis. De brug werd 'Bifrost' gedoopt. Wie weet wat dit is?</p>
		
<p>Zicht op de gang tussen de containers.</p>	<p>De ontspanningsruimte, twee containers groot.</p>	<p>Een zicht op de badkamer (2 douches, 2 WC, 1 urinoir en 2 wasbakken)</p>
		
<p>Zicht op de deur van de container.</p>	<p>Mijn bed (nog niet opgemaakt).</p>	<p>Mijn werkplaats. Let op de tekeningen aan de muur.</p>

		
<p>Het rommel- en droogkot.</p>	<p>Het verwittigingssysteem voor de douche. De andere kaart is voor de vrouwen.</p>	

Woe 14 Okt 09

Op weg naar het stafgebouw kom ik steevast langs de vlaggenmast. Hier hangen de vlaggen van alle landen die in het noorden actief zijn.

Een gewone dag in Novo Selo. Hoewel. Deze morgen inspectie van de G1 cel die de kaarten uit deelt die we altijd bij ons moeten hebben. Deze kaarten geven toegang tot de lokalen waar je moet zijn en maakt het mogelijk om bepaalde producten te krijgen. Een aangekondigde inspectie van een Amerikaan. De twee vrouwen liepen er

een beetje nerveus bij. Maar ik denk dat de inspectie wel goed was. Rapport afwachten. Ik heb de Amerikaan gevraagd of we hem opnieuw mochten vragen voor een informele controle. Geen probleem.

De Fransman liep een beetje verloren. Hij moet een briefing over het actieplan bij een zwaar accident gegeven. Maar is te laat met zijn briefing. Na hem een beetje geholpen te hebben en een kleine coaching, levert hij uiteindelijk een vlekkeloos resultaat af.

Twee vergaderingen over het plannen van oefeningen. Saai!

De meesten begrijpen er niets meer van. Nu spreken we Engels? Toch zijn er Fransen die dit een goed idee vinden en vragen om er mee in te stappen. Misschien kunnen we ze ook overtuigen om mee Nederlands te spreken. De Marokkaan vroeg om ook een Arabische dag in te schakelen. Ahum, het zal dan stil zijn.

De stier bij de horens gepakt voor wat betreft de rapportering van de staat van de wegen en de sneeuw/ijs problemen. Iedereen gebrieft en een opdracht gegeven. Dit moet goed en snel gebeuren, zonder de eenheden te veel te belasten. Vanavond tot laat doorgewerkt aan het voorstel voor rapportering.

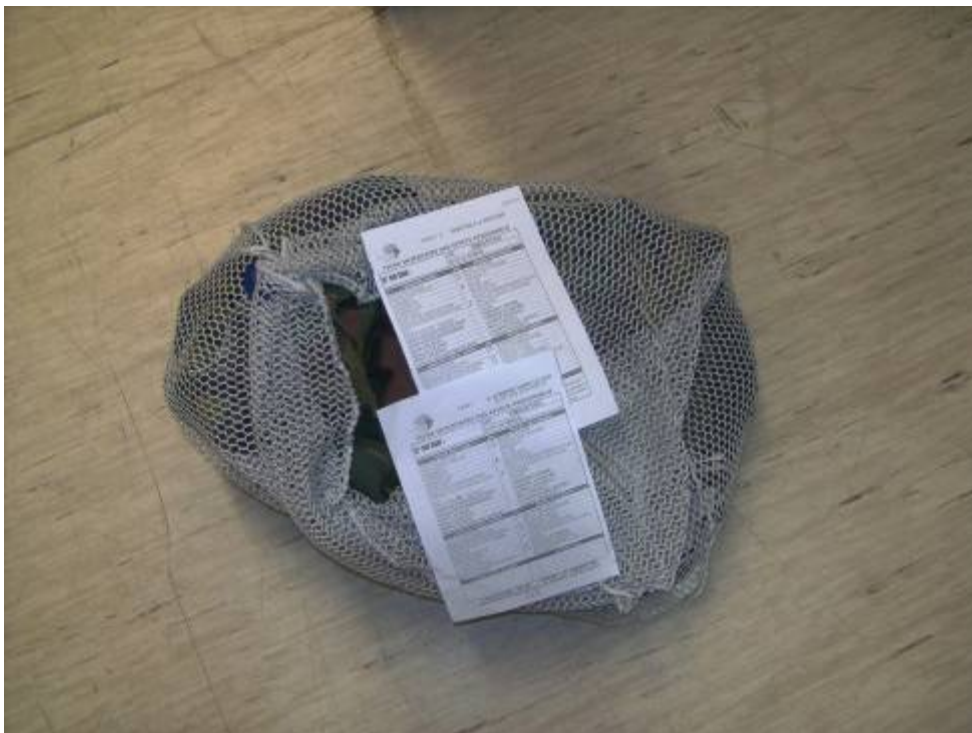
In de namiddag nog een aantal probleempjes aangepakt. Het begint leuk te worden. Nu nog de boel een beetje organiseren en we kunnen alles aan. Het eerste is iedereen een lijst te geven met de Standard Operating Procedures die ze moeten lezen en/of aanpassen. Dit systeem kennen ze hier blijkbaar niet.

Nog gechat met Calle en daarna in bed gekropen. De eerste zet van de schaakpartij tussen Loic en ik doorgegeven.

Don 15 Mar 09

Wat is er vandaag gebeurd? Vooreerst gaan lopen. Drie rondes afzien in de bittere koude. Je moet er wat voor over hebben. De eerste keer mijn was binnengedragen. Benieuwd wat het resultaat zal zijn. Hieronder een foto van de waszak. Alles dooreen ... Niets gesorteerd. Een papiertje in de zak (hopelijk halen ze die er uit tijdens het wassen) en eentje er uit.

De ACOS Ops vroeg me of ik vanaf morgen bij de ochtendbriefing aanwezig kon zijn. Logistiek is immers belangrijk. Ik geloofde even mijn oren niet, maar nu ze het gevraagd hebben zal ik wel aanwezig moeten zijn. Onze loopplanning zullen we dus moeten aanpassen.

De COS goedendag gaan zeggen en ik kreeg direct een opdracht extra. De generaal wil op de zaterdagbriefing een grafiek over de accidenten zien. Hij wil immers een idee krijgen van het negatief effect van de winter op de operaties. Doen we!

Daarna nog een paar kleinere probleempjes aangepakt en naar de Duits-Oostenrijkse douches gaan kijken. Nu is blijkbaar iedereen tevreden. Afgehandeld. Morgen komen de Italianen om over hun verblijf in het noorden te spreken. Eerste keer. Wat zal ik hen vertellen?

In de namiddag via Mitrovice naar Gate 1 gaan kijken. De Marokkaanse officier stond er op. Ik wou liever naar Dog 31. In ieder geval was het een leerrijke tocht. De wacht uit Marokko zijn als de dood voor hun officieren. En de officieren behandelen hen ook zo.

De natuur is hier in ieder geval mooi. Indien het hier stabiel zou zijn, dan is toerisme zeker een mogelijkheid. Maar nu niet. Voor de rest lijkt het hier tamelijk normaal. Een arm land op de weg naar industrialisatie. Ze hebben nog veel te leren, maar voor de rest niets abnormaals.

Vrij 16 Okt 09: Eerst volle week in functie!

Een nieuwe ochtend, een nieuw avontuur? Toen we opstonden zagen we de eerste sneeuw in Novo Selo. De gedachte aan Kerstbomen was er al.

Vandaag mijn eerste ochtendbriefing. Een snel overzicht van wat je moet lezen. Een samenvatting van de tientallen rapporten die je te lezen krijgt. En een kans om iedereen goedendag te zeggen.

Daarna een paar nieuwe orders gelezen, en dat zijn er altijd wel een pak, en iedereen goedendag gaan zeggen. Een kwestie van iedereen zo snel mogelijk te kennen. Nog een verplichte briefing over informatieveiligheid gekregen. Nu mag ik officieel op de verschillende netten werken. Het laatste deel heb ik niet kunnen meemaken.

De Italiaan, wat 1, nee 8 en 3 Slovenen stonden aan de deur. Oei, dat was me niet verteld. Het zou iets informeels worden. Dus, geïmproviseerd met een korte uiteenzetting in mijn bureel. De briefing over kamp Nothing Hill door de Marokkaan trok op niet veel. Dit moet de volgende keer beter!

Een beetje over en weer gepraat, maar in feite liggen de antwoorden in het kamp zelf. Het was echter te laat om naar daar te gaan en op tijd te zijn om te gaan eten. Door een onderhoudsbeurt van onze generatoren, alle elektriciteit wordt ter plaatse gemaakt, kunnen we alleen gevechtsrantsoenen aanbieden. Niet echt iets om naar uit te kijken. Ons voorstel om naar Belvédère te gaan, wordt onmiddellijk goedgekeurd. Dus naar Mitrovica.

Na het eten waren we de Italianen kwijt. Maar wie ervaring met die mannen heeft, weet dat ze na het eten maar op 1 plaats kunnen zijn: de koffiobar. En daar vonden we ze dus. Zonder een espresso kunnen die zuiderburen niet leven.

Daarna naar kamp Nothing Hill. Dit is van een gans ander kaliber dan het onze. We kregen daar een goede uiteenzetting en een goede rondleiding door de site manager. Ik heb mijn oren, ogen en camera de kost gegeven. De volgende keer zullen we een betere briefing kunnen geven. In ieder geval ken ik het kamp nu.

Op onze terugweg kreeg ik een telefoontje van Albert, de ADC, dat J4 in Pristina beslist had om de rapportering over sneeuw en ijs te starten. Konden ze nu echt geen paar dagen wachten zodat we alles klaar hadden.

Toegekomen. Auto geparkeerd en direct aan het werk. Tegen 18u30 was het order buiten en een uur later het automatisch syntheserapport. Nadeel is dat we vanaf nu nog vroeger moeten opstaan om alles op tijd weg te krijgen. Gelukkig vond de COS 6u15 ook te vroeg en heeft hij het verlaat naar 7u00. Terwijl we met dit order bezig waren nog een probleem met generatoren in de FAA opgelost. Mijn G1 zat in de put vanwege een aangekondigde mutatie. In Frankrijk krijgen ze eerst te horen dat ze gemuteerd zullen worden (voor de leken muteren is overgeplaatst worden, en niet =;-). 6 maanden nadien weten ze naar waar en dan weer een paar maanden later verhuizen ze. Een suggestie voor onze HR? Nog slechter dan bij ons. Na ons gesprek zat ze al minder in de put. Alles gekalmeerd en iedereen voorlopig gelukkig.

's Avonds een deel van mijn gevechtsrantsoen gegeten. Een beetje gewerkt. Gechat met de familie. Geschaakt met Loic. En geslapen. Morgen vroeg op!

Zat 16 Okt 09: MAPEX

Vandaag om 6u00 opgestaan, gedoucht en gegeten. Met twee waren we tegen 6u45 op ons bureel. Goed zot, maar we moesten het SNIC (SNow & ICe) rapport ontvangen en synthetiseren. En dit was de eerste keer. Tegen 7 uur moest het gebeurd zijn. Pas om 7u10 kregen we het eerste rapport binnen. Wat ging er verkeerd? Dan plots om 7u15 zagen we een volledig rapport vertrekken richting

Pristina. De Fransen blijven me verrassen! Direct contact opgenomen met de verzender. Hij had de synthese gemaakt en doorgestuurd. Goed, dat moeten wij dan niet meer doen.

Later bleek de moeite voor niets geweest te zijn. Het rapport is niet meer nodig. De winterprik is voorbij. Misschien toch tijd om de procedure aan te passen? 's Avonds de patrouilles voor de SNIC stopgezet, maandag het order bijstellen.

Vandaag mijn een eerste MAPEX, oftewel oefening op kaart. Iedereen zegt wat hij

in een bepaald geval doet, waardoor alles getest kan worden. Best een interessante ervaring. Natuurlijk werkte de elektronica niet mee.

Na het middagmaal de was opgehaald. Het ziet er goed uit. Mijn onderbroeken zijn iets donkerder dan wit, maar het valt mee. Gelukkig hebben ze het papiertje uit de zak gehaald. Dat hoop ik althans. In de namiddag een aantal geleerde

lessen besproken en geïmplementeerd. Daarna de avondbriefing opgesteld. Toen de COS binnenkwam hem even de slides getoond. Hij zei dat de generaal iets meer show wil. Dan maar de briefing in die zin aangepast. Toegegeven, de COS had gelijk: na de briefing zei de generaal 'very good'. Voor iemand die anders geen commentaar op de presentaties geeft, is dat toch iets. Als hij show wil, zal hij ze krijgen.

Voor de briefing ontstond er een klein probleempje over het voertuig. Vanaf morgen ga ik het organiseren, want dit soort dingen moeten vermeden worden.

's Avonds een beetje niets gedaan. Contact met het thuisfront gelegd en een filmpje gekeken. Wel zin om ergens naar toe te gaan, maar ik voel er niets voor om in camouflagekleden ergens iets te gaan drinken. Geen Oktoberfeste. Over naar morgen.

Zon 18 Okt 09: Ochtendbriefing?

Oef, vandaag geen ochtendbriefing. Toch vroeg uit bed, want ik was er niet zeker van en had met Albert (de ADC) om 7u30 afgesproken. Dan maar 3 rondjes rond het kamp gelopen. Het ging niet echt goed. Maar toch doorgebeten. Daarna douche en ontbeten met de rest.

Na het ontbijt het bed opgedekt, schoenen een extra poetsbeurt gegeven, de kamer gestofzuigd en gedweild. Ik wordt nog een echte huisman ... Met de bewoners van het huis een tas ochtendkoffie gedronken en een aantal grappige filmpjes bekeken. Eén van onze Deense burens met de jeep in de gracht zien sukkelen. Hij is er uiteindelijk wel uitgeraakt. Tja, als je de jeep dit bij een gracht zet en per ongelijk

in achteruit zet, kan je wel eens dieper terecht komen. Daarna met de twee jongste via Skype gebabbeld.

Tegen de middag vertrokken naar het Deens bataljon. Ze zijn gekend voor hun uitgebreide brunch de zondagmorgen. En inderdaad, veel volk en veel brunch. Maar geen uitstap zonder doel. En ons doel was het klooster van Devic die nu door de Belgen bewaakt wordt. Tevens was

dit een ideale gelegenheid om de routes verder te verkennen. Jammer genoeg was er te veel regen en de toestand van de baan was te slecht om er met een gewone auto over te rijden. Gestrand op een 300 tal meter. We komen later wel terug. Daarna naar de grensovergang Dog 31 gereden. Veel werken onderweg.

In de vroege avond terug in Novo Selo om mijn verslag te schrijven en door te sturen. Morgen begint er een nieuwe week met een vlaggegroet.

Om jullie een beter idee te geven hier een panorama van het kamp Novo Selo getrokken vanuit het restaurant en bij opkomende zon. Een specialiteit aangeleerd in Sri Lanka.

Groetjes,

Hoesy

'Creative minds have always been known to survive any kind of bad training.'
Anna Freud

Mijn Kosovo weekboek (de derde week)

Maan 19 Okt 09: De orders vliegen rond mijn oren

Gisterenavond is het beginnen te regenen en dat is zo doorgedaan tot in de voormiddag. In het rapport over de wegen dan maar vermeld dat het verkeer hinder door modder en water kan ondervinden. Ook de werken die we gisteren tegengekomen zijn er aan toegevoegd.

Maar we zouden ondervinden wat regen en koude 's morgens vroeg betekenen. Het is immers maandag en dus vlaggenroet (bemerkt de dubbele 'n' en dit niet alleen vanwege de nieuwe spelling maar vooral vanwege verscheidene vlaggen). Deze keer met generaal zodat we 15 min vroeger moesten aantreden. Waarom? Het lied van de 2 Brigade Blindée moest herhaald worden. Dus al zingend, de Fransen, nat worden. In ieder geval gaat mijn drill al beter en trekt die van de Fransen op niets.

Tijdens zijn korte speech waarschuwde de generaal voor de niet aangepaste rijstijl van de Kosovaren. Zijn woorden waren nog niet koud of onze Belgische LMT officier en zijn chauffeur waren in een verkeersongeval betrokken. Plus 1 op mijn statistiek van zaterdag. Gelukkig hebben ze niets en zijn ze er met de schrik vanaf gekomen.

's Morgens een vergadering gehad waar ik op het einde kop noch staart aan kreeg. Over allerlei orders en alles door elkaar. Nu ik de SOP ken, moet ik me blijkbaar werpen op de orders. Rare wereld waarin ik beland ben. Zo verloren ik tegen de middag was, zo zelfzeker was ik terug tegen de avond. Dank zij de hulp van mijn collega op plannen, zag ik terug de bomen in het orderbos. Zelfs alles voor morgen al voorbereid. Jammer genoeg heb ik daardoor niet met mijn Marokkaan kunnen praten.

In de namiddagbreak, ik moest er echt even uit, heb ik een cappuccino besteld. Maar ik kreeg hem op z'n Frans. Hier maken ze dat met een hele toef zoete slagroom. Bah! De bardame verteld dat we toch iets anders gewoon zijn. Volgende keer een Italiaanse vragen.

Voor ik het goed en wel besepte, was de dag om.

Eén reactie op mijn weekboek bevatte een link naar google maps naar het kamp ik zit. Probeer maar via deze hyperlink naar [Novo Selo](#). Ik sta rechts te zwaaien.

Dins 20 Okt 09: Een plan zonder

Vandaag iets later, een kwestie van minuten, opgestaan, want we hebben afgesproken om tegen de middag te gaan lopen. Scheren, eten, tanden poetsen, briefing, ... het begint een routine te worden.

's Morgens de laatste hand gelegd aan de logistieke luiken van een paar orders. Me verzekert dat de Frans-Duitse Brigade niet zal vertrekken zonder te helpen opruimen (daarvoor moet je hier 3 verschillende orders nalezen). Met de ploeg een

break genomen. Nog een paar kleine dingen gedaan. Gaan lopen, de 3 toertjes. Het gaat blijkbaar beter met een vroege middagzon en zo'n 18°C. Eten (buffet begint te vervelen). Een koffie en klaar voor de briefing.

Ze willen tegen eind januari 2010 gaan naar een kleinere aanwezigheid in Kosovo. Hiervoor dienen er een paar dingen te veranderen. Er wordt van mijn verwacht om een zogenaamd Logistiek manoeuvre te schrijven. Als ik al door heb wat dat is, dan zit ik gevangen in het Franse onderonsje. Als ik niet weet wat de grootste leverancier van Logistieke diensten van plan is (ik begin te twijfelen of ze het zelf weten), hoe kan ik dit dan Logistiek sluitend maken? Het zal een creatief werk worden om dit klaar te spelen. Morgen op zoek gaan naar zo veel mogelijk elementen en dan iets proberen uit mijn mouw te schudden.

Tijdens de namiddagbriefing mijn moment van glorie gehad. Als de mannen van de operaties chinees kunnen spreken, dan kan ik dat ook. Mijn vocabularium Logistiek boven gehaald en ze er mee rond hun oren geslagen. Een paar typisch logistieke termen gebruikt en ze waren de kluts kwijt. 1 - 1!

Natuurlijk blijf ik wel achter met mijn plan zonder input. 's Avonds mijn persoonlijk archief doorgesnuisterd en een beetje inspiratie gevonden. Het komt er wel.

's Avonds gehoord dat Q-Music naar Kosovo komt. De geruchten die we opgevangen hebben kloppen niet echt met wat ik lees op de site. Een berichtje gestuurd. Benieuwd wat ze antwoorden. Natuurlijk een fuif met allemaal militairen in uniform zal wel niet zo leuk zijn, maar toch is het iets anders. Op de website stond er een mooi kaartje dat goed toont waar Kosovo ligt. Dit kon ik jullie niet ontzeggen.

Slaapwel.

Woe 21 Okt 09

Wat is er vandaag gebeurd? Het begint routine te worden en dus begin ik dingen te vergeten. 's Ochtends lag er rijm, maar overdag schijnt de zon en kan je zonder vest buiten lopen.

Na het ochtendritueel geprobeerd antwoorden te vinden op de vragen voor mijn logistiek plan. Een beetje van het ene Franse kastje naar het andere gestuurd, tot ik uiteindelijk bij de top terecht kwam. Tja, zoals verwacht weten ze het nog niet. Hier eindigt Logistiek en begint geld en politiek te spelen. Ondanks alles begint er zich toch een film voor mijn geestesoog te ontwikkelen. 's Avonds zelfs al een deel op papier kunnen zetten. Ik ga die Fransen nog verrassen!

Na de break eens op bezoek bij de Denen geweest. Door verloven (de Denen gaan 6 maanden in operatie en hebben hierdoor recht op 34 dagen verlof) en een spoedvertrek was de dienstdoende officier juist 2 dagen aanwezig en alleen. Desondanks nam hij de tijd om ons te ontvangen en te praten. Die Denen blijven overkomen als zeer professioneel (in tegenstelling tot mijn vroegere ervaringen als evaluator). Voor een bezoek bij de Grieken was het ietsje te laat. Dat doen we dan wel één van de komende dagen.

In de namiddag verder gewerkt aan het plan en nog een probleempje van toegangskaarten en warmeluchtblazers opgelost. Het is soms balanceren op een dun, slap koord, maar voorlopig lukt het wel. De dag afgesloten met de obligate briefing, deze keer echter zonder generaal want die zat op de sluitingsplechtigheid van een Frans kamp. Ja, de afbouw is echt begonnen.

Geen antwoord van Q-Music, maar het verhaal is me nu toch al duidelijk. Morgenavond is het de party en zullen ze een aantal fragmenten opnemen. Deze fragmenten zullen ze dan vrijdagmorgen in het live programma inlassen. Wij zullen waarschijnlijk de enige in uniform zijn, want de Belgen in Belvédère zullen in sportkledij gaan. We, de Belgen van Novo Selo, zullen nogal opvallen. Juist er voor zorgen dat alleen de chauffeurs die niet mogen (en zullen) drinken bewapend zijn. Niemand wil immers op internet staan met een wapen zichtbaar en een pint in de hand. Te vermijden!

Nog een filmpje gekeken en het was weer gedaan voor vandaag. Of toch niet. Om één of andere reden een keer naar Q-Music gesurft en daarop het volgend bericht gevonden.

Di, 10/20/2009 - 21:46

Heey dag papa,
Even 1 van de 4 kindjes van je.
De grootste dochter :)
Ik wou je even laten weten,

Dat ondanks alles,
(Het feit dat je zolang wegbent, het feit dat ik je mis)
Het hier wel te overleven is!
't Is zwaar op school en even aanpassen,
En thuis is het wat rumoeriger, nog een weekje toch,
Maar ja het moet,
Over 18 weekjes ben je terug!
Maar weet,
Ik denk aan je,
Ik doe mijn best,
Ik hou van je!

xxx Ambertje

Zegt genoeg! Bedankt Ambertje.

Don 22 Okt 09: Goodmorning Kosovo

Vandaag op tijd moeten opstaan, want we moesten tegen 09u00 in Pristina zijn voor een logistieke vergadering. De vergadering was belangrijk omdat het een discussie betrof over het nieuw logistiek concept dat ze in KFOR willen invoeren. Nieuw is het in feite niet. Tijdens mijn verblijf in ACOS Strat heb ik immers als nationale vertegenwoordiger aan dit concept helpen schrijven. En nu willen ze het hier toepassen. Dit kan interessant worden. In ieder geval heb ik een streep voor.

Ik moest in de namiddag een briefing over het Noordelijke Task Force geven. De dag dat de briefing hierover moest opgestuurd worden, was ik nog maar een paar dagen hier. Met veel te weinig ervaring en kennis om een goede briefing te geven. Ik had dan maar iets anders doorgegeven. Dit paste natuurlijk niet in het opzet. Na overleg de briefing toch gegeven.

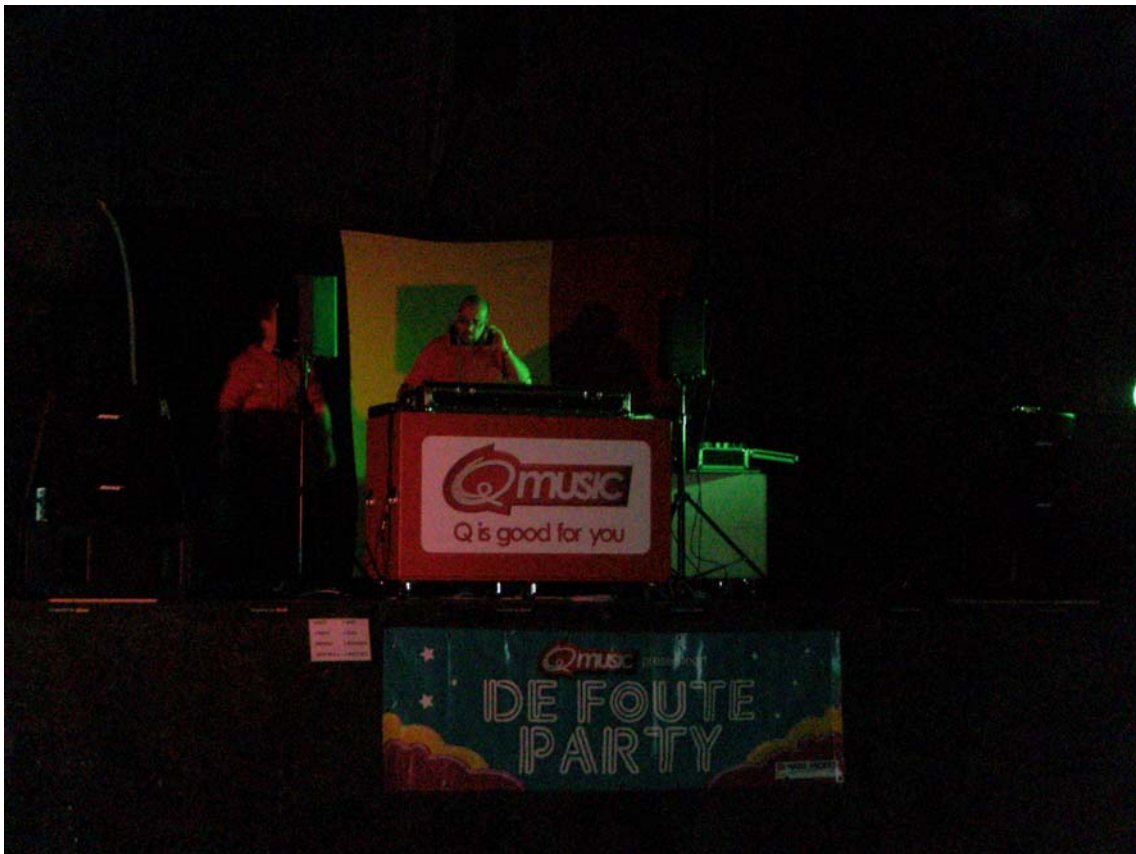
Er wordt gezegd dat je als spreker macht over je publiek hebt, maar met een pistool aan je riem krijgt dit toch een iets andere betekenis. Toch moest ik na de briefings van de andere task forces de situatie van de mijne geven, alsook de planning van de overgang naar een Battlegroep (stukken kleiner ding dan een Task Force). Ik heb er ter plaatse één uit mijn mouw geschut en gebruik gemaakt van de slides van de andere. Zo van 'please show me slide 3 of Task Force Center' en dan 'show me ...'. Het was eens iets anders. De Fransman die de bevoorrading van de brandstof in Kosovo coördineert, was onder de indruk. Leuk.

De Nederlanders waren goed vertegenwoordigd in de vergadering. Blijkbaar zullen zij het voortouw nemen bij het opstarten van dit concept waarbij Logistiek centraal

aangestuurd zal worden. Benieuwd hoe het zal verlopen. Het zal in ieder geval niet meer voor mij zijn.

's Avonds was een Maj van ACOS Ops & Trg op bezoek. Hij is de officier die o.a. de operatie in Kosovo volgt. Hij bracht het nieuws dat BELKOS eind januari 2010 stopt. Komt de nieuwe lichter slechts voor 2 maanden? En als er geen Belgen, behalve twee LMT, in Kosovo zitten, dan is het niet meer nodig dat er nog officieren in het HQ werken. Allez, we zullen de deur mogen sluiten en de sleutel meenemen.

Na het eten richting Belvédère vertrokken voor de party van Q-Music. We waren er veel te vroeg en zagen dus alles op gang komen. Die Kurt is een sympathieke jongen. Ze hebben hem moeten overtuigen dat hij geen bonnetjes moest kopen, want dat voor hen de drank voor niets was. Een echt feest is het niet geworden. Er waren zeer weinig niet-Belgische militairen en in uniform fuiven is blijkbaar niet alleen voor mij eigenaardig. Dansen met bottinnen is toch niets voor mij. Ik heb het geprobeerd en kan er dus over meespreken. Het was in ieder geval een goed initiatief. Het zal in België wel een zeer grote publicitaire waarde hebben.

De drinkers, twee pintjes, hadden hun wapen niet bij. De Bob, 'Bewapend Op de Baan', was dit wel. Tegen 11 waren we terug in ons kamp.

Geprofiteerd om een foto te laten nemen van de 3 Belgische 'ondersteuners'. Links de chef Albert, in het midden Helga en die met de ogen dicht ben ik. Er werd immers met een flits gewerkt.

Vrij 23 Okt 09

Vandaag stond er een helikoptervlucht op het programma. De baas van de Belgische LMT werd vandaag 50 en had voor zijn mensen een vlucht versierd. Ik mocht mee, maar omdat ik al gevlogen had, heb ik mijn plaats aan Albert gegeven. Zo zag hij iets van het Noorden. Hij heeft er van genoten!

Mijn hersenspingsels over de overgang naar een Battle Group op papier gezet. Benieuwd hoe ze ontvangen zullen worden. Mijn Marokkaanse officier heeft weer een hoofdvogel afgeschoten. Ik had hem mijn eerste klad opgestuurd met de vraag om dit te bekijken en, als ervaren planner, zijn mening te geven. Stuur hij, na aan mij uitleg gevraagd te hebben, een mail met een aantal aanpassingen door, info ACOS Ops. De mail werkt de indruk op dat hij alles geschreven heeft. Wil hij hiermee scoren? Op zijn vingers getikt! Jammer, het ging deze week goed.

De vervanger van de G4 Health is aangekomen en ik heb hem ontmoet. Een volledig ander kaliber dan de huidige kapitein. Deze laatste had het gisteren gepresteerd om via de mailgroep 'All SIOF' aan iedereen, ook de generaal, een mail te sturen met de vraag of iemand een voertuig kon missen. Blijkbaar had de generaal aan de COS gebeld en die was furieus. Ambiance in de keet! De plooiën zijn later glad gestreken.

's Middags was er veel volk in de mess want er zijn vandaag trainingen voor oproercontrole. Lang wachten alvorens te kunnen eten.

In de namiddag op bezoek bij de Denen. Hun logistiekers vallen zeer goed mee. We zitten op dezelfde golflengte. We zullen goed kunnen samen werken.

's Avonds waren we uitgenodigd op de verjaardagsdrink. Met allerlei nationaliteiten kunnen praten. Dit is multinationale samenwerken op zijn best. Na de drink met de familie geSkyped. Niet altijd even ernstig!

Zat 24 Okt 09

Vandaag heb ik mijn eerste groot Logistiek order verstuurd. Een beetje laat omdat ik geen medische input had, maar toch volledig. Terwijl ook een logistieke checklist gemaakt, zodat de volgende orders een vast structuur krijgen.

's Morgens op bezoek bij de Grieken. Jongens waar zitten die gelogeed. Wat een krot. Gelogeed 'à la Grecque' is stukken slechter dan 'in de aap gelogeed zijn!' Onze contactpersoon sprak zeer vlot Engels en was zeer behulpzaam. Jammer genoeg vertrekt hij over twee weken. We moeten dus zeker terugkomen om zijn opvolger goedendag te zeggen.

In de namiddag een lange vergadering over de volgende oefening. De werkdag afgesloten met de wekelijkse briefing aan de generaal.

Daarna gegeten, de e-mails gecheckt, een DVD gekeken en in bed gekropen.

Echt ontspannen valt hier niet mee. Sport doen is OK, maar dat verzet niet echt je gedachten. Ook al begin ik in het Frans te denken. Als dat zo verder gaat, zal ik nog moeten vertalen naar het Nederlands.

In Kosovo heeft KFOR alle belangrijke banen een naam gegeven. Namen zoals fish, bull, dog en zelfs Verhaeren zijn hier de 'belangrijke'. Deze worden ook zo aangeduid. Welke baan is die op de foto?

Ken je het antwoord op de vraag van vorig week? Wat betekent de naam 'Bifrost' op de brug tussen het Belgisch en het Deens huis? De naam van de brug naar Walhalla.

Zon 25 Okt 09

Vannacht, zoals iedereen de klok met een uur teruggedraaid. Toch bleek het deze morgen alsof we een uur minder mochten slapen. Dus, het opstaan was niet zo best. Bovenop dat bleek dat de keuken zonder elektriciteit zat. Alles donker, en wat er te eten was, was koud. Toch een beetje genoten van het ontbijt. Later een mail gelezen waarin stond dat er gevechtsrantsoenen uitgedeeld zouden worden. Er was dus geen warm middagmaaltijd. Pech voor de anderen. Wij hadden andere plannen.

Daarna na het hoofdkwartier geweest om de mail te controleren. Niets, behalve de dagelijkse situatiewerslagen.

Dan maar gaan lopen. Drie rondjes. Vandaag stond er een stevig windje. Tegenwind de heuvel op. Zwaar! Toch volgehouden. Onderweg nog een klein schilpadje van de weg afgeholpen. Wat deed die kleine daar? Zitten er hier wilde (wat dat ook moge betekenen) schilpadden?

Eén Belg zou deelnemen aan de Deense mars: 25 km met 10 kg in de rugzak. Wij waren te laat om ons in te schrijven. Hoewel, zou ik deelgenomen hebben? Misschien.

Wij, dat is Helga, Albert, een Franse collega en mezelf, naar Gate 1. Eigenlijk wou Helga haar tolk van vroeger bezoeken. Wij zouden er van profiteren om het oud, verlaten KFOR kamp te bezoeken. Daar moet er voor een oefening Gate 1 gesimuleerd worden met behulp van een aantal containers. Bij mijn vorig bezoek had ik geen kamp gezien, dus groot kon dat niet zijn. Het probleem is niet de grootte, maar de weg er naar toe. Immers, de containers moeten met een vrachtwagen gebracht worden en kan dit bij regenweer? Hieronder een foto van het kamp en één van de omgeving.

Het verlaten kamp. Binnenkort een archeologische site?

Toch mooi als landschap.

Het weerzien tussen Helga en haar tolk plus familie was zeer hartelijk. Eigenlijk niet onverwacht als je 6 maanden met elkaar opgetrokken hebt. Een koffie à la Turk gedronken. Daarna naar een lokaal restaurantje getrokken juist voor Gate 1. Daar lekker gegeten en we mochten er niets voor betalen. Ja, Helga was ook daar een graag terug geziene gaste. Een beetje gepraat over de lokale gewoontes zoals de familiedag waarop de familie hun heilige viert. Blijkbaar een unieke Servische traditie. Tijdens het afscheid hebben we moeten beloven dat we afkomen. Een fles slivovitsj gekregen om het zeker niet te vergeten.

In het Servisch herken ik een paar woorden Russisch. Niet dat ik er veel ken, maar toch een herkenningspunt.

Daarna terug naar Novo Selo gereden. De overgang van het Servisch naar het Albanees gedeelte valt onmiddellijk op. Niet alleen kom je een plaats met stilstaande auto's tegen (ze wisselen hier hun autoplaten van Servisch naar Kosovaars), maar er is ook meer vuilnis op straat. En de banen zelf liggen er minder goed bij.

In de kamer sloeg de vermoeidheid weer toe en heb ik, voor het opkuisen van de kamer, een siësta gehouden. Daarna gestofzuigd en gedweild. Ja, Ciaran, ik kan moeilijk 4 maanden in een container leven zonder wekelijks de boel te kuisen. Na het kuisen mijn weekboek afgewerkt terwijl Ciaran op de PC aan het spelen was. Om 7 uur hebben we afgesproken om te gaan eten, als dat er al is.

Nog een sociologische observatie: het valt me op dat de kleinste groep hier twee man (of vrouw) is. Blijkbaar zoek iedereen onbewust een zielsgenoot op waar je de meeste dingen mee doet. Zie je één, dan is de andere niet ver af. Kan iemand dit verklaren?

—

's Avonds was er nog altijd geen stroom. Dan maar met vieren gevechtsrantsoenen met brood gegeten. Eens iets anders.

Dobri dan (of zoiets),

Hoesy

'Aude audenda'

Waag wat gewaagd moet worden. Slogan van het 40 Smd te Koksijde.

Mijn Kosovo weekboek (de vierde week)

Maan 26 Okt 09: De orders vliegen rond mijn oren

Zou ik toch last van het winteruur hebben? Moeilijk om vandaag uit mijn bed te geraken. Uiteindelijk toch gelukt en genoten van het ontbijt. Daarna de maandagmorgenparade. De drill van de Fransen trekt echt op niets. Nooit tegelijkertijd. Zeer rommelig. Een zootje dat ver van de geest van drill staat. De mijne gaat beter, maar er is nog werk aan.

Er liepen veel gebrekkigen rond. Blijkbaar heeft de Deense mars gisteren nogal wat slachtoffers gemaakt. Tja, een gemotoriseerde brigade is blijkbaar niet gewoon om te wandelen. Vandaag een beetje te veel met de ongelukkigen gelachen zodat ik de volgende keer (laatste keer?) wel moet deelnemen. Oei.

Vanochtend kregen 4 LMT, allemaal Belgen, felicitaties van de COS. Mooi gedaan. En een goede drill! Steevast kwam de vermelding dat ze goed Engels praatten. Blijkbaar een gewaardeerde kwaliteit.

Vandaag had ik me voorgenomen dat ik me niet zou laten verrassen. Naast SOP en de rimram van orders kon er toch niets meer zijn waarmee ik niet zou kunnen volgen. Afwachten!

Het was een dag vol vergaderingen: om 10u30 werd het startschot gegeven met een vergadering over de transformatie van Task Force naar Battle Group. Daarna de COS vergadering. Samen middagmaal en een koffie betaald door de COS. In de namiddag een vergadering over het opruimen van de 'Forward Assembly Area' (de plaats waar de reservetroepen verzamelen voor de operatie). De vergadering voorgezeten en tot de essentie herleid. Zelfs de Duitse officier was verrast dat het zo kort duurde. Maar alles was gezegd en besloten. Daarna 2 vergaderingen over oefeningen. Waar veel hetzelfde gezegd werd. De organisatie kan hier beter. Nee, ik kan het niet laten om alles door een verbeteringsbril te bekijken.

De lijst met logistieke functies vervolledigt en verstuurt. Vanaf nu heb ik ten minste een referentielijst om orders op te stellen.

Met de vrouwelijke G1 het verslag van de inspectie door de Amerikaan besproken. Hem eveneens opgebeld, want de Fransen overtuigen om hun marsbevelen in het Engels te schrijven lijkt me iets te veel gevraagd. Oef, dat was wenselijk maar niet nodig. De rest waren minimale opmerkingen die we door een beetje op te letten zo de wereld kunnen uithelpen.

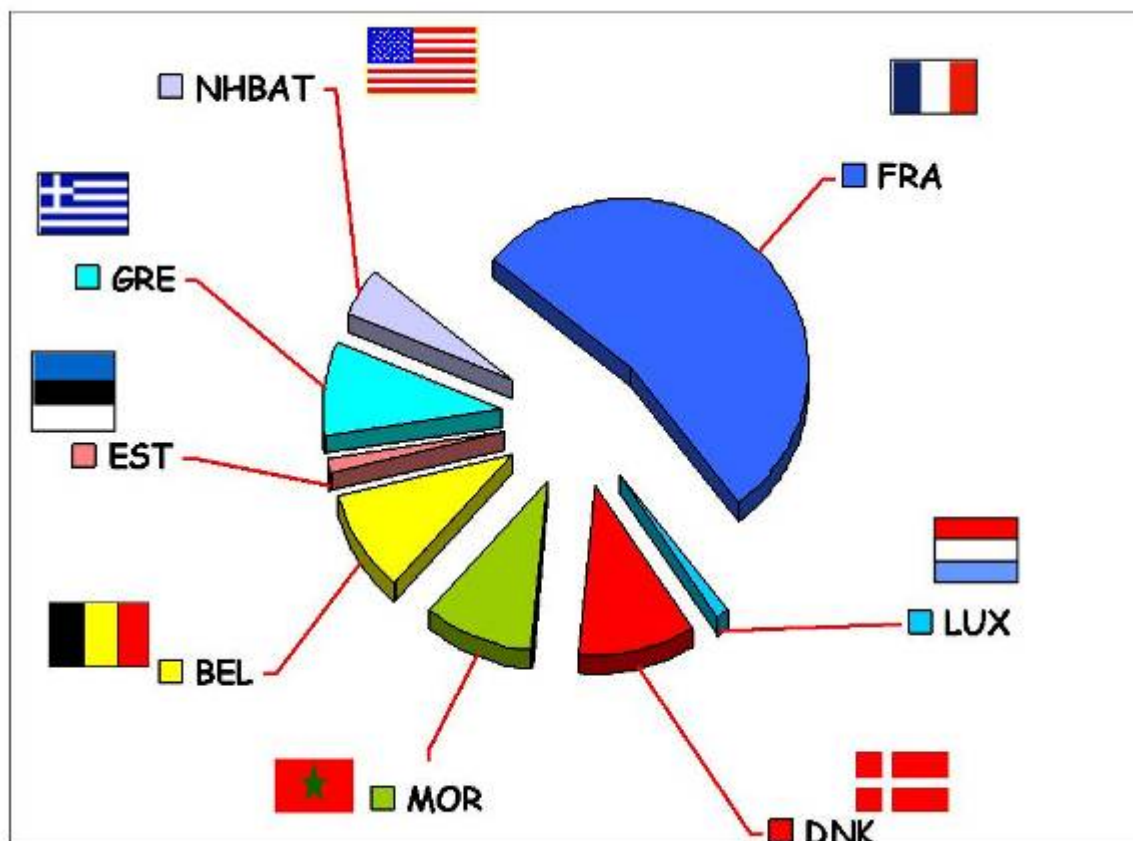
Door de vele vergaderingen heb ik vanavond een beetje doorgewerkt. Bij de terugkeer in mijn container bleek het internet niet te werken. Pas laat op de avond kreeg ik verbinding, maar er was niemand meer on-line. Morgen meer geluk hoop ik.

Zoals je kan merken is er een kenteken bijgekomen op deze pagina (zie ook hiernaast). De drietand staat voor de naam van de operatie in het Noorden: 'Trident'. Logisch hé. De afbeelding van Frankrijk en het kruis met de dubbele balk is het kenteken van de 2 Gepantserde Brigade die de leiding heeft. Voilà, dat weet je nu ook.

Dins 27 Okt 09

Gisteren kreeg ik via de reacties op mijn weekbrief de vraag naar het aantal nationaliteiten aanwezig in het Noorden. Dit aantal varieert, want we ontvangen iedere maand versterking van andere troepen. Zo zijn er nu Oostenrijkers en Duitsers in onze zone, maar vanaf begin november zijn dat Italianen en Slovenen. Om een idee te geven van de verdeling hieronder één van de slides die ik zaterdag aan de Generaal toon. Het is een oude waardoor er Amerikanen en geen Duitsers of Oostenrijkers op staan.

De beste manier om te weten welke landen er in het Noorden militair actief zijn is de vlaggen te bekijken. Welke landen herken je op de foto hieronder?

Nu de weekvraag gesteld is, krijg je het antwoord op die van vorige week. Het antwoord was niet 'cock' of 'chicken'. Toegegeven het zou gekund hebben. Nee, het was HEN!

Vorige week werden er blijkbaar foto's van de detachementen getrokken. Dit is mijn volledige cel: ACOS Spt. Van links naar rechts eerste rij: mezelf, de Marokkaanse Commandant (G4 Plan), de Franse Kapitein (G4 Health), de ADC (G4 Synthese) - de tweede rij: de Franse chef (G1) en de ICC (G1 ID Cards).

En langs achter. Je ziet direct dat de andere groepen groter zijn.

De eerste wekelijkse vergadering van onze groep is hierbij een feit. Het verliep een beetje rommelig, maar dat zal wel beter gaan. Nog een beetje aftasten en dan vullen bak vooruit.

Daarna gaan lopen. Tijdens onze laatste toer tegengehouden door de 'Major du camp'. Blijkbaar mogen we niet in de onderhoudszone lopen. Het hielp niet dat ik hem vertelde dat ik graag de 'maintenance' zag. Allez, dat weten we nu ook.

De Deense S4 op bezoek gehad. Hij wil zo snel mogelijk de verhuis van het Deense contingent organiseren, maar hij krijgt niet echt de medewerking van zijn MOD.

De zoveelste vergadering over een nakende oefening meegemaakt. Zo lang ze die oefening kort houden, komt er niet veel logistiek bij te kijken. Maar zo begin ik alles te kennen. Mijn Marokkaanse collega heeft me terug een volledige SOP doorgestuurd. Ik vroeg wat ICRA betekende en hij zei dat hij dat wist. Blijkbaar kan hij ze niet samenvatten of een simpele uitleg geven. Ik begin te vermoeden dat hij de SOP niet leest. Zal hem eens het werk van een stafofficier moeten uitleggen.

Na het avondeten lukte Skype terug. Joepie.

In mijn mailbox een antwoordje van Q-Music gevonden. Ietsje laat, maar toch.

Beste Patrick,

Ik lees nu pas je mail.

Onze trip naar Kosovo is achter de rug.

Mijn excuses.

Met vriendelijke groeten,

Elke Van Mello

Redactie **ORNELIS&ROGIERS**

Woe 28 Okt 09: Onbestaande brug

De morgen begon zoals iedere andere in deze operatie. Daarna het probleem van gisteren bij de horens gevat. Blijkbaar moeten we in grote nood een veilige zone aan de internationale gemeenschap bieden, de zogenaamde ICRA (International Community Reception Areas). Niets bijzonders.

Deze ochtend op verkenning van de wegen vertrokken. De eerste weg was al prijs. De zogenaamde bevoorradingsweg van centraal Kosovo bleek een vuilnisbelt richting onbestaande brug. Hoe kan zo iets? Gelukkig hebben we hier nog geen vrachtwagens langs gestuurd.

Natuurlijk twijfelde ik eerst aan mijn kunst van het kaartlezen. Maar de foto's zijn van beide richtingen genomen. Deze weg en brug hebben dus nooit bestaan. En toch stonden ze als verbinding aangeduid.

In het dorp er dicht bij het verschil tussen Albanezen en Serviërs gezien. Een Serviër ommuurd zijn huis, terwijl een Albanees dit normaal gezien niet doet. Er heerst hier veel armoede. Een huis gezien met modder tot aan de knie.

Verder de weg verkend. Leon, de chauffeur, verschoot toen hij het kamp Belvédère langs scheurde. Hij had het eerst niet door. Niet bij de Belgen gestopt, maar doorgereden naar de Denen voor het middagmaal. In de namiddag zouden we immers een kleine baan door de bergen verkennen. Ons plan was om rond te rijden en dan door te steken naar Novo Selo. Op die weg zou ons dat minstens 2 uur vergen.

Na de grote baan afgereden te zijn, stopten we om de vensters van onze jeep uit te nemen. We zouden immers traag rijden in de felle zon en een beetje verkoeling zou welkom zijn. Groot was onze verbazing toen we een splinternieuwe weg ontdekten. Niets bochten. Niets traag. In nog geen 20 minuten waren we er. Waarom rijden de troepen nog rond langs Mitrovica?

Zo was ik wel veel te vroeg voor de vergadering met EULEX (Europese wet - Lex, de mensen die Kosovo helpen in het uitbouwen van een goede justitie). We willen immers meer met hen samenwerken en oefenen.

De woensdagavondbriefing aan de generaal. Zoals steeds moet ik niets zeggen, dat is voor de zaterdag. Daarna nog snel een voorstel geschreven voor het aanpassen van de wegen. Benieuwd of ze zullen reageren.

Voor het eten naar de afscheidsdrink van onze G4 Health gegaan. Veel volk maar weinig ambiance. Na een lange Skype gesprek met een collega van me, Mickey die nu zijn tweede cyclus doet, de beddenbak ingedoken.

Don 29 Okt 09: Dag schilpad

's Morgens vertelde Leon dat hij nachtmerries van onze tocht had. Hij had gedroomd dat we in die vuilnisbelt vastgeraakt waren en dat het karkas van het varken terug levend werd. Gaat hij de volgende keer opnieuw mee?

Tijdens het lopen ons vriendje de schilpad terug ontmoet. Moet hij nog niet beginnen te graven? Nu lopen we een kortere ronde, maar breien er op het einde een extra kleintje aan.

Doordat er geen elektriciteit is, moeten we onze koffiebreek ergens anders houden. Vandaag de dag gevuld met het verbeteren van de database voor het bijhouden van de ID Cards. Nu is er een verwittiging als er een kaart vervalst en nog niet binnen gebracht is. Nog meer vergaderingen over oefeningen. Een paar briefings gemaakt. Foto's en plannen van kampen verzameld.

's Avonds het huiswerk van Loic verbeterd en een aantal e-mails uit België verwerkt. Een gewone dag met een gewoon einde.

Vandaag kreeg Calle haar bloemen voor een maand afwezigheid.

Vrij 30 Okt 09: Medaille

Deze ochtend ben ik genaaid. Nee, niet figuurlijk, maar letterlijk. Tijdens de verhuis van mijn bed gisterenavond, had ik de stekker van mijn bureaulamp per ongeluk uitgetrokken. Het resultaat was dat ik deze ochtend geen licht had om op te staan. Hoewel mijn verwarming werkte, dacht ik dat er geen elektriciteit was. Er zijn deze dagen veel stroompannes in en buiten het kamp. Toen ik mijn sloefen wou nemen boog ik met volle kracht voorover.

Bang! Met mijn hoofd tegen de bovenkant van de ijzeren poot van mijn bed. Het deed nogal pijn en ik voelde een warme stroom bloed langs mijn hoofd naar beneden lopen. De spiegel in de badkamer bevestigde mijn vermoeden. Ik was overvloedig aan het bloeden. Met bloedend hoofd, ik weet dat bij een hoofdkwetsuur er altijd veel bloed bij komt kijken en was dus zeer ver verwijderd van enige paniek, me geschoren. Op aanraden van mijn collega naar de infirmerie gegaan. Toen ik wou binnen gaan voelde ik dat de deur op slot was. Er hing een bericht 'sonnez en cas d'urgence'. Dit was echt geen noodgeval. Alleen een controle.

Doordat ik aan de deur gerammeld had, kwam de brancardier van dienst kijken. Volgens hem was dit wel degelijk een noodgeval. Dus naar binnen. Hoofd onderzocht en wonde uitgekuist. Daarna kwam de verpleger er bij. Een klein onderzoek deed

hem besluiten dat de dokter er bij moest gehaald worden. De wonde had een U-vorm en hij twijfelde wat er moest gebeuren. De dokter was echter zijn ochtendlijke ronde rond het kamp aan het lopen. Wachten dus.

Bezweet kwam hij samen met de anesthesist binnen. Oei, dit wordt hier ernstig. Het moest gehecht worden. Ze wilden eens testen of ze dit ook konden lijmen. Na een beetje gepruts met de tube lijm, bleek dit niet te werken. Dan toch naaien? Jawel, één steek.

8u15 stond ik terug buiten met een genaaid en bebloed hoofd. Gewond tijdens een militaire operatie: is dat geen medaille waard? Gelukkig bestaat er geen medaille voor stomiteiten, want die had ik zeker gekregen. Mijn collega's raadden me een rit naar Belvédère aan voor een Model 150. Is dat niet een beetje overdreven?

Te laat voor de ochtendbriefing en het ontbijt. Een pak betonkoeken moest me door de ochtend brengen. Blijkt dat het Deens bataljon noch telefonisch, noch per e-mail te bereiken is. Allez, een reden om hen te gaan opzoeken. Zouden ze met de noorderzon vertrokken zijn? Jammer genoeg was iedereen druk bezig en moest ik dus alleen vertrekken. Hoewel ik een toelating heb om alleen te rijden, normaal moet je minstens met 2 zijn, heb ik dat nog niet gedaan. Gekwetst en met een beginnende hoofdpijn de auto ingekropen.

De Marokkaanse wacht merkt op dat we vandaag niet 28 maar 30 oktober zijn. Oei, ik ben de tel der dagen kwijt. Snel de 'carnet de route' aangepast en vertrokken. Het doet een beetje raar, de eerste keer alleen op de baan. Maar ik ben er heelhuids geraakt. En terug ook!

De Denen gevonden waar ze moesten zijn: in hun kamp. Er waren inderdaad problemen met de verbindingen. Alles mondeling doorgesproken en de GSM nummer genoteerd. Volgende keer geen zoektocht naar verloren gewaande Noormannen.

Door de honger vroeg gaan middageten. En dus ook vroeg terug op het bureau. Met de Fransen die de Mexicaanse siësta eerbiedingen betekende dit twee uren rustig doorwerken. De cel G4 Health kwam laat in de namiddag opdagen. De 'oude' kapitein is weg, de nieuwe mag nu alles overnemen.

Rond 3 uur onze laatste eurocentjes bijeengelegd voor een tas koffie. Gelukkig krijgen we vanavond een voorschot uitbetaald, zodat we weer als gewone mensen kunnen betalen.

Ook ontdekt dat de MLT iedereen week de wegen checken en dit ook rapporteren. Hebben we eindelijk de input voor ons verslag gevonden? Laat ons hopen.

Sinds gisteravond zit mijn PC vol virussen. Blijkbaar zijn ze via mijn mailbox in HR binnen gekomen. Al twee keer een anti-virus programma op losgelaten, maar ze blijven hun kop opsteken. Hopelijk krijg ik ze tegen morgen weg.

Zat 31 Okt 09

Vandaag een bijna belevenisloze dag. De routine begint er echt in te komen. Op zoek naar iets vernieuwends?

Deze morgen een bespreking met Denen en Fransen als voorbereiding op de vergadering over de verhuis van hun compagnie naar Novo Selo. Blijkbaar hebben ze nog enkele problemen op te lossen. Hun MOD heeft beslist om geen ambulances of takelwagens te voorzien. Dit is zoals alles van logistiek een nationale verantwoordelijkheid. Ze hebben dus de keuze tussen het zelf voorzien of een akkoord met een ander land te sluiten. Benieuwd wat er uit de bus komt. De rest van de dingen kunnen ze met de Fransen tot een akkoord komen.

Door de vergadering tamelijk laat gaan lopen. De laatste keer 3 rondjes. Vanaf volgende maand, volgende keer dus, 4. Dat wordt afzien. Zeker omdat de temperatuur iedere dag een paar graden lager is.

De Deense mars is met een week verlaat. Dat zal dus een koude worden.

Vandaag ook vernomen tijdens de briefing aan de generaal dat onze minister van Defensie ons, dat is Kosovo, op 23 Dec komt bezoeken. We mogen dus de CHOD op 30 Dec verwachten? Afwachten wanneer wij dit officieel te weten komen.

Mijn Marokkaanse officier had de COS op de thee gevraagd en daar moesten blijkbaar enkele foto's van genomen worden. Eén ding toegegeven hij weet publiciteit voor zijn eigen te maken. Mocht hij ook zo efficiënt als stafofficier zijn, dan was hij een goede aanwinst.

Vandaag ook op zoek geweest naar materieel voor pannenkoeken. We zijn van plan om een pannenkoekenslag te houden, maar daarvoor moeten we eerst genoeg bakmaterieel bij elkaar krijgen. Immers voor meer dan 100 man bakken vergt veel materieel. Vanavond is er ook een karaoke met pannenkoeken, maar daar zien ze me niet.

Na het avondeten werden we met champagne getrakteerd. Blijkbaar zitten onze collega's 100 dagen in Kosovo. Nu je het vertelt, wij hebben nog ongeveer 100 dagen te doen.

Vanavond Halloween. De sfeer zit er een beetje in.

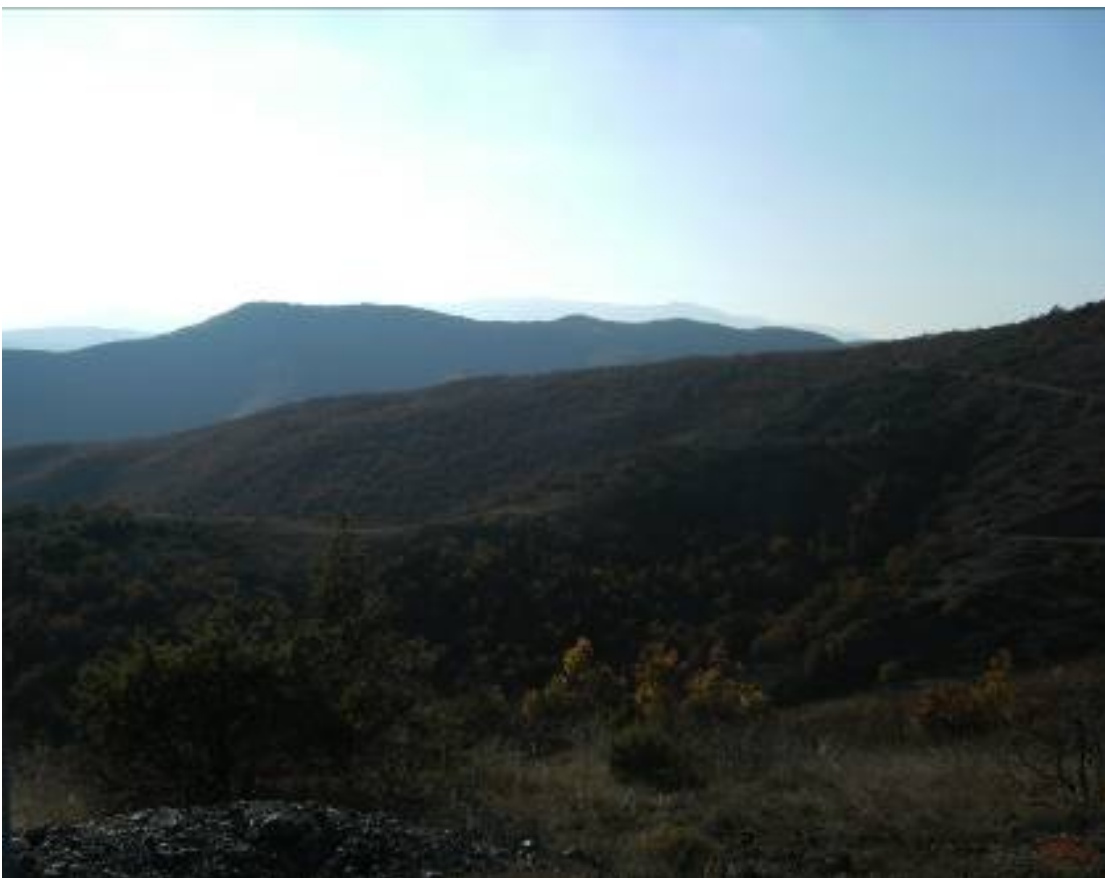
Ik ben er eindelijk in geslaagd de virussen de baas te worden. Jammer genoeg hebben ze een aantal programma's aangetast. Hopelijk krijgen de Franse specialisten dit probleempje van de baan. Door de PC-problemen geen contact met het thuisfront gehad. Zeker voor Seighin is dit een kleine ramp, want hij gaat meestal vroeg gaan slapen en heeft zo al een paar dagen niets van me gehoord. Vandaag gelukkig wel.

Zon 01 Nov 09: Verkenning

Feestdag. Of toch wat daar voor moet doorgaan. De zondagroutine dus, maar een beetje anders. Een uurtje langer slapen. Ontbijt en daarna de rapporten laten verzenden. Intussen mijn bureaustapel verder leeggemaakt. Jongens, nog documenten van 2002. Smijten ze hier niets weg? Vanaf nu wel.

Iets voor 10 vertrokken voor onze verkenningstocht. Terug vuilnisbelten? Dode varkens? Onze tocht bracht ons naar het klooster van Devic. Dit Orthodox klooster in een Albanese buurt werd in 2004 (denk ik) door de burenen in brand gestoken en de nonnetjes werden verkracht. Nu is het in heropbouw en dit onder permanente bewaking van KFOR soldaten. Een versterkt klooster dus.

Na een kort bezoek verder doorgereden. Via een nieuwe weg die niet op de kaart stond naar een andere hoofdbaan gereden. Op het einde van onze AOR (Area Of Responsibility - verantwoordelijkheidszone) nabij Banja het hieronder staand panorama gemaakt. Het landschap is hier fantastisch. Jongens, er liggen hier mogelijkheden voor toerisme voor te rapen.

Daarna naar het Deens kamp getrokken voor hun beruchte brunch. Tja, het nuttige aan het aangename combineren. Na een lichte (ahum) maaltijd even teruggereden en een baan door de bergen genomen. Mannen wat een zicht. Jammer dat zoiets niet op foto pakt. Toch een poging gewaagd.

Zie ons genieten van het zicht! Let op het wijdse achter ons.

Verder door de bergen gereden tot aan Mitrovica. Daar verloren gereden. Of beter gezegd de baan en de brug waren verdwenen. Hebben die ooit wel bestaan. Volgende keer kijken van de andere kant.

Richting noorden naar een route die ons door

Benny, een LMT, aangeraden werd. In het begin was het een goede baan, maar één maal over de top veranderde die in een slechte baan. Gelukkig hadden we een jeep. We zitten zo dicht tegen Servië dat even verkeerd rijden een schending van de grens kan betekenen. Servië ligt achter de berg op de foto hieronder. Na een tijdje rijden waren we de weg kwijt. Is dit Servië of zitten we nog in Kosovo? Omdat dit het Servisch gedeelte van Kosovo is, weten we het niet zeker. Gelukkig kwamen we aan de goede kant van Gate 1 terug op de bekende baan.

In het donker en de kou terug in Novo Selo aangekomen. Veel later dan verwacht, maar het was dan ook een mooie en leerrijke tocht. Een beetje met de jongste geSkyped. De kamer opgeruimd. Mijn camouflagekledij gestreken. Jawel. Zelf gestreken. Ik wist niet dat ik het kon.

Vanavond ook onze gratis internetkaart gekregen. Allez, vanaf nu hebben we contact met het thuisfront op kosten van Defensie.

De laatste hand aan mijn weekboek gelegd en zo werd het tijd voor het slapengaan.

Natën e mirë,

Hoesy

'You shall know the truth and the truth will set you free, but first it is going to make you incredibly miserable.'

*Brenda Clark, Principal
Azalea Elementary School*

Hoesy's Kosovo dagboek

Mijn Kosovo weekboek (1 maand plus 1 week)

Maan 02 Nov 09: Allerzielig

Met volle moed aan de nieuwe week begonnen. Het is bitterkoud buiten. En omdat mijn container aan de hoek ligt en in de wind, voel ik het maar al te goed in mijn bed. 's Morgens is het steevast koud. Zelfs met 3 dekens er op. Voor het echt winter wordt, zal ik toch een andere oplossing moeten vinden.

Vandaag waren er twee afwezigen in mijn groepje. Als er maar vijf moeten staan, dan valt dat direct op. Weet de nieuwe kapitein wel dat er 's maandags een parade is? Even nagaan.

Iets te laat op de ochtendbriefing toegekomen, maar geen erg, er was niet echt iets te vertellen.

Bedoeling van deze week is het aantal rapporten drastisch te reduceren en op elkaar af te stemmen. We schrijven en zenden er veel te veel. En sommige rapporten lijken zo op elkaar. Eerste werk is te weten wie ze vraagt en door wat ze voorgeschreven zijn. Het resultaat is al snel merkbaar want een aantal zijn blijkbaar uit de lucht gevallen. En door er twee naast elkaar te leggen en 2 uur zoekwerk vinden we een ambulance terug. Joepie!

In de zwier nog twee vergaderingen bijgewoond. Geen verrassingen meer. Blijkbaar is er nog één grote oefening in het vooruitzicht en dan gaat het bergafwaarts richting 'Battle Group'.

In de namiddag naar Belvédère om te kijken of een Mod 150 nodig is. Blijkbaar is dat niet nodig, als de Fransen maar de papieren opmaken. Eind deze week, als het draadje er uit mag eens navragen. Tevens ook inlichtingen genomen hoe we geld voor maaltijden buiten het kamp kunnen krijgen. Blijkbaar niet echt een probleem. Dat weten we nu ook al weer.

Vandaag was het ook de dag dat mijn Marokkaanse collega zijn maandelijkse rapporten moest voorleggen. Het moment van de waarheid. Ik had het al een beetje vermoed, maar het trok op niet veel. Zelfs nadat ik hem op bepaalde onnauwkeurigheden gewezen had, heeft hij ze ongewijzigd naar het hoofdkwartier doorgestuurd. Toen ik er hem op wees, was zijn antwoord dat dit de gegevens waren die hij van de Bn gekregen had en dat hij ze niet wou aanpassen. Maar hij wou maar al te graag een nota schrijven waarin de S4 op hun vingers getikt worden. Hoe kan je zo werken? Begrijpt hij nog steeds niet dat wij voor de eenheden werken en niet omgekeerd?

Als klap op de vuurpijl bleek na contact met het HQ KFOR eveneens dat ze daar ook weinig van de rapporten aantrekken. Ik begrijp niet hoe er zo kan gewerkt worden. Blijkbaar willen de chefs geen juiste rapporteren, alleen rapporten. Wat er in staat,

heeft geen belang. Zijn wij, die het goed willen doen, de dommeriken? Een beetje depri naar mijn container gegaan.

Na het eten nog even bij de verjaardagsdrink van de inlichtingenofficier G2 binnen gesprongen. Hoewel ik zin in een driedubbele whiskey had, het toch maar bij één blonde Leffe gehouden.

Alleszins een allerzielige dag.

Dins 03 Nov 09

De dag begon tamelijk grijs, figuurlijk dan. Nog steeds moeilijk om uit bed te springen. Hoewel Kosovo veel verder in het Oosten ligt, volgen we hier de Europese tijd. Eigenlijk is het hier iedere dag uitslapen, maar zo ervaar ik het niet. Verder niet echt veel nieuws te melden.

Door een elektriciteitspanne, ik ben de tel kwijtgeraakt, moesten we onze vergadering op een andere plaats houden. Blijkbaar waren er nog op dat idee gekomen. Veel volk dus, maar de vergadering verliep al minder rommelig. We verbeteren.

De procedure voor het rapporteren van gewonden gevonden. Hoewel ik dacht dat deze procedure de gewonden in acties zou behandelen, bleek het toepassingsdomein toch breder te zijn. In feite betreft het ieder voorval dat de operationele inzet van het betrokken personeel in gevaar brengt. We zullen dit soort rapport meer moeten verzenden. Waarom heeft hier nog niemand om gevraagd?

Vandaag Deens verhuis bespreken. De Denen willen immers tegen het eind van december in Novo Selo zitten en dat vergt nogal veel verhuis. Tijd om afspraken te maken. Hoewel het voornamelijk een afspraak tussen Denemarken en Frankrijk is, ben ik er als verantwoordelijk Logistiek ook bij betrokken. Ik moet immers de multinationale samenwerking bevorderen en er op toezien dat alle naties hun verantwoordelijkheden nakomen. Daarbij komt het voor de Fransen handig uit dat ik zowel Engels als Frans spreek. De verkennende vergadering verliep zeer goed. Daarna zijn de ploegen met specialisten het kamp rondgetrokken.

Tijd voor mij om te gaan lopen. In de regen. Geen 4 toeren zoals afgesproken, want tegen de middag moet ik terug op een Deens-Franse vergadering zijn om verder de details af te spreken. Laat gaan eten dus.

Aan de kanselarij de eigenschappen van een Liaison Officier of LNO uitgelegd. Een LNO is iemand die de verbinding, de communicatie, tussen twee eenheden moet gemakkelijker maken. Bvb. een LNO van een bataljon is een lid van dat bataljon, maar hij werkt in het hoofdkwartier. Hij weet hoe zijn bataljon werkt en kan dus beter de orders van het hoofdkwartier 'vertalen' naar zijn eenheid. Dus, hoewel hij tot een bataljon behoort, werkt hij quasi voltijds in het hoofdkwartier. Het is dus normaal dat hij niet op de lijst van het hoofdkwartier staat. Blijkbaar moeten we hem dan toch een beetje behandelen alsof hij deel van ons hoofdkwartier uitmaakt. Moeilijk!

In de late namiddag ook het probleem van de Fransen bij de grensovergangen bekeken. Blijkbaar ondervinden ze een probleem bij de zogenaamde 'by pass'. Dit een afspraak met FYROM (op te zoeken =;-) waarbij konvoien van KFOR onder bepaalde voorwaarden mogen doorrijden zonder douane aangifte. De Fransen, zoals de meeste naties, proberen deze voorwaarden ruim te interpreteren en hadden bij de COS geklaagd dat ze problemen ondervonden. De COS wou dat ik hiervoor contact met het hoofdkwartier in Pristina opnam. Na onderzoek, heb ik hem aangeraden om hierover niet te klagen, want het zou wel eens anders kunnen uitdraaien.

Vandaag ook ingeschreven voor de Deense mars van 22 november. Hopelijk is het tegen dan beter weer.

's Avonds mocht ik gaan naar de verrassingsafscheidsdrink van de ASIA (Adjoint Soutien Interarmées, oftewel de adjunct van de generaal voor wat betreft de Franse ondersteuning van de operaties). Slechts 5 buitenlandse officieren waren uitgenodigd. Zegt iets over de multinationale gedachte in dit hoofdkwartier. Toch was het best leuk. De Griekse officier gaf hem een fles Metaxa als cadeau. Dat was lang geleden dat ik zo'n fles gezien had.

Als toetje voor vandaag een paar foto's van mijn eerste oefening op kaart, MAPEX genoemd.

Volle aandacht voor de oefening. Naast mij zit een Portugese officier van de operationele reserve en naast hem de baas (politie) van de Gates.

En nog een Belg.

Woe 04 Nov 09

Terug een gewone dag. Ik begin soms de tel kwijt te geraken. Welke dag was het ook alweer?

De minder drukke tijd, hoewel met morgen een grote oefening voor de dag, ten bate genomen om een aantal briefings voor te bereiden. Daarna uitgekeken voor bussen voor de Denen. En met hen gepraat over hun interesse voor het Belgische huis. Blijkbaar kan ik het aan hem verkopen. Naast Logistieker, ook makelaar?

Later op de dag nog een leuk gesprek met mijn Belgische collega gehad. Blijkbaar doen de Fransen moeilijk om mijn visie op de wegen te aanvaarden. Het is te veel werk om alle kaarten aan te passen. Ik heb hem de foto's getoond en hem uitgelegd dat ik de realiteit niet kan aanpassen. Wel de plannen. Gaan we voor de leuze 'adapt reality to the plan'?

's Avonds gevonden hoe we met Skype een groepsgesprek kunnen houden. Best leuk als niet iedereen door elkaar spreekt. Ook leuk dat mijn petekind Marte aan de lijn was. Lang geleden dat ik er iets van gehoord had.

Plots werd er op mijn deur geklopt. Er was gendarmerie bij het Luxemburgs detachement. Of ik als G1, verantwoordelijke personeel, hiervan niet op de hoogte moest zijn. Omdat ik niet wist wat er gebeurd was en me niet onnodig wilde mengen, ben ik naar het zenuwcentrum van het hoofdkwartier gestapt. Daar zouden ze wel weten wat er gebeurd was. En het was erg. De officier van het detachement had

met zijn dienstwapen zelfmoord gepleegd. Wat moest er nu gebeuren? Wat moesten we doen?

Mijn eerste bezorgdheid waren de leden van het detachement. De rapporten, hoewel dringend, moesten maar even wachten. De Belgen hebben tijdens operaties een RMO, Raadgever Morele Operationaliteit of zoiets, bij hen. Dit is een psycholoog, loge op dit moment, die gespecialiseerd is in begeleiding van groepen na een traumatisch voorval. Haar gecontacteerd en gevraagd of ze wou afkomen. De COS vond dit een goed idee en vroeg zich af of dit kon. Ik heb hem verteld dat dit geen probleem was. Waarom zou dat überhaupt een probleem kunnen zijn?

Terwijl ik op haar komst wachtte, alle rapporten verstuurd. Na haar aankomst de individuele gesprekken organisatorisch bijgewoond. De Franse dokters waren al gestart, maar als psycholoog kon ze haar steentje bijdragen. Gewacht totdat het lichaam uit de kamer naar de bewaarplaats gedragen werd. Verder konden we niets meer doen.

Daardoor laat gaan slapen en het afgesprongen gesprek, ondanks mijn belofte aan de kinderen, niet kunnen verder zetten. Zoals de Franse dokter het voorspelde, slecht geslapen. Zoiets grijpt je toch meer aan dan verwacht.

Don 05 Nov 09: Strong Gates

Vandaag start de oefening 'Strong Gates'. Vanuit een Logistiek standpunt is dit een punctuele actie, maar toch wordt verwacht dat we vanaf de middag op het zenuwcentrum aanwezig zijn.

De dag begint met een kleine parade, de speech van de generaal waarin hij zegt dat zelfmoord geen rationele verklaring heeft, en een minuut stilte.

Vroeg gaan lopen dus. Weer geen 3 rondes, maar wel extra beperkingen. Door een oefening 'Crowd and Riot Control' (hoe een protesterende massa onder controle houden) mogen we niet in het bovenste gedeelte van het kamp lopen. Ook beneden mogen we blijkbaar niet meer op de parking lopen. Allez, ons traject wordt kleiner en kleiner.

Nog een was ingestoken. Help, ik word een echte huisman. Daarna door de verplichte wissel van wachtwoord, mijn PC geblokkeerd. Nu ligt echt alles stil.

Ondanks de activatie van het 'Crisis Action' opstelling, beslis ik dat de gesprekken over de Deense verhuis belangrijker zijn. Mijn collega-officieren zullen dit wel aankunnen.

Zoals verwacht verlopen de Deens-Franse gesprekken zeer vlot. Af en toe moet ik tolk spelen, maar het valt zeer goed mee. De Fransen zijn zeer bereidwillig. Blijkbaar is de logistiek hier soepeler dan de operationelen. Als we zo de verhuis van de Grieken kunnen organiseren, dan mogen we een pluim op onze hoed steken.

Na de vergadering een briefing aan de Slovenen gegeven. Zij zullen binnen een paar dagen in het noorden van Kosovo actief zijn. Blijkbaar hebben ze geen systeem om

geld te ontvangen en stellen ze een ruil met de Fransen voor. Zo heeft ieder land zijn eigenaardigheden en wensen. Hun vraag lijkt niet onredelijk. Ik zal er eens voor kijken.

Daarna terug gesprekken met Luxemburgers. Nu is de ploeg versterkt met de Belgische padre. Ik blijf bij de groep terwijl zij de individuele gesprekken voeren. Ze willen zo snel mogelijk terug aan de slag. Ze zijn hier voor een missie, en willen zo snel mogelijk terug iets te doen hebben.

Vanavond komt een Luxemburgs onderzoeksteam aan en morgen is de repatriëring voorzien.

Terug laat en geen Skype. Ik lees dat Calle haar ongerust maakt. Morgen zeker contacteren.

Vrij 06 Nov 09

Vandaag moet iedereen vroeg gaan eten en mag er geen tijd verloren worden. We moeten immers voor 8u40 klaar staan voor de erehaag. Langzaam rijdt de ziekenwagen met kist langs ons voorbij. Iedereen salueert voor een laatste keer...

Een paar minuten later wordt de routine hervat. De ochtendbriefing.

In de loop van de voormiddag krijg ik van de Franse hoofddokter alle lof voor de spontane, Belgische medewerking. Hij heeft de generaal hierover uitvoerig gesproken. Is dat niet normaal dat we helpen waar we kunnen? Zeker in zo'n geval.

Na de ochtendbreak de infirmerie binnen gesprongen om het draadje uit mijn hoofd te verwijderen. Enkele grammen lichter!

De leden van het Luxemburgs detachement voelen zich beter nu ze afscheid kunnen nemen hebben. In de namiddag zijn ze gestart met kleine opdrachten. Maandag nog een groepsgesprek en hen duidelijk maken dat ze altijd op onze steun kunnen blijven rekenen.

In de namiddag een demo EOD (Explosive Ordnance Disposal, vernietigen van explosieven) en IEDD (Improvised Explosive Device Disposal, vernietiging van geïmproviseerde explosieven) bijgewoond. Best interessant. Daarna een vergadering over het verloop van de oefening. Mijn enige opmerking was dat je bij een crisis niet alles (telefoon, e-mail, procedures, ...) verandert, maar juist maakt dat het gewone werk veel beter verloopt. Deze opmerking uitvoerig in een e-mail herhaalt. Zo ben ik zeker dat ze het niet vergeten.

Mijn Belgische collega vroeg of ik maandag een briefing over de wegen aan de Portugese reserve-eenheden wou geven. Beginnen ze dan toch te beseffen dat de realiteit niet kan aangepast worden?

Gisteren een SOP over veiligheidsincidenten gelezen. En lap, ik mag een rapport over een verloren geraakt Deens wapen opstellen. Mijn ADC vraagt me om geen SOP meer te lezen want blijkbaar moeten we dan iedere keer een rapport opmaken.

Vandaag ook een lijst met onderwerpen waarover we moeten rapporteren opgesteld. Misschien worden we hierdoor beter op de hoogte gebracht?

Zat 07 Nov 09

Vandaag ontbijt in het Belgisch Huis. Het is de verjaardag van Leon en hij zorgt voor een Deens ontbijt voor ons. Een enorm groot ontbijt waar we ook morgen van zullen kunnen eten. Naast het ontbijt zat er ook een verjaardagstaart bij. Veel te veel!

Dit ontbijt is een ideale gelegenheid om de Belgen in Novo Selo voor te stellen.

Van links naar rechts: ADC Albert - mijn directe medewerker; ICC Leon - werkt in de TOC; Maj Steven - werkzaam in de planning; Lt Jurgen - werkzaam in de TOC; en ICC Helga - mijn medewerkster bij de kaarten.

Na het ontbijt met Leon richting Gate 1 getrokken. Hierdoor kregen de anderen de gelegenheid om voor hem een verjaardagsgeschenk te gaan kopen. Het verkeer verliep vlot want het is vandaag Allerzielen voor de Serven. Kerkhofbezoek!

Onze bestemming was het kamp naast de gate waar gisteren een oefening doorgegaan was. Leon maakte voor de eerste keer in de drie maanden die hij in Kosovo is zijn bottinnen vuil. Zijn idee dat Logistiek gebeurde in stoffige lokalen dient dringend bijgewerkt te worden. Tijdens onze verkenning kregen we bezoek van

een Franse politieagent werkzaam aan de gate en enkele hondjes. De kleinste was schattig, jammer genoeg is dat niet zo duidelijk op de foto.

Daarna naar het Kamp Nothing Hill gereden om de Slovenen een bezoekje te brengen. Dat was vroeger een Engels kamp onder de naam 'Notting Hill', maar de Amerikanen die later kwamen hebben die veranderd in Nothing Hill¹. Spijtig!

Het was er druk door de overgave-overname met de Duitsers zodat we niet lang gebleven zijn. Doorgereden naar de plaats waar we een paar dagen geleden een brug niet gevonden hebben. Deze keer hadden we wel geluk. Hieronder de brug waarover een vrachtwagen zou moeten over rijden. Ahum. Ons plan aanpassen?

¹ Deze bewering bleek later fout te zijn. Het kamp was oorspronkelijk Belgisch en heeft steeds de naam 'Nothing Hill' gedragen.

Door de vele regen is de Ibar veranderd is een kolkende rivier. De Serven zullen blij zijn met de tonnen afval die ze toegestuurd krijgen.

Omdat het al laat begon te worden zijn we bij de Denen gestopt om het leeggoed terug te geven en daar te gaan eten. Eindelijk een iets minder gevulde schotel.

In Novo Selo aangekomen mocht ik aan een marathon van 4 briefings beginnen. Genoeg om dood geklopt te worden ('dead by powerpoint'). 's Avonds beloofde het ook nog druk te worden want er stond een etentje met de COS en een verjaardagsfeestje op de agenda. Ondanks dat ik de vreemde eend in de bijt was, was het best gezellig. Tegen het einde kreeg ik een telefoontje dat er twee Deense jeeps tegen elkaar gebotst waren en dit met gewonden. Terug een verslag maken.

Ik had al mijn voorzorgen genomen om alleen te kunnen vertrekken en nu moest ik wel. Alleen in militair door de stad lopen. Mitrovica is zoals iedere grote stad op zaterdag van de studenten. Ja, studenten weet ik niet zo zeker, maar in ieder geval jongeren van 18 tot 25 jaar. Als gewapende militair spring je dus direct in het oog. Terwijl ik me af vroeg wat we hier nog doen, voelde ik me een beetje als een 'bezetter'. Aan de twee kanten van de Ibar was het ongelofelijk druk, maar de verbinding tussen de twee, de Austerlitz brug, lag er verlaten bij. Geen contact, zelfs niet tussen de toekomst van dit land. Rare ervaring!

De dag afgesloten met een verjaardagsdrinkje.

Zon 07 Nov 09: Korpsmaaltijd

Zoals gezegd een tweede keer ontbeten van de bestelling van gisteren. Leuk.

Daarna 4 toeren rond het kamp gelopen. Ik kon er niet onderuit. De 4 rondjes vielen best mee. Na het afzien de was ingestoken. Gedoucht en naar de korpsmaaltijd van BELKOS 31 vertrokken. Hoewel we met ons drieën niet echt deel uitmaken van de BELKOS operatie mochten we toch deelnemen. Ik moest wel aan de eretafel zitten naast de vrouw van de diplomaat. Ik zag hem nu in levende lijve.

Tijdens de korpsmaaltijd en meer specifiek tijdens de toost aan de Koning hernieuwen we als militairen onze eed aan de koning. Dit is één van de weinig militaire tradities die stand houdt. Zoals het past sturen alle korpsen een telegram aan de Koning met onze wensbetuigingen. Hierin wordt er het volgende Nederlands woord gebruikt: verootmoedigd. Wat betekent dit woord? Dat is de weekvraag.

Het menu was goed en best te smaken:

- Traditioneel ovenbrood + 'bukele' (witte kaas met paprika)
- 'mezze" van verschillende salades, kaas en charcuterie
- Goulash soep
- Mixed grill (zonder varken)
- Tiramisu
- Koffie of thee

Gelukkig waren we allemaal met de bus gekomen, want velen hadden de 'two cans rule' een beetje overtreden.

Alle Belgische militairen in Kosovo bij elkaar. De restauranthouder had een goede dag!

In Novo Selo teruggekomen, moest ik voor de Denen nog een transport regelen. Gelukkig konden de Belgen dit doen. Daarna mijn container gedweild en een stuk verjaardagstaart gegeten. Niet meer gaan eten.

's Avonds mijn weekboek geschreven, ik stond 5 dagen achter! Met de kids geSkyped en daarna richting beddenbak gekropen.

Om jullie van de schoonheid van het landschap hier te overtuigen een aantal foto's getrokken door de militaire fotograaf.

Natën e mirë,

Hoesy

'Somebody has to do something. It's just incredibly pathetic it has to be us.'
Jerry Garcia of the Grateful Dead

Mijn Kosovo weekboek (6de week)

Maan 09 Nov 09

Blijkbaar vergeet ik soms een afkorting achteraan uit te leggen waardoor sommigen niet kunnen volgen. Daarom zal ik nu iets anders proberen. Wie weet vergeet ik het zo niet?

Vandaag vernemen we dat we de volgende dagen geen 'baladex' krijgen. We mogen niet buiten zonder operationele opdracht. We moeten dus binnen blijven. Jammer. We zullen dus iets anders moeten vinden om ons bezig te houden.

Na de parade begint de dag van de vergaderingen. Ik begin de tel kwijt te geraken. Wekelijkse vergadering over de overgang naar Battle Group, met de COS en collega's, ...

In de namiddag even over en weer geweest naar het kamp Nothing Hill. Jongens, die Slovenen zijn streng. Het duurde toch eventjes voor we binnen mochten. Daarna met de verantwoordelijke Logistiek gesproken en een beetje uitleg over de rapportering gegeven. Ook hun materieel bekeken en gefotografeerd. Op het einde kregen we een fles wijn. Ze weten hier van aanpakken en netwerking.

Qua vervoer heb ik hier wel een aantal keuzes. Naast een Xsara voor mijn dienst doen we soms de verplaatsing met wat we smalend de Combat Quinze (C-15) noemen.

Zowel in het heengaan als het terugkomen in de file gestaan. Daarvoor moet je naar Kosovo komen! De eerste file werd veroorzaakt door een Frans konvooi van een grote brandstoftank uit het kamp dat ze aan het opkuisen zijn. De reden voor de file in het terugkeren is me nog altijd niet duidelijk. Maar die ging tot aan het kamp. De veiligheidsmaatregelen?

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

Daardoor kwam ik te laat voor het laatste groepsgesprek met Luxemburgers. Eventjes maar. Het was een laatste aftoetsing en een herhaling dat onze deur blijft open staan. Ik vond dat ik daar moest zijn, als militair en als mens. Het gaat immers om jonge soldaten.

Gelukkig was de Belgische RMO er want ze was als tegenpool voor sommige Franse dokters meer dan welkom. Het is niet omdat je geneeskunde gestudeerd hebt, dat je psychologisch onderlegd bent.

De teruggekeerde luitenant spreidde een mooi staaltje van leiderschap ten toon. Voor zijn soldaten vertelde hij dat hij er moeilijk mee had en dat hij het niet verstond. Als officier vertelde hij hen dat hij het ook niet begrijpt en dat het heel gewoon is daarover te praten. Puik!

Na de sessie nog eventjes met hem nagepraat. Blijkbaar is hij teruggeroepen voor twee weken. Hij vond het zijn plicht om dit te doen en om zijn collega-vriend aan te kleden, de kamer op te ruimen, ... Dat alles had hij in de KMS¹ geleerd. We werden allemaal uitgenodigd voor zaterdag voor de viering van Sint-Maarten, de patroonheilige van het Luxemburgs leger. Een goed moment om iedereen te spreken in een ontspannen sfeer.

Door het late werk en de afwezigheid van Calle niemand aan de lijn gehad. Wel een antwoord op mijn vraag betreffende virusproblemen in mijn mailbox gevonden. Dat ik mijn PC niet mocht mee hebben. Dat wist ik, maar zonder VPN² kan in moeilijk bijspringen als dat nodig mocht blijken. In ieder geval is mijn probleem hiermee niet opgelost.

Vorige week nog een mooi compliment van een Franse LtKol³ gehad. Hij zei me dat het toch handig was dat ik als Franstalige zo goed Engels sprak. Hem uitgelegd dat ik helemaal niet Franstalig ben, maar Nederlandstalig. Had hij gedronken?

Dins 10 Nov 09: Van probleem naar voordeel

Het kan soms snel verkeerd lopen.

Zondag, na de korpsmaaltijd, kreeg ik een telefoontje van de Denen met de vraag of het vervoer van hun gepantserde voertuigen geregeld was. Alleen voor maandag was het niet in orde. Omdat ik wist dat de Belgen een grote transporteur hadden, belde ik naar hen. Alles was snel in kannen en kruiken. Dat dacht ik toch.

Deze morgen een kwade mail, CC de COS⁴, van het Frans Bn⁵ in mijn mailbox gevonden. De chef van de operaties vond dat ik het Belgisch detachement niet te bevelen had. De Belgen hingen immers van hem af.

Zonder in detail te treden, maar ik vind dat hij niet helemaal gelijk had, maar ook niet helemaal ongelijk. Tevens vond ik dit geen veldslag waard, dus moest ik er iets

¹ KMS = Koninklijk Militaire School te Brussel.

² VPN = Virtual Personnel Network = systeem zodat je van op afstand kunt werken op het intranet

³ LtKol = Luitenant-Kolonel

⁴ COS = Chief Of Staff, de chef van het hoofdkwartier

⁵ Bn = Battalion

anders op vinden. Maar eerst de schade beperken en dus direct bij de COS aankloppen. Hem het verhaal kort gedaan en gezegd dat ik alle schuld op mij nam.

Enige tijd later kreeg ik ter Info een mail van de COS waarin hij schreef 'Sorry and a beer for you' aan de Franse chef. Dit was de opening die ik zocht. Onze chauffeur Leon moest toch naar Belvédère en ik vroeg of hij twee Leffes en een briefje over geleerde lessen wou afleveren.

Het duurde enige tijd voordat ik een mail terug kreeg, maar uit de inhoud bleek dat mijn opzet geslaagd was. In zijn mail verwees hij naar de noodzaak om lessen te identificeren en te leren, en dat het op deze wijze zeer leuk was. Hij zou het resultaat van de lessen niet alleen uitdrinken en stond er op deze samen met me te delen. Later is hij me persoonlijk komen bezoeken om zich te excuseren voor zijn overdreven reactie. Voilà, hoe alles in een opportuniteit kan omgezet worden.

De rest van de tijd me nuttig gemaakt met het verbeteren van de briefings over onze werking en vergaderingen over oefeningen.

We zijn begonnen met de afbouw van het aantal rapporten door beetje bij beetje die rapporten waarvan we de oorsprong niet kennen niet meer te zenden. Tot nu toe heeft er nog niemand geklaagd.

Op de vergadering over de SOP kwam mijn ervaring in dit domein goed van pas. Blijkbaar blijven we als organisaties met dezelfde problemen sukkelen. De deelnemers een klein woordje uitleg over documentbeheersing en 'familiarisation charts', een systeem om iemand uit te leggen welke document hij moet lezen, gegeven. Zeer succesvol!

Door een extra vergadering na de vooruitgeschoven update van de generaal, zeer laat gaan eten.

In mijn mailbox het negatief antwoord gevonden op mijn vraag naar Belgische mosselen. Het is blijkbaar niet de gewoonte dat een verkenningsploeg mosselen mee brengt. Zeer jammer!

Na de weken hier vind ik dat er twee dingen ontbreken. Het eerste is de mogelijkheid tot echte ontspanning. Blijkbaar lukt het me niet om volledig te ontspannen. Steeds hangt het werk wel ergens rond. Mentaal blijf ik steeds een beetje moe. Het tweede zijn de knuffelmomenten in ons gezin. Om één of andere reden heb ik nood aan menselijk contact. Is dit misschien het moment om boomknuffelaar te worden?

Woens 11 Nov 09: Wapenstilstand of begin oorlog?

Deze ochtend was het koud en mistig. Een echt grijze dag passend voor een wapenstilstand. We begonnen om 8u30 met een 'medal parade' zoals ze dat hier noemen. De bedoeling is dat er een paar militaire op deze parade hun medailles krijgen. Normaal gaat het hier om de NATO medaille non-Art 5. Dit is de medaille uitgereikt door de Secretaris Generaal aan alle militairen die langer dan 1 maand in een operatie zitten. Het Art 5 verwijst naar het artikel van het NATO verdrag en handelt over de wederzijdse hulp in het geval van een aanval op een NATO land, een oorlog dus. Maar vandaag kregen alleen Fransen een Franse medaille.

Stilstaan in deze koude was een beproeving, maar het multinationalaal schouwspel was het waard. Het begon met de Grieken die te laat waren en daardoor een te kleine plaats kregen. De Griekse bevelhebber wou de Fransen overtuigen om iedereen een paar meter te verplaatsen, maar de Fransen bleven staan. Dan maar de andere pelotons een beetje aan de kant geduwd. Toen bleek dat hun vaandel twee meter verkeerd stond, demonstreerden ze een mooi stukje drill. Met zijn zessen twee maal een stap op zij. Toen een Frans detachement deze stap wou na-apen, had het meer weg van een Mozes die de Rode Zee splitste. Hilariteit!

Als Belgen leren we bij de groet dat onze hand en arm op één lijn moeten staan, maar de Denen zijn nooit in België opgeleid. Zijn 'breken' hun arm. Raar zicht.

Maar het meest verrassende was de medaille uitreiking zelf. Bij een presidentiële medaille knuffelt de generaal de ontvanger. Dit gebaar noemen ze de 'accolade'. Rare jongens die Fransen.

Na de parade was ik samen met de andere belangrijke functies van het HQ⁶ uitgenodigd voor een koffie met de generaal. Hier wensen ze de ontvangers van medailles nog gelukwensen, zelfs de zogenaamde 'ouderdomsmedailles'. Vandaag zal ik dat dus veel mogen doen!

Na de koffie moest mijn dienst een briefing aan drie Fransen geven over Logistiek en Personeel. Dit Frans team moet de nieuwe ploeg voor januari klaarstomen. Mijn opzet was dat iedereen zijn deel mocht briefen, zo kwamen ze ook eens aan bod. Jammer genoeg nam mijn Marokkaanse officier deze gelegenheid te baat om zijn mening over wie aan de volgende cursus moest deelnemen te ventileren.

Na de goede briefing werd het probleem met de Franse trekker voor het transporteren van het Deense infanterievoertuig op mijn bord geworpen. Zouden de Belgen een uitweg kunnen bieden? Jammer genoeg niet. Dan maar iets anders proberen. Uiteindelijk werd de opdracht geannuleerd.

De SOP in onze tak herbekeken. Welke kunnen we afschaffen?

De Marokkaan aangesproken dat het niet gepast is om tijdens een briefing je mening proberen door te drukken. Aangezien ik niet overtuigd ben dat hij voor een tweede keer naar de cursus moet en hij dit wist, was dat niet gepast. Het kwam tot een kleine ontploffing. Jammer genoeg kon de korte discussie niet verder gezet worden vanwege een volgende vergadering over de toekomst. De vergadering liep uit zodat ook daarna het gesprek niet verder gezet kon worden.

Zoals afgesproken vroeg naar Belvédère gereden zodat we, Leon en ik, daar konden eten. Het restaurant gesloten en er restte ons niets anders dan te wachten. Gelukkig waren we niet de enigen zodat we toch gesprekpartners hadden.

De parade zelf was de moeite. De Belgische drill is veel mooier, en dat bevestigen de Fransen, maar FREBAT⁷ demonstreerde dat ze wisten hoe je een medal parade moet organiseren. Hoewel de troepen al ter plaatse staan en dus niet opkomen of afgaan waardoor het een statische parade is, maakte de doedelzak en het zingen veel goed.

⁶ HQ = Headquarters of Hoofdkwartier

⁷ FREBAT = Frans Bn met o.a. Belgen en Marokkanen

Door een perfect uitgevoerd scenario van waterval; generaal geeft medailles aan de commandanten, zij geven die aan de detachementscommandent, zij op hun beurt aan de peletonscommandanten, deze laatste aan hun mensen; kregen meer dan 500 militairen hun NATO medaille. Puik!

Wij als genodigden kregen wel een stoel, maar die hebben we niet gebruikt. Zoals iedereen bleven we recht staan. Tevens volgen de Franse genodigden de bevelen van de commandant op. Rare jongens die Fransen.

Na de parade was er een receptie met champagne en daarna een 'standing dinner'. Ook goed in elkaar gestoken. Two cans rule?

Het was dus veel later dan verwacht toen ik de deur van mijn container dicht trok.

Don 12 Nov 09

Deze nacht niet goed geslapen. Nee, niet door de champagne, maar door de mijmeringen over het komende gesprek met de Marokkaan. Ik kan het niet meer uitstellen want het dreigt uit de hand te lopen. Maar voor ik dit doe, toch eerst gaan aankloppen bij mijn Belgische collega.

Zoals iedere dag hier was ook deze één vol van vergaderingen. Ik geraak meer en meer de tel kwijt. Welke vergadering? Welke dag? Welk uur?

Ook gestart met het schrijven van een nieuwe SOP. Ik teken immers voor allerlei kaarten, maar er is geen SOP over. De nota die deze kaarten behandelt, stamt uit het vorig mandaat.

Er blijkt ook een probleem met de Deense munitie te zijn. Die moet binnenkort hier opgeslagen worden. De hoeveelheid blijkt veel te zijn en tevens samen met de reeds aanwezig Franse munitie blijkt de veiligheidszone veel te groot te worden. Leuk. Een nieuwe puzzel dat opgelost dient te worden. Ook moet er nog een Belgische MILAN⁸ container uit het munitie depot verwijderd worden.

Als ontspanning 4 toeren gelopen. Maar weinig tijd om er van te genieten want er is al weer een vergadering. Deze keer met EULEX.

Op mijn vraag voor recente foto's van de kampen, stuurt G2 (inlichtingen) me naar de verkenningseenheid. Daar ontdek ik een schat aan informatie over kampen en wegen. Waarom heeft mij niemand dat verteld. De verkenningsofficier vroeg zich dit ook af. Maar nu ken ik de weg!

Ook de Fransen hebben te kampen met computervirussen. Hierdoor kunnen we geen files uitwisselen tussen de verschillende netwerken. Hopelijk heb ik die niet binnen gebracht

Gaan eten en dan een beetje geSkyped met de ongeruste familieleden. Twee dagen niet gesproken leidt blijkbaar tot vragen. Geen probleem, ik ben er nog de volle 100%.

In de mail het bericht over de Belgische verkenning gelezen. Er komt blijkbaar een ploeg om te kijken hoe het vertrek geregeld moet worden.

⁸ MILAN = geleide anti-tank raket

De 20 kg mosselen in voorraad blijken slecht 3 kg te wegen. Te weinig. We moeten dus een alternatief voor zondag vinden. Pannenkoeken? Oeps, worden we niet in het Te Deum te Pristina verwacht? Toch even checken.

Vrij 13 Nov 09: Ongeluksdag?

Terug niet goed geslapen. Gisteren niet met de Marokkaan kunnen spreken, dus vandaag moet het gebeuren. Ik kijk er niet echt naar uit, want dit kan escaleren. 's Morgens een mail van hem gevonden waarin hij de verhuis regelt met de andere ACOS⁹. Dit is er over. Waant hij zich nu ACOS Spt?

Het gesprek begon zeer fel. Ik wees hem op het feit dat ik de chef was en dat de beslissingsbevoegdheid bij mij lag. Hij verweet me dat ik hem zijn bevoegdheden afnam. In de eerste luwte na het spuwen van wat op onze levers lag, wou hij vertrekken. Ik liet hem echter niet gaan en liet hem de deur dicht doen. We moesten duidelijke afspraken maken om goed verder te kunnen werken. Daarin zijn we uiteindelijk geslaagd, hoewel ik overtuigd ben dat ik het nog een paar keer zal moeten herhalen. Maar wie weet?

Verder aan de SOP gewerkt. Een beetje systeem in de chaos proberen te brengen. De Grieken bezocht om kennis te maken. Best een gezellige ploeg. Een beetje over koetjes en kalfjes gesproken en dat konden ze blijkbaar appreciëren. De RMO meegenomen. Niet voor psychologische ondersteuning, maar ze was nog nooit in het bouwvallig Grieks kamp geweest. De Grieken ook gepolst naar hun interesse in de overname van de Belgische onderhoudsloods.

In de namiddag een vergadering over de voorbereiding van de nieuwe Battle Group? Met de LEGAD¹⁰ gediscussieerd over gevangnissen en in beslag genomen wapens. Ja, dat is ook logistiek. Een breed domein hé.

Vanavond een pizza gegeten. We hebben ons voorgenomen om iedere dag 1 Albanees of Servisch woord per dag te leren. De reacties van de lokalen zijn in ieder geval leuk. Alleen opletten dat we geen Albanees tegen een Serviër, of omgekeerd, spreken.

's Avonds met de kids gesproken. Loic is boos op mij. Blijkbaar spreek ik niet genoeg met hem. Nu ja, iedere dag Skypen en een weekbrief vreten aan je mogelijkheden om iets nieuws te vertellen.

Zat 14 Nov 09

Ons gebogen over SNIC¹¹. Morgen moeten we opnieuw starten, maar we hebben nog niets ontvangen en ook niet voorgeschreven. Dringend werk dus. We willen echter alles dekken, zodat het nog eventjes zal duren. Gezien het goede weer, we kunnen 's middags zonder jas buiten eten, lijkt het me niet levensnoodzakelijk.

⁹ ACOS = Assistent Chief of Staf

¹⁰ LEGAD = Legal adviser, adviseur van de generaal betreffende de legale aspecten

¹¹ SNIC = SNow and ICe clearance, het rapport over de toestand van de wegen in de winter. Een beetje wat er in het weerbericht gegeven wordt.

Bij de ASIA¹² een afspraak voor de Belgische ploeg kunnen regelen. Ook gesproken over de aanpak van verhuis die we aan de Grieken moeten voorstellen. Beter dat we het initiatief nemen, dan dat we verrast worden.

Met de Deense logistiek verantwoordelijke over het probleem munitie gesproken. Dit wordt nog een technische discussie! Verder de SOP geschreven. De schrapping van een SOP voorgesteld. Ze weten hier niet hoe dat moet.

Deze morgen met een pijnlijke rechtervoet opgestaan. Blijkbaar geraken mijn voeten oververmoeid door de bottinnen. Wat wil je, bijna nooit die schoenen gedragen en nu maanden een stuk. Echter nog te vroeg om naar de dokter te gaan. Zeker omdat met mijn oude schoenen alles beter gaat. Andere soepelere schoenen kopen? Jammer genoeg is er geen maat 43 meer in stock. Ik zal dus naar Pristina moeten gaan en dat mag nu niet.

Voor de briefing aan de generaal het materiaal van het bezoekend Bn in Nothing Hill toegevoegd. Om een voor mij duistere reden stonden ze niet op de slide vermeld. Nu wel.

Nu pas de vraag gekregen om een analyse van de nieuwe omgeving te doen, tegen morgen. Zo gaat dat niet. Toch uitstel gekregen, want het was inderdaad niet fair. Ze waren me vergeten.

Vanavond houden de Fransen weer karaoke, maar ik ben uitgenodigd bij de Luxemburgers. Het was een leuk feestje? Blijkbaar zijn ze allemaal op hetzelfde moment gerekruteerd en voor dezelfde opdracht. Er is een hechte groepsgeest, familie? Er was genoeg champagne, eten, Luxemburgse ham, bier, ... voor een geslaagd feest.

Vanavond geen Skype. Beide partijen waren aan het feesten. Ook gelezen dat we de laatste Belgen in de staf zullen zijn. Geen vervanging. Sorry Rudi.

Zond 13 Nov 09: Dag van de Dynastie

We moesten dus niet naar het Te Deum. We konden vandaag uitslapen, dat is opstaan om 08u00. Daarna het SNIC rapport opgesteld. Dit rapport moet vanaf 15 november opgestuurd worden. Maar het is hier mooi weer! Dus louter papiervulling.

Veel last van mijn voet. Daardoor beslist om de ganse dag in sportkledij te lopen. Deze ochtend container gestofzuigd en gedweild. Wasmachine gevuld en kleren te drogen gehangen. Daarna een aantal uren gestoken in het schrijven van deze weekbrief. Hoewel ik nog niet iedere dag schrijf, noteer ik toch de hoofdpunten. Zo weet ik ten minste nog wat op welke dag gebeurd is.

Deze morgen ook 'een brief aan de familie' aan de bijna vertrekkers gegeven. Deze brief, gebaseerd op een brief die ik in de files Rudi gevonden heb, omschrijft in de vorm van raadgevingen aan de achterblijvers het dagelijks leven hier in Kosovo. Ik stuur die wel één van de dagen door.

¹² ASIA = Adjoint Soutien Interarmées, oftewel de adjunct van de generaal voor wat betreft de Franse ondersteuning van de operaties.

Hoesy's Kosovo dagboek

Om 14u00, na met de helft van de familie gechat te hebben, aan de pannenkoeken begonnen. Waarom? Wel vandaag dag van de Dynastie. Dynastie van 'le plat pays qui est le mien'. Plat = pannenkoeken. Voilà.

Hoewel de ingrediënten niet afgewogen werden, waren de pannenkoeken een succes. Onze Deense buren, Franse en Luxemburgse collega's waren in de wolken. Zeker over de pannenkoeken met Kriek en Hoegaerden, of geflambeerd. We hebben er nog over voor het ontbijt van morgen.

Hieronder een paar sfeerbeelden van ons Belgisch feestje. Er is ook een filmpje van, maar dat is voor later.

Nu nog een beetje brainstormen en daarna slapen. Morgen start een nieuwe week.

Zoals je gemerkt hebt, deze week weinig foto's. Ik heb enkele Franse filmpjes over onze activiteiten in het noorden. Ik stuur die deze week op. Opgepast, het zijn een tiental Mb! Het kan dus zijn dat je niets ontvangt.

Hoesy

'International logistic co-ordination must always involve some invasion of the economic rights, independence, and sovereignty of each nation of the alliance.'
Rear Admiral Henry E. Eccles: Logistics in the National Defence (1959)

Mijn Kosovo weekboek (7 op een rij)

Maan 16 Nov 09: Slava

Op vraag van Loic vind je hieronder het plan en de buitenfoto's van ons Belgisch Huis. Het huis herbergt op één na alle Belgen werkzaam in het hoofdkwartier. De andere Belgen in Novo Selo slapen in de blok van de LMT¹. Je moet je dus niet aan iets groots verwachten. Meer dan een overdekking van een paar containers is het niet, maar het is ons huis hier. Sommige Belgische bezoekers verwachten hier een volledige bar te vinden. Nee dus, een frigo en een koffiezet is alles wat we te bieden hebben. Je merkt aan de foto's dat het hier nog niet echt winter is. Integendeel ...

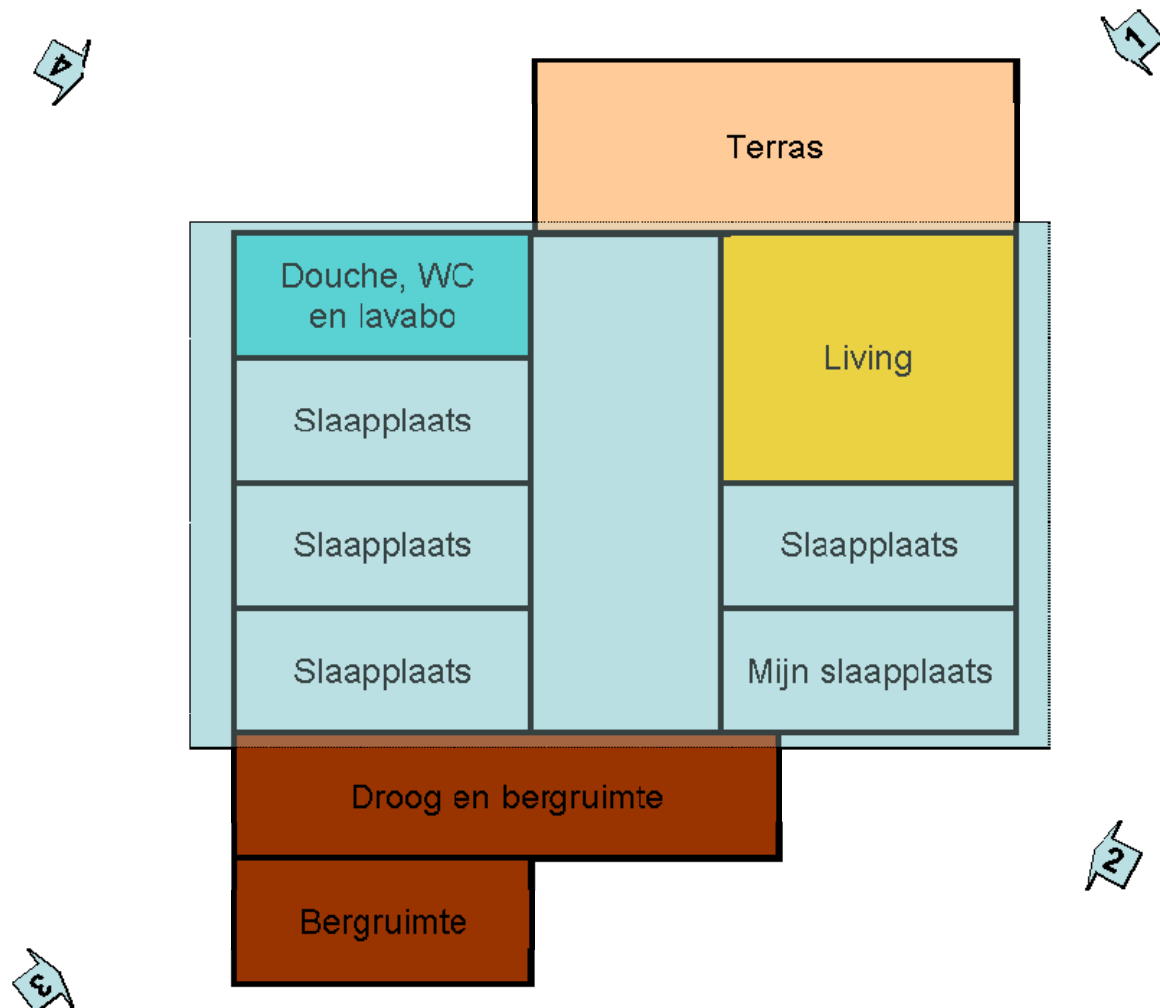

Foto 2²

Foto 1

¹ LMT = Liaison and Monitoring Team, mobiele ploegen die met de mensen gaan praten om een vinger aan de pols te houden.

² Nummer van de foto verwijst naar de genummerde pijl op het plan.

Foto 3

Foto 4

Vroege ochtendparade met zangoefening. Stilletjes meegezongen tijdens de repetitie, maar niet tijdens de parade. Na de ochtendbriefing gebrainstormd, jaja ik kan het niet laten, onder logistiekers over de mogelijke, logistieke implicaties van de overgang naar een Battle Group. Uiteindelijk zou ons dit meer dan 30 geargumenteerde implicaties geven, die we in de vorm van 4 thema's aan de generaal zullen brieven.

Daarna een informatiebriefing van EULEX en J5 (planning) bijgewoond. Terecht zei de generaal dat de briefing goed was, maar 2 maanden te laat kwam. Tja, timing is immers belangrijk. Daarna gegeten en verder aan het brainstormresultaat gewerkt. Gebogen over de toegangskarten voor burgers. Rond 2 uur de wekelijkse vergadering met de COS³. De logistieke situatie zal voor minstens 2 maanden onduidelijk zijn. Chaos! Ja!

Tijdens de vergadering kreeg ik een telefoonoproep. De TOC⁴. Er was een MEDEVAC⁵ aan de gang en mijn aanwezigheid werd verwacht. Oei, dat klinkt niet

³ COS = Chief of Staff

⁴ TOC = Tactical Operations Center, zenuwcentrum van de operaties

goed. Boven stonden de dokter en mijn medische specialist. Het is toch niet waar zekers!

Vlaggenroet (let op de Deense en Franse groet)

En ja, de MEDEVAC was voor een Franse soldaat van 25 jaar met een hartaanval. Jammer genoeg was het te laat. Nummer twee tijdens mijn wacht. Hierdoor kwam ik te laat voor de vergadering met de Belgische ploeg.

In Belvédère werd ik gecontacteerd door de Medische adviseur met de vraag of ik en de RMO⁶ opnieuw assistentie konden verlenen. Waarom niet? Terug de psychologe opgeroepen en gewacht op de afspraak.

We kregen te horen dat die verzet was en dat we ergens anders verwacht werden. Dit bleek de kantine te zijn waar de sectie al verzameld was. Wij vielen daar binnen met de verwachting dat we eerst alles zouden bespreken. Dit bleek echter niet het geval, met als resultaat dat het onderhoud zeer rommelig verliep. Het resulteerde in een tegenvoorbeeld van hoe het moest verlopen. Gelukkig heeft de RMO de schade enigszins kunnen beperken, zeker omdat we even langer bleven om in alle rust met de betrokkenen te kunnen spreken en dit met de hulp van een zeer eigenaardige Franse padré.

Aangezien de RMO binnenkort vertrekt, heb ik haar een kleine handleiding gevraagd. Hopelijk zal ik die nooit nodig hebben, maar een voorval als deze avond wil ik vermijden.

Daarna teruggereden en de nodige verslagen gemaakt. Een leuke anekdote is dat mijn Belgische collega van zijn baas me iets moest melden. Dat deed hij telefonisch in het Vlaams. Zijn Franse kolonel zocht mij kort daarna op om te verifiëren of hij

⁵ MEDEVAC = MEDical EVACuation, medische evacuatie

⁶ RMO = Raadgever Morele Ondersteuning

alles wel goed doorgegeven had. Hij begreep immers geen snars van wat we elkaar verteld hadden.

Door al dat werk zeer laat naar mijn moeder gebeld om haar gelukkige verjaardag te wensen.

Nu gaan slapen. Het is weer laat.

Dins 17 Nov 09: Verjaardag Calle

Het belangrijkste vandaag is wel de verjaardag van Calle, maar dat is niet het eerste waar ik mee bezig moet zijn. Vandaag heeft immers ook de eerste G4/S4 dag plaats en er zijn nog een aantal voorbereidingen te treffen.

Een half uur voor de start komt het Belgisch recce team binnenvallen. Blijkbaar moet ik samen met het Belgisch detachement vertrekken, dus hier weg op 31 januari. Eerlijk gezegd begrijp ik deze verandering niet. Ten eerste: ik zal nooit op 1 februari vertrekken. Het vliegtuig zal wel enkele dagen later vertrekken. Ten tweede: zal dat voor de Fransen zeer slecht uitkomen, want volledig niet gepland. Ten derde: wat maken die 6 dagen later vertrekken uit? Ten vijfde, en waarschijnlijk belangrijkste: waarom zou je bij de start van een vertrek uit een theater op het moment dat je allerlei logistieke steun kunt gebruiken, juist diegene die alles over de logistiek in het theater kent, wegsturen? Denk ik te logisch na? In ieder geval was de COS niet akkoord. Hij zag onmiddellijk het probleem in.

Jammer genoeg kwam er minder volk voor onze vergadering opdagen dan verwacht. Toch was het een zeer interessante vergadering. Een paar zeer belangrijke dingen te weten gekomen. We zullen het zeker nog organiseren.

Voor het middagmaal nog een vergadering met de ASIA⁷ betreffende de eventuele steun bij het vertrek van de Belgen gehouden. Blijkbaar krijg ik ook dit dossier naar mij toegeschoven. Tja, succes trekt werk aan. In ieder geval worden er geen grote problemen verwacht. De steun zal, zoals bij de andere verhuizen, geleverd worden.

Na het middagmaal krijg ik de bevestiging dat ik de evaluatie van alle niet-Franse medewerkers moet doen. Waarom ook niet van de Franse? Oei, hoe zal ik onze Marokkaanse officier beoordelen? Eerlijk? Of diplomatisch?

Na het middagdeel van de vergadering het SNIC⁸ order van het KFOR hoofdkwartier ontvangen. Ze hebben dit order blijkbaar geantidateerd. Dit trekt toch op niets.

In de database van mijn dienst voor het uitgeven van toegangskarten ontdekt dat er een heleboel vervallen zijn. Oei, een nieuw probleem. Hoe dit oplossen?

Geen tijd om me daarover zorgen te maken, want er staat alweer een standing diner op de agenda. Deze keer met de ploeg die het in januari zal overnemen. Interessante gesprekken. En dus weer laat.

⁷ ASIA = Adjoint Soutien Interarmées, oftewel de adjunct van de generaal voor wat betreft de Franse ondersteuning van de operaties.

⁸ SNIC = SNow and ICe clearance, het rapport over de toestand van de wegen in de winter. Een beetje wat er in het weerbericht gegeven wordt.

Woe 18 Nov 09

Vandaag het goede voornemen gemaakt om vroeger aan mijn weekbrief te beginnen. Immers de laatste keren schreef en verzond ik de brief de zondag. Waardoor ik slechts weinig tijd had om het geschreven woord te herlezen. Met een aantal onvolledige zinnen tot resultaat. Zondag heeft de laatste Deense mars plaats en zal ik dus weinig tijd over hebben. Ik heb er dus alle belang bij mijn schrijfsel deze week goed bij te houden. Vandaag poging 1.

De pijn in mijn voet neemt af. Een goed teken, zeker als het gebeurt zonder ontstekingsremmers. Toch heb ik er één genomen, want ik wil er zondag geen last van hebben.

Vandaag stond in het teken van vervallen kaarten. De bedoeling was om iedere commandant die personen heeft met vervallen KFOR kaarten een mail te sturen. Jammer genoeg kreeg ik van mijn twee vrouwelijke assistenten alleen een 'shortcut' en niet de files. Aangezien ze voor medailles en andere dingen naar Pristina vertrokken waren, kon ik dit werk niet afmaken.

Tevens zijn de problemen met kaarten voor burgers nog niet van de baan. De enige persoon die duidelijkheid hierin kon scheppen, was echter de ganse dag niet te bereiken. Djul!

Vandaag ook een afspraak met de lokale kapster geregeld. Mijn haar wordt echt te lang, ook volgens Luchtmacht standaard, en moet dus onder handen genomen worden. Nu nog zorgen dat het geen legionairskapsel wordt.

De namiddag bestond er in gespecialiseerde tolk te spelen tussen Denen en Fransen. Het onderwerp op tafel was het munitie depot en het berekenen van de veiligheidscirkels. Veel bijgeleerd en met de nodige diplomatie, ja dat woord is me niet vreemd, alles mooi in banen geleid. Hopelijk is er niets verloren gegaan in de vertaling.

Nog een aantal problemen voor de Grieken opgelost. Na mijn interventie waren ze zeer tevreden. Allez, weer internationale krediet opgebouwd.

In de late namiddag kwamen 'mijn' twee vrouwen terug. Ze hadden geshopt en brachten een paar nieuwe gevechtsschoenen mee. Dit paar is stukken lichter en soepeler waardoor ik hoop dat mijn voeten minder last zullen hebben. Benieuwd. Tevens hadden ze nog een paar douchesloefen (teensletsen in 't mooi Vlaams) en een laserpointer (onmisbaar in de Franse gedigitaliseerde Brigade =;-) bij. Allemaal zeer prijsbewust gekocht!

Met mijn nieuwe SOP⁹, de SNIC FRAGO¹⁰ en het verhaal van de kaarten bij de COS binnen gelopen. Alles was 'parfait'. Nog een paar administratieve dingen en ze kunnen de deur uit.

⁹ SOP = Standaard Operating Procedure

¹⁰ FRAGO = FRAGmentary Order, een deel van een order. Moeilijk zo maar uit te leggen. Ik begrijp het nog steeds zelf niet voor de volle 100 %.

In de drukte van de verschillende discussies, op een bepaald moment stonden ze met drie te wachten voor mijn deur, voor de eerste keer een vergadering gemist. Later de voorzitter ervan mijn excuses aangeboden. Kwestie van beleefd te zijn en geïnformeerd te worden (en blijven).

Tijdens de update briefing aan de generaal toevallig te weten gekomen dat ik nu ook voor de tolken moet zorgen. Allez, hoe moet dat nu weer?

Na de update briefing moesten we nog onze analyse van de nieuwe situatie geven. In één slide en met praktische voorbeelden de generaal de logistieke problemen geschetst. Hij trad me volledige bij! Zeer uitgebreid zelfs. Joepie? Niet echt want, ik kreeg een aantal nieuwe taken op mijn bord. Opdrachten die zeker niet simpel zijn. Maar daarvoor zitten we hier toch?

De ACOS Ops¹¹ was zeer tevreden en bood ons allemaal een pint aan. Op de 'nuchtere' avondmaag een lokaal biertje gedronken en dan gaan eten.

Weer een dag voorbij aan het Kosovaars front.

Don 19 Nov 09

Vandaag was er niet veel in het verschiet. Er stond immers een MAPEX op het programma. Het meest interessante feit is dat ze nu niet meer over een MAPEX maar over een TTX hebben. MAPEX was toch duidelijker. Qua logistiek was er niet veel in te brengen: een actie van een paar uur op een paar vierkante meter. Blijkbaar was het grootste probleem dat het zich afspeelde op de grenzen van de verschillende bataljons. Hierdoor geraakten ze blijkbaar vast. Een probleem op de rand van de mogelijkheden waar luchtmachters geen graat in zien. Maar iedere manier van werken heeft zo zijn grenzen.

In de namiddag dan maar zelf de actie opgezocht. Een Crowd and Riot Control (CRC) oefening gaan bekijken. Ik wou eens zien hoe dat in zijn werk ging en de chef van de Gendarmerie had me uitgenodigd. Ik moest enkel mijn helm meebrengen.

De bedoeling is dat militairen, zoals de oproerpolitie, een grote bende betogers in bedwang houden. De betogers zijn in de oefening ook militairen en blijkbaar is dat een leuke activiteit. In ieder geval speelden ze hun rol met veel overtuiging.

Op de foto's zie je de militairen in hun CRC uitrusting met daarachter een paar verplegers en een ambulance. Ook bemerk je een paar pantservoertuigen. Het kan immers zijn dat de betoging gewelddadig wordt en er dus militair, met dodelijk geweld, ingegrepen moet worden. Ook is er een beschermde bulldozer mee. Wat die zijn taak is, kan je het best zien op het filmpje dat ik meestuur.

Alleen een helm dus. Zoals je kan verwachten wordt er in deze oefening traangas gebruikt. Zo reageren de 'betogers' op een 'natuurlijke' manier. Het Franse traangas is best te verdragen, maar het Deense veel minder. Eerst gaat het, maar dan ontploffen de tranen in je ogen en branden je keel en longen. In ieder geval weet ik zeker dat mijn traanklieren voor het volle pond werken.

¹¹ ACOS Ops = Assistent COS voor Operaties

Vorbereiding op de 'charge'

Het vervoer, de pantserwagen, de bulldozer en de ambulance

Pantserwagen in actie tegen een blokkade

Met tranende ogen richting Pristina getrokken. Doel was duidelijkheid over de ID Cards te krijgen. De SOP is iets te ingewikkeld om een rechte lijn te trekken. Trouwens de rechte lijn zou de Fransen niet bevallen, zodat ik zeker van mijn stuk moest zijn. De Amerikaan begon met te zeggen dat het duidelijk was, totdat ik hem mijn problemen vertelde. Het was opeens minder zwart/wit. Toch een beetje verduidelijking gehad, maar zijn baas moest dit nog bevestigen.

Van ons bezoek aan het hoofdkwartier in Pristina geprofitteerd om bij J4 (logistiek) binnen te springen. Hier en daar gediscussieerd. Blijkbaar is het moeilijk om zo'n staf te doen verbeteren, ook al geven ze je gelijk. Waar heb ik dat nog vastgesteld?

Ook een boek over LOGFAS, Logistieke software van de NATO, losgewrikt. Als er zo'n softwarepakket gratis bestaat, waarom gebruiken we dit dan niet? Raar?

Eindresultaat: laat terug, laat gaan eten en daardoor de jongste gemist. Toch geSkyped met de rest.

's Avonds ook mijn certificaat van mijn NATO non-Art 5 medaille op mijn bureau gevonden. Jammer genoeg staat er een fout in (weekvraag: zoek de fout). Moet ik die omruilen?

Vrij 20 Nov 09

Vanmorgen na de ochtendbriefing naar Belvédère vertrokken. Ik had immers een afspraak met het Belgisch team dat de afbraak moet plannen en ze wilden me nog spreken. Door de dikke mist iets later op de afspraak, maar dat is nu eenmaal zo. Weinig nieuws te rapen behalve dat ze nu denken om me langer, lees tot na de verhuis, te laten blijven. We zullen wel zien. Of ze een plan B hebben? Een verhuis in februari bij temperaturen van -20°C lijkt me geen goed planningsgegeven. Of zie ik dat verkeerd?

Na de mist werd het mooi weer. Dit is echt geen winter. We eten hier gewoon in het zonnetje buiten. Waarom kreeg ik geen zomerskledij mee? En waarom wel winterkledij?

Een eerste plan voor de verhuis van de Belgen naar de Fransen gestuurd. Een kwestie van vroeg te starten. Het Belgisch huis wordt in de laatste week van januari met de grond gelijk gemaakt. Weg geschiedenis. Wat met de visvijver? Erven de Denen die?

In de voormiddag aan een tekst voor de maaltijden van de tolken van de MSU en KTM gewerkt. Aangezien dit lokale werknemers zijn, moeten die cash voor hun maaltijden betalen. De pelotonscommandanten hebben niet genoeg cash bij en vroegen me of ik iets kon regelen. Zou een goede tekst de truuk zijn? Benieuwd.

Op de namiddag een standing lunch, 'd'éjeuner' voor de Fransen, met de verkenners van de nieuwe ploeg. Buiten aperitief en buiten gegeten. Leuk. De COS was er echter niet. Blijkbaar voelde hij zich een beetje ziek. Stress?

De beslissing van de verantwoordelijke personeel, de J1, in Pristina heeft op zich laten wachten, maar kwam er uiteindelijk door. Allemaal een groene kaart. Oeps, nu moet ik alle gele kaarten voor burgers intrekken. Dat zal iets geven. Ambiance in de keet!

In de namiddag een aantal SNIC rapporten binnengekregen. Blijkbaar staan sommigen te springen om rapporten door te zenden, anderen willen dan weer wachten. Eigenaardig. In ieder geval heeft mijn dit de mogelijkheid om de rapporten te verbeteren. Een goede zaak dus.

Een primeur vandaag. Ik ben naar de kapper geweest. Ik kreeg iets te veel aanmoedigingen. Het resultaat viel mee en het werd enthousiast onthaald. Valt het dan toch niet mee? In ieder geval, duur is het hier niet: 3,5 Euro.

Een beetje gewerkt aan de briefing over de wegen. Nu hebben we veel informatie en die moeten we verwerken.

Het bericht gehad dat de Denen de laatste full-time schietstand in het Noorden zullen sluiten. Help waar gaan ze dan gaan schieten? Allez, weer iets te regelen.

Resultaat: laat gaan eten.

Daarna de familie aan de lijn gehad, waaronder een triestige Ciaran vanwege een mp3 speler. Tja, het gewone leven gaat door.

Zat 21 Nov 09: Slava poging 2

Vandaag mijn laatste zet in het manoeuvre voor het regulariseren van de kaarten. Ik wil eerst met de ASIA gaan spreken over dit probleem alvorens het ten uitvoer te brengen. Ik wil de Franse contractanten genoeg tijd geven, maar niet te veel, om hun manier van werken aan te passen. Tevens weet ik dat ze direct bij de ASIA zullen gaan klagen. Het hoofdkwartier had ik al afgedekt, nu nog hem. Ik had een beetje schrik voor dit gesprek, maar uiteindelijk viel het uitstekend mee. Hij begreep volledig mijn aanpak en steunde me hierin. Met deze was de overvleugeling compleet. Nu het slechte nieuws aan de betrokkenen melden. En deze kwamen me door het uitblijven van de kaarten zelf opzoeken. Ook hier een zeer begripvol publiek. Allez, het ziet er naar uit dat dit dossier afgewerkt zal geraken.

Tussen de gesprekken door me ook nog nuttig gemaakt met het schrijven van jobbeschrijvingen, het verbeteren van SOP, en tal van andere dingen.

Na de briefing aan de generaal kreeg ik van de COS te horen dat er morgen om 13u30 een spoedvergadering was. Dju, ik was van plan om aan de laatste Deense mars deel te nemen. Ik zal dus sneller dan gepland moeten marcheren. Maar nu moet ik snel naar het Servisch familiefeest vertrekken voor het te laat wordt.

Na een uur rijden kwamen we in Leposavic aan. Eerst even verkeerd gereden, maar uiteindelijk vonden we het toch. Vollen bak! En we begrepen geen jota van wat ze vertelden. Met gebaren konden we toch een beetje uitmaken wat ze van ons verwachten. Een glas huisbereide slivovitsj voor je neus en een drinkbeweging hoeft niet veel fantasie om het te begrijpen. Aangezien iedereen het glas ad fundum uitdronk, wist ik wat van mij verwacht werd. Het drinken, en erna, viel mee, maar ze hadden niet verwacht dat ik het glas onderste boven op tafel zou zetten. Even paniek in de keet. En dan veel gelach. Gezellige bende en goed eten. Jammer genoeg moesten we vroeg terug. Immers, we moesten voor 23u00 terug zijn. En de muur doen wordt hier niet echt geapprecieerd.

Zon 22 Nov 09: Laatste Deense mars

Vroeg opstaan en zonder ontbijt richting de Denen vertrokken. Ondanks het feestje van gisteren viel het goed mee. Slivovitsj in kleine hoeveelheden is dus te verdragen. Na aanschuiven aan de poort, een ontbijt genomen. Daarna vertrokken voor de laatste Deense mars in Kosovo. Het landschap was zeer mooi en het internationaal kader maakte het perfect. Hier heerste echte multinationaliteit. De Amerikanen vertrokken lopend, maar blijkbaar houden ze het niet lang vol, want meer dan een uur nadat wij toegekomen waren begonnen ze nog maar binnen te stromen. Snelle starters, maar

trage afronders. Na 25,5 km met 10 kg in de rugzak 'in rough terrain' in 4 uren afgewerkt te hebben, kregen we onze medaille en diploma. Nu hadden we onze brunch verdiend. Echt lang konden we er niet van genieten, want ik werd in Novo Selo verwacht.

De namiddagvergadering begon zo'n beetje zoals je in sommige oorlogsfilms ziet. In de trend van 'mijne heren we hebben een gevaarlijke opdracht en ...'. Uiteindelijk viel het nog mee.

De vergadering betrof een dringende beveiliging van een transformator die de sleutel tot het noorden is. Blijkbaar kan de lokale Electrabel het noorden, de Serviërs, niet tot betalen dwingen door de elektriciteit af te sluiten zonder deze transformator stil te leggen. Pech wil dat deze transformator in het Servisch gedeelte ligt en deze dus niet zullen plat leggen. De commandant van KFOR wil dat we de toegang ertoe surveilleren.

Een luchtmachter met rugzak aan het marcheren?

Lachend de berg op.

Dorstig weer.

Al wandelend genieten van het landschap.

Wat een zicht!

Als je de fot vergroot zie je drie 'symbolen' van Mitrovica: het oud fort, de BBQ en Kroi-i-Vitakut.

Eerst was er sprake om dit met vaste observatieposten, in feite kleine kampjes te doen. Maar toen ik de COS vertelde wat dat allemaal inhield in een wintertijd en dat dit niet echt strookte met het verminderen van vaste kampen, werd voor een andere oplossing gekozen. Ik moest er dus niet echt meer zijn. Toch een paar belangrijke lessen uit de analyse getrokken die ik nog verder wil uitspitten.

Mijn plan om mijn kamer te kuisen, een douche te nemen en vroeg met de kinderen te Skypen viel hierdoor volledig in het water. Na het eten bleef er niet veel tijd meer over en het internet lukte maar niet. De kinderen zullen dus zeer teleurgesteld zijn. Sorry jongens! Tevens zullen een deel van mijn trouwe lezers vergeefs op de weekbrief zitten wachten. Nog meer teleurgestelde zielen. Het zal voor morgenavond zijn. Sorry!

Op het einde van de avond mijn 4 blaren uitgestekt en genaaid. Zoals een collega zijn: 'je bent letterlijk genaaid'. En dit na 8 weken!

Laku noc,

Hoesy

*'If you want to lead the orchestra,
sometimes you have to turn your back to the crowd.'*
Linda Bankowski

Mijn Kosovo weekboek (Week 8: Bijna halverwege)

Maan 23 Nov 09: This is the fifth meeting, so it must be SOP

Na een nacht van niet echt goed slapen met pijnlijke voeten opgestaan. Niet totaal onverwacht na de inspanning van gisteren met 4 blaren als getuigen. Het stappen leverde niet echt problemen op, zodat er geen opmerkingen van collega's waren. Ook de maandagparade viel goed mee. Gelukkig.

Na de parade: de ochtendbriefing. Daarna van de tijdelijke luwte geprofiteerd om mijn weekboek van vorige week af te werken en een poging te wagen om het op te sturen. Pech, want VPN werkte niet. Vanavond?

Een vroege tas koffie om klaar te staan voor een serie vergaderingen. De eerste betrof het begin van de transformatie naar een Battle Group (kleiner dan een Task Force maar groter dan een Bataljon). Hiervoor komen er een paar officieren naar ons hoofdkwartier. Juist ja, wat ga ik onze Griekse collega vertellen? Gelukkig ben ik genoeg op de hoogte en heb ik er al eens slecht over geslapen om op korte tijd een aantal interessante taken uit mijn mouw te schudden.

Amper een half uur na de vergadering: de wekelijkse bijeenkomst met de COS¹. Discussies over allerlei punten en details. Daarna met zijn allen een middagmaal nuttigen (ja, de ochtend was al om) en een tas koffie op het terras in de zon. Ja, ook hier is het winter! Hoewel.

Amper tijd genomen om mijn was te drogen te hangen, want ik moest terug naar een vergadering. Deze keer over Information Management. Tiens, een zeer gekend onderwerp. En ja, ook in operaties sukkelen ze met informatiebeheer. Gelukkig hebben ze een paar suggesties van mij aangenomen. Er is nog lange weg af te leggen. Ze zijn nog niet rijp voor Wiki en Bugzilla.

Deze vergadering was op tijd afgelopen om vlotjes naar de volgende te kunnen gaan. Een andere Griekse officier in versterking vroeg me wanneer ik tijd vond om te werken met al die vergaderingen. Tja, goeie vraag. Tussen twee vergaderingen door, denk ik?

Terug een vergadering over SOP² en jobbeschrijvingen. Weeral werk, wanneer moet ik dit doen?

Na het eten nog een beetje geSkyped en een testament over onze visvijver geschreven. Immers, wie zal voor de vissen zorgen als we eind januari het Belgisch huis verlaten? De Denen? 's Avonds laat nog met een beetje down Calleke gesproken. Het leven gaat met ups en downs. Zelfs als je in Kosovo zit.

¹ COS = Chief of Staff, de 'orkestleider' binnen een hoofdkwartier

² SOP = Standing Operating Procedure, procedure over een bepaald onderwerp

Dins 24 Nov 09

Vandaag minder vergaderingen. Gelukkig! Tijd dus om allerlei briefings en orders voor te bereiden. Want wie weet wanneer ik daar anders tijd voor krijg.

De komende dagen is de Marokkaanse commandant weg. Hoewel hij pas morgen cursus heeft, is hij in de ochtend vertrokken. Ondanks dat hij het beloofde, is hij niet naar onze wekelijkse vergadering gekomen. Geen idee waarom. Tevens heeft hij, ondanks een andere belofte, ons voertuig niet laten controleren. Zonder controle voor donderdag krijgen we geen diesel meer. Mijn ADC heeft hem een zeer dwingende mail gestuurd. Ook heb ik niets van voorstel van hem ontvangen. Het gaat weer bergafwaarts.

Door zijn afwezigheid verloopt alles relaxer. Misschien daarom dat ik er niet om maal. Toch moet ik er iets aan doen. In ieder geval heb ik nu 3 volle dagen om erover na te denken.

In de voormiddag het probleem van logement voor bezoekende eenheden onderzocht. Door al die verhuizen komt het aantal vrije containers onder druk te staan. Een goed overzicht van nu en in de nabije toekomst was nodig.

In de vrije minuten de briefing afgewerkt die ik volgende week tijdens de KFOR Logistieke vergadering moet geven. Daar moet ik al niet over wakker liggen, bij wijze van spreken.

's Middags van de zon geprofitteerd en buiten gegeten. Ja, we kunnen hier nog zonder vest gezellig in de warmte van de zon tafelen. Daarna een koffietje op het terras genuttigd. Het leven van een stafofficier kan soms zwaar zijn!

Tussen een tweetal vergaderingen door aan de Griek, die op verkenning bij ons is, de problematiek van de NSE uitgelegd. Vanaf januari valt alle logistiek onder nationale controle. Er is geen Logistieke eenheid meer die ik rechtstreeks een opdracht kan geven. Alle steun zal vanaf dan puur op vertrouwen en medewerking berusten. Logistiek 'pur sang' dus. Niet echt een groot probleem als je tijd hebt, maar wat in noodgevallen? Of in geval activering van een operatieplan?

In de vroege avond, en die valt hier vroeg, zijn de nieuwe Belgen aangekomen. Allemaal Franstaligen. Help, ik zal nog maar weinig Nederlands kunnen spreken.

Woe 25 Nov 09

Een nieuwe dag van instructie van de Griek. Hoewel hij niet naar ons zal komen, probeert hij toch alles te begrijpen. Ook ik vind dit geen tijdsverlies, hoewel ik er veel tijd in steek, want het laat toe alles goed te bestuderen en te herbekijken

Vandaag de kaap van 5 vergaderingen weer overschreden. Door de oefening krijgen we een veel hoger tempo te verwerken. Ik hoop dat dit betekent dat het volgende week rustiger zal zijn.

Eerder toevallig te weten gekomen dat er nu toch Fransen in de Logistieke Sectie zullen zitten. Niet 1, maar wel 3. Straks hebben we nog te weinig plaats. Nu, in het

begin zullen we zeker iedereen kunnen gebruiken, want tijdens de overgang zal er hard aan de onbekende elementen gewerkt moeten worden. We zien wel.

Contact genomen met de plaatselijk, Franse kanselarij en dit in verband met de evaluaties. Het systeem is nogal ingewikkeld en ik geef me zelf niet veel ruimte voor vergissingen. Tevens wil ik iemand van me ploeg voorstellen voor meer dan alleen een goede score.

Door een aanvraag van een Gele ID Kaart voor een op het eerste zicht Marokkaanse burger, moest ik naar de Korpscommandant van het Marokkaans Detachement bellen. Hoewel een collega van me al elektronisch aangeraden had om met de Korpscommandant te gaan spreken, had ik deze raad in de wind geslagen. Na het uitleggen van het kaartprobleem, vroeg de kolonel me hoe het met mijn Marokkaanse collega ging. Hoewel ik zeer diplomatisch de waarheid zei, rook hij blijkbaar onraad en nodigde me uit voor een gesprek. Ik heb beloofd dat ik dat zou doen. Wat moet ik hiervan verwachten?

Na de update briefing aan de generaal, een extra briefing over de mogelijke manieren van inzet van de Battle Group. Na de discussie nam de generaal een beslissing. Het voorstel was jammer genoeg niet op Logistiek vlak gecheckt. Hopelijk komen er daar geen voden van. Mannen van de operaties hebben nog niet echt geleerd om met hun Logistieke collega's te overleggen.

Laat gedaan dus. En naar gewoonte bood de ACOS Ops een pint aan. Konden we niet echt afslaan. Na het eten wou mijn Belgische, bijna-uitzwaaiende collega nog 1 pint gaan drinken. Uiteindelijk zijn we geëindigd in een partijtje biljart tegen een Franse ploeg. Jongens dat was lang geleden dat ik nog eens de ballen over een biljarttafel deed rollen. En we hebben gewonnen!

Don 26 Nov 09: Meetings?!

Tijdens de ochtendbriefing kregen we het heugelijk nieuws dat er een vergadering weggevallen was. Het vrijgekomen gat werd echter snel door de COS opgevuld met een extra meeting. Naar aanleiding van de beslissing van de generaal moesten er immers een aantal dingen uitgewerkt worden. De problemen zitten echter op het vlak van verbindingen en commandovoering en niet op dat van Logistiek. Dat verloopt veel trager. Het probleem tolken kwam weer boven en ging mijn richting uit.

Eindelijk de Amerikaanse kolonel (vrouw) kunnen bereiken. Het probleem met de Deense schietstand is nog niet opgelost. Ik werd trouwens door niemand gecontacteerd. Vandaag is het blijkbaar 'Thanksgivings Day' en dus werken de Amerikanen maar een halve dag. Weinig kans op succes.

Nog een poging gewaagd om een afspraak tussen Fransen en Grieken te organiseren. In feite is het niet echt mijn probleem, want het is tussen twee naties, maar toch. Hoe vlotter de samenwerking verloopt, hoe sneller de Grieken terug operationeel zijn. En daar is het toch om te doen.

In de vroege namiddag een briefing aan Turken over Nothing Hill gegeven. Zij zullen in december de Slovenen daar vervangen. Ik ben niet overtuigd dat dit goed zal

gaan. De Turken en de Serviërs in Kosovo hebben immers een zeer geweldadige geschiedenis. Hopelijk herhaalt deze zich niet.

De vergadering over Informatiebeheer degradeerde tot een les 'outlook voor dummies'. Weten de Fransen niet hoe dit werkt. Allez, daar zat ik dan met mijn kennis en praktijk. Als dat het niveau is, dan hou ik beter mijn mond.

Het probleem medailles, evaluaties, ... nog eens bekeken en besloten dat het te moeilijk is. Eens langs gaan bij de kanselarij.

Het Logistiek probleem is door de mensen van de operaties moeilijk te snappen. Na mijn uitleg zeggen ze het te begrijpen, maar daarna tonen ze aan dat ze dat niet echt doen. Ik zal het wel nog een aantal keren moeten herhalen.

In de namiddag, zoals beloofd, de Marokkaanse Korpscommandant opgebeld en een afspraak gemaakt. Direct. Een beetje zenuwachtig naar de afspraak gegaan, want het is niet mijn gewoonte problemen met anderen te bespreken (hé, Calle). De ontvangst was zeer hartelijk, maar je ziet direct dat de Korpscommandant hier een commandant is waar ze schrik voor hebben. Onmiddellijk een thee aangeboden gekregen en eerst een beetje over koetjes en kalfjes gesproken. Daarna het onderwerp van de dag aangesneden. Na mijn betoog was hij zeer duidelijk: niet voldoen is betrokken bij zich roepen om hem naar huis te zenden en om in Marokko ballen te krijgen. Zeer direct en ernstig dus. Een officier moet zijn chef helpen anders is hij van geen nut. Hij stelde zich trouwens ook vragen, omdat hij hem veel ergens anders zag. Ik heb hem verteld dat het voorlopig mijn probleem was en hem gevraagd geen stappen te ondernemen. Als het nodig zou zijn, zou ik langs komen. Het was een zeer goed en aangenaam gesprek.

Daarna nog verder briefings klaargemaakt, een deel van het nieuwe order geschreven (jongens kruipt daar veel tijd in), nog vergaderingen, enz.

Nog een telefoontje gemaakt met de verantwoordelijke voor de kaarten. Proberen te onderhandelen om iets soepeler te zijn, maar niet echt iets los gekregen. Zelf nog een 'template' voor het aanvragen van extra toegang gemaakt. Allez, genoeg te doen.

Vanavond niet gewoon gaan eten, want we hebben afgesproken om met de bende raclette te smullen. Er is naast de gewone Mess hier ook een restaurantje en daar hebben we afgesproken. In het half uurtje dat me nog rest een beetje aan mijn weekboek geschreven. Tot mijn GSM om kwart na zeven belt. Toch weer niet! Wanneer ik kwam? Ik was blijkbaar op een andere afspraak verwacht was. Ik moest tevens een Franse kolonel uit de bar plukken, was die was er ook niet. Blijkbaar hadden we tussen de vele vergaderingen deze uitnodiging gemist. Gelukkig was ik niet de enige. Geen raclette. Een diner met de Logistieke eenheid hier. Weer de enige niet-Fransman.

Na het trouwens gezellig etentje, naar de raclette eters gaan kijken. Wel van de raclette afgebleven. Ik moet immers op mijn gewicht gaan letten, want één van mijn collega's is in die 4 maanden meer dan 10 kg bijgekomen. Oei!

Het was vandaag dus weer niet vroeg toen ik in mijn bed kroop.

Vrij 27 Nov 09: Fête du Sacrefice

Vandaag de Griekse S4, ik vergeet steeds zijn naam, op bezoek voor de oefening. Hem een aantal dingen uitgelegd en aan het werk gezet, terwijl ik een vergadering over de nieuwe 'Battle Group' moest bijwonen. Het duurde eventjes voor ik door had waarover ze het echt hadden, maar blijkbaar is er een administratief probleem. Wanneer beveelt wie wie? En kan dit? Ze kunnen het soms toch moeilijk maken. Maar uiteindelijk won het simpel plan van al de rest. De Big Bang: alles in één keer overdragen.

Daarna naar het Offerfeest. Ik was immers door de Marokkaanse Korpscommandant uitgenodigd. Jongens, veel volk. Blijkbaar is dit feest voor Islamiëten van hetzelfde gehalte als ons Kerstfeest. In ieder geval ligt de oorsprong ervan in een Bijbels verhaal (weekvraag: welk verhaal?). Het schapevlees was echt lekker en er was veel te veel te eten.

In de namiddag verder met de Griekse S4 overlegd en aan orders geschreven. De Medische Evacuatieoefening (MEDEVAC) door hem laten bijwonen om te zien of dat in de toekomst mogelijk is. De dag ietsje vroeger beëindigd, voorlopig althans, want ik had beloofd om op tijd mijn PC aan te steken. Echter geen gezinsleden op Skype aangetroffen.

Zoals gepland, terug naar de bureau gegaan om mijn achterstand op te halen. Door de oefening en de vele vergaderingen heb ik een aantal administratieve zaken niet kunnen afhandelen. En op een aantal staat er een deadline. Het was een zware bevalling. Evaluatienota's en aanbevelingen in het Frans schrijven valt niet mee! Tegen 23u00 alles naar eigen tevredenheid kunnen afronden. Slapen!

Zat 28 Nov 09: Vlaggendag voor Albanezen

Op 28 november 1912 riep Ismail Qemal, een Albanese vertegenwoordiger in het Ottomaan parlement, voor de eerste maal de onafhankelijkheid van de Albanese Republiek uit. Sinds die dag is dit voor de Albanezen een nationale feestdag, en dus ook voor een groot deel van de Kosovaren. Er worden sportwedstrijden en vlaggenzwaaiende manifesties verwacht. Maar voor de rest is het 'all calm and quite'.

Vandaag voor de vertrekkers van morgen een ontbijt in het Belgisch Huis. Met champagne want Albert verjaart. Tijdens het ontbijt eventjes naar het hoofdkwartier gegaan voor de ochtendbriefing.

Vandaag de laatste dag oefening. Oef. Nog wel een beetje werk ter voorbereiding van de bespreking van de oefening. Maar uiteindelijk toch mooi afgerond. Het probleem tolken is bijna volledig in kaart gebracht.

Het valt me op dat we de Commandant nog niet gezien hebben. Is er vandaag ook cursus?

Champagne ontbijt

Nog een laatste vergadering over jobbeschrijvingen en SOP en dan weg. Waar is de auto? Is die nog altijd weg? Over naar Plan B: het Belgisch voertuig. Oei, de nieuwe chauffeur is er mee weg. Plan C: de chauffeur opbellen. Zijn radio staat niet aan. Hebben we hebben een plan D? De auto van de Medische Adviseur! Toch weggeraakt. Dju, een beetje te laat op de medaille uitreiking. Langs de achterkant van de VIP tent binnen geslopen. Veel stoelen nog vrij. Waar is de rest?

Het was weer een ander schouwspel. Een eigenaardige drill. Bij 'geef acht' gaan ze eerst volledig op hun rechterbeen leunen. Allemaal staan ze dan schuin. Raar! Wel zeer mooie bewegingen als ze goed uitgevoerd worden. Bvb. bij het sluiten van de rangen draaien de twee voorste rijen 180°, gaan respectievelijk één en twee stappen vooruit, en draaien dan terug 180°. Allemaal met één bevel. Jammer genoeg hebben ze iets te weinig geoefend. Ook in het Deens leger moet alles aan de vreselijke directe efficiëntie maatregel beantwoorden en wordt er dus bijna geen tijd meer voor het oefenen van drill, toch een militair gegeven, vrijgemaakt.

Na de parade werden we een beetje aan ons lot overgelaten. Blijkbaar was er niemand aangeduid om de gasten te begeleiden. We besloten dan maar iedereen te volgen naar de Mess. Goede keuze! We moesten daar blijkbaar zijn voor een speciaal Deens menu.

Na het eten werden we door de Logistiekers uitgenodigd voor een tas koffie en daarna een pint in hun bar, de 'I-Bar' (naam van de rivier die door Mitrovica loopt). In die bar hangt er een verzameling geweren die mijn vader als collectionneur zou doen watertanden. Moet je zeker eens zien!

De rest van mijn gezelschap wou niet te laat naar Novo Selo terugkeren want ze wilden met de Fransen naar een rugby match kijken. Dan ook maar meegegaan. Ondanks de goede uitleg van de spelregels en het blijkbaar goed spel van de

tegenstanders, kon het schouwspel me niet echt boeien. Dan maar met de Sloveense verbindingsofficier aan de klap geraakt. Interessant gesprek dat eindigde in een uitnodiging in 'hun' deel van Kosovo. Zeker doen voor de winter toeslaat. Ook een beetje gepraat met de Belgische chauffeurs die de Pandur pantserwagens komen brengen zijn. Het is laat geworden.

Zon 29 Nov 09: Het vertrek, van de andere ...

Vandaag vroeger dan op een normale zondag opgestaan. Vandaag vertrekken immers 3 bewoners van ons huis. De uitzwaai was een beetje emotioneel. Na maanden lief (bij wijze van spreken) en leed gedeeld te hebben, valt het toch ietsje moeilijker dan verwacht. De rest van het ontbijt van gisteren genuttigd en ze dan uitgezwaaid. Hun baas, een Franse kolonel, kwam ze in trainingspak uitgeleide doen. Parfait!

Laatste koffie en bezoek van de Franse Kolonel

Mijn container gedweild en een beetje aan mijn weekboek gewerkt. Daarna in mijn bureau het binnengekomen e-mail verkeer gecontroleerd en ik was klaar om te vertrekken. Vandaag hadden we, Albert en mezelf, ons voorgenomen de weg 'Rimbaud' te gaan bekijken. Volgens de Luxemburgers was deze weg zeer moeilijk te berijden, maar volgens de Grieken kon er een vrachtwagen over. Eén moest het bij het verkeerde eind hebben. Het eigenaardig verloop van de weg op de kaart kon wel eens de verklaring zijn. Wat er ook van aan was, een weg kan moeilijk niet en wel berijdbaar zijn. Eén oplossing: zelf gaan kijken. Dus, wij op weg met een Franse jeep.

Goed reis. Tot straks? Let op het linkeroog. Hij heeft ook tegen zijn bedstijl gestoten!

Hieronder een paar impressies van onze tocht. Bepaal zelf hoe berijdbaar de weg is. Als extraatje heb ik geprobeerd één van de vele machtige, panoramische uitzichten te fotograferen. Jammer genoeg is het niet echt gelukt.

's Avonds met de kids geSkyped en mijn weekboek afgewerkt. Weer een week voorbij.

Het klooster van Bansjka

De goed berijdbare weg

Is dit de weg of de rivier?

Dit stuk willen ze blijkbaar verbeteren.

De weg die naar boven loopt ligt in Servië.

Dit stuk richting Servië is beter.

De abdij van Solonica.

Een mooi zicht op de voorstad van Mitrovica.

Hoesy's Kosovo dagboek

De vertrekkers niet meer teruggezien. Ze zijn dus echt vertrokken!

Mijn weekboek is weer langer dan verwacht en met meer foto's.

Groetjes uit een ver Kosovo,

Hoesy

'De kunst van het leven is niet die dingen te doen waar men van houdt, maar te houden van de dingen die men doet.'
Winston Churchill

Een panoramisch zicht ergens in het noorden van Kosovo. Zo zijn er vele!

Mijn Kosovo weekboek (Week 9: Van Sint-Elooi naar Sinterklaas)

De VIP tent tijdens de Deense Medal Parade (zoek mij).

Een avondlijk sfeerbeeld van de Deense Medal Parade.

Maan 30 Nov 09: Onze medaille parade

Na een heleboel anderen hun NATO Medaille niet-artikel 5 opgespeld zien hebben, is het nu onze beurt. Zoals de andere geallieerden hebben we gekozen om onze medailles samen met onze collega's van het hoofdkwartier te ontvangen. We werken immers met hen samen. Maar eerst de wekelijkse vlaggenroet!

Vandaag stond de vergadering tussen Grieken en Fransen op de agenda. Een vergadering die de kolonel van de DIVLOG¹ als een klein wonder beschouwt. Dit blijft hij maar steeds herhalen en toeschrijven aan mijn tussenkomst. Na de vergadering was ook de ASIA² tevreden. Allez, als Logistiek mensen zo gelukkig kan maken, dan ga ik er mee door.

Door die vergadering over de Griekse verhuis, de vergadering over de transformatie naar de Battle Group gemist. De COS³ had me al verwittigd dat ik een extra opdracht zou krijgen. Tijd om mijn bretellen op te trekken. Jawadde, ik moet blijkbaar het technisch order daarvoor schrijven. Is dit een test van mijn mogelijkheden, of gelooft hij er echt in? Vollen bak vooruit dus.

De verantwoordelijke officier voor de medailles vond mijn tekst van voorstel voor Albert goed. Hopelijk resulteert dit in iets. Hij verdient het!

Na de gezamenlijke maaltijd, een koffie betaald door de COS. Daarna terug een vergadering. De eerste maal dat ik een vergadering over effecten van operaties moet bijwonen. Dit is duidelijk niets voor logistiek. Van mijn verblijf in de vergaderzaal geprofiteerd om het Engels op de slides te verbeteren. Hierdoor toch een bijdrage geleverd en een 'dank je wel' van de verantwoordelijke kolonel gekregen.

Na die vergadering bij de COS geroepen voor de uitleg over wat hij van mij verwacht. Een hele grote boterham.

Vandaag heeft Albert mijn het SNIC en MOVSITREP⁴ rapport uitgelegd. Aangezien hij morgen op cursus is, zal ik het moeten doen.

In de late namiddag is onze Marokkaanse collega terug aangekomen. Een zeer korte debriefing gehad. Voornamelijk om te zeggen dat het niet zal werken voor mid februari. Heeft hij wel iets bijgeleerd?

Om 17u00 is het oefenen voor de parade geblazen. Ik moet samen met een rij Fransen als eerste mijn medaille van de generaal ontvangen. Ons eerste opkomen is een disaster. Dan maar intern in de groep afspraken gemaakt, want zo maken we ons belachelijk. Na twee keer extra oefenen, zijn we tevreden. Zo kan het wel!

We krijgen nog een pauze om ons op te warmen, want door de wind is het ijszig koud. De nieuwelingen in het Belgisch Huis hebben al een paar veranderingen doorgedreven. Toch eens opmerken dat ze zoiets mogen vragen aan de 'oudgedienden'. Of waren we ook zo? Steven, Yurgen en Leon? De majoor is een kattenliefhebber. Als dat maar niet uitmondt in ochtendlijk kattengejank.

Daarna is het voor echt. Zo'n parade doet je als militair toch iets (hopelijk zijn er binnenkort een paar mooie foto's zodat ik ze kan publiceren). Voor de eerste keer in

¹ DIVLOG = Division Logistique, verantwoordelijk voor de Franse Logistiek in Kosovo.

² ASIA = Adjoint Soutien Interarmées, oftewel de adjunct van de generaal voor wat betreft de Franse ondersteuning van de operaties.

³ COS = Chief of Staff, officier die de leiding over de Staf heeft.

⁴ SNIC en MOVSITREP = Snow and Ice, en Movement Situation Report, rapporten over de toestand van de wegen zodat de konvooiën weten wat ze kunnen verwachten.

mijn loopbaan krijg ik mijn medaille niet in een bruine enveloppe tussen de soep en de pattatten, maar rechtsreeks door een generaal opgespeld. Als je dan nog de enige Belg en niet-Fransman bent, dan maak dit toch nog ietsje specialer. De speech verwees ook naar de Logistiek. Hoewel dat waarschijnlijk kwam doordat de Franse Nationale Steun er ook was, beschouwde ik dit ook als deels voor onze dienst.

Hoewel je merkte dat een deel van de tekst bij het opspelden standaard was, gaf de generaal er toch een persoonlijk toets aan. Zeker toen het hem niet echt lukte om mijn medaille op te spelden, zei hij dat hij het heel voorzichtig zou doen want hij wou geen persoon aan mijn statistieken van de zaterdag toevoegen.

Wat me wel opviel is dat de Franse bevelen zo snel komen dat je geen tijd hebt om van 'ter plaatse rust' naar 'geef acht' te gaan. Halverwege de beweging moet je al terugkeren.

Klaar om te vertrekken. Mijn medaille hangt op de tweede rij.

Denen, Belgen en Fransen wachten naast elkaar op het moment.

Sommige vooraan.

Medaille opspelden is geen gemakkelijke taak. Zelfs voor een generaal.

Na de parade een grote receptie vol gelukwensen. Leuk zo massa uitreiking van een medaille waarvoor je toch gewerkt hebt. De receptie werd gevolgd door een pint aan de bar en lang nakaarten.

Hierna zat onze medailledag er op. Jammer genoeg heb ik de kids gemist.

Dins 01 Dec 09: Sint-Elooi op zijn Belgisch

01 december de dag waarop we onze beschermheilige vieren. Sint-Elooi is de beschermheilige van de smidsen en via extensie ook van de techniekers. Op vrijdag hebben de Fransen logistiekers dit zeer uitbundig gefeest, zodat mijn viering daartegen maar magertjes uitviel.

Na de ochtendbriefing mijn eerste SNIC rapport doorgestuurd. Daarna was ik uitgenodigd op een vergadering van de operaties. Eindelijk heb ik het voor elkaar gekregen dat we het aantal wegen zullen verminderen. Te verkennen wegen moeten immers een belang hebben. Lijkt logisch, maar gedurende jaren zijn hier wegen verkend die tot niets meer dienden. Oef, een kleine overwinning van het logisch denken.

Na de vergadering begonnen met het schrijven aan het technisch order voor de transformatie. Intussen de Marokkaanse officier geholpen bij het herschrijven van de SOP. Ik weiger in dit geval ook maar 1 zin te schrijven, want anders ontsnapt hij er weer aan. Na 4 maal nog niet goed. Maar ik hou het koppig vol.

Dan krijg ik een eigenaardig bericht binnen. De Kosovaarse Politie (KP) heeft de Grieken betrappt op het lozen van afvalwater in de I-Bar (rivier die door Mitrovica loopt). En dat vlak naast het politiekantoor. Eén van de Franse officieren vind dit zo grappig dat hij er een hilarische presentatie over maakt. Ik wist niet dat afvalwater een logistiek probleem was, maar dat is vanaf nu zo. Na veel onderzoekswerk blijkt dat de Grieken hiervoor een officiële toestemming hebben. Evenals de Denen. Hoewel ik vermoed dat de Grieken niet zo goed Albanees verstaan, want volgens mij voldoen ze niet aan de voorwaarden. Een raar geval.

Daarna nog een vergadering over toegangskaarten en veiligheid met de mensen van de contra-spionage cel. Het probleem is blijkbaar groter dan we dachten. Maar we zullen het wel oplossen.

Na het doorsturen van mijn Technisch Order, krijg ik het akkoord van de COS om de rest van het HQ aan te schrijven. Antwoord tegen vrijdag. Oeps, zal ik nog wel in staat zijn om dat te verwerken?

Albert komt enthousiast terug van de cursus. Zijn eerste impressies over de mogelijkheden van het Logistiek informatiesysteem bevestigen mijn vermoedens. Dit is een goede oplossing om het aantal rapporten van de compagnies te verminderen.

Wij begroeten de diensters van het restaurant in het Albanees. Ze weten dit te appreciëren. Wij hebben gekozen om dit in het Albanees te doen, omdat de meeste van Albanese oorsprong zijn, goed wetende dat we eens verkeerd zullen zijn. Wel,

vanavond hadden we prijs. Ze antwoordde dat we verkeerd waren. Wat spreken we het verkeerd uit? Nee, de verkeerde taal. Voilà, nu weten we dat ook.

Niet veel Sint-Elooi gevierd, maar toch 1 pint gaan drinken en de weinig aanwezigen getrakteerd.

Woe 02 Dec 09: Verjaardag Ciaran

De verjaardag van Ciaran. De postogram is toegekomen. Ik heb hem een SMSje en een elektronische kaart gestuurd. Dus zeker niet vergeten.

Deze dag gestart met een gewoon ontbijt. Niet dat de andere ontbijten speciaal zijn, maar zo kan ik even uitleggen wat hier mijn gewoon ontbijt is. Terug thuis zal dit niet meer mogelijk zijn. Dus hier de ingrediënten: beginnen met een kop ontbijtgranen met melk voor de vezels, daarna een kom vers fruit met een glas sap van ananas en sinaasappel voor de vitaminen, daarna een croissant met chocomelk voor de goesting. Koffie is voor de ochtendbreak.

De LMT zijn een beetje down. Ze kregen gisteren het bericht dat ook zij op 31 januari weg moeten. Hun teleurstelling is begrijpelijk. Als je gepland hebt om 6 maanden op zending te gaan en daar maanden op voorbereid hebt, dan is het een ferme tegenslag als je na iets meer dan 2 maanden terug moet. Hopelijk hebben ze geen grote aankopen gedaan. Ook dit plots vertrek komt voor de rest van de landen hard aan. De volledige overgang was immers op de twee Belgische teams gebaseerd. Floep, plan de vuilbak in. Wat nu?

Na het ontbijt naar het bureel om de mail van de dag door te nemen. Daarna de ochtendbriefing waarop de COS voor iedereen benadrukt dat er twee belangrijke orders zijn: het nieuw order voor de Battle Group o.l.v. de ACOS Ops en het Technisch Order voor de transformatie onder mijn leiding. Allez, de druk wordt groter, maar daarvoor zijn we hier.

Dus, vandaag verder gewerkt aan het order. Al een paar bijlagen afgewerkt en een follow-up formulier gemaakt. Ik mag natuurlijk niet mijn eigen bijlagen vergeten te maken. Ook een voorstel voor 'bidding & brokering' van de logistieke taken opgesteld. Dit systeem van B&B heb ik overgenomen van mijn tijd als Logistieke Force Planner, een moeilijke term voor iemand die de logistieke behoeften in de verre toekomst plant, of beter probeert in te vullen. Alles komt hier van pas. Zelfs mijn achtergrond als Luchtmachter.

In de morgen een briefing gegeven aan Duisters en Italianen betreffende de logistieke ondersteuning van toekomstige ontplooiingen. Blijkbaar was alles zeer duidelijk. En ze gingen akkoord!

Als test, ja zo ver is het nu gekomen, de Marokkaanse commandant de opdracht gegeven om het wegennetwerk te herbekijken. Simpele opdracht: kijk welke wegen we moeten houden vanuit logistiek standpunt en vanuit operationeel standpunt. Plus de verwijzing naar de gegevens. Eerste probeerde hij allerlei andere personen bij te betrekken. Jammer voor hem gaven ze me gelijk. Natuurlijk! Dan kreeg ik een

voorstel waarop alle wegen geschrapt waren. Alles opnieuw stap voor stap uitgelegd (ik had het zelf sneller gedaan). 's Avonds heeft hij me het resultaat doorgestuurd. Hopelijk is het nu goed.

Tot mijn verbazing toverde de Griekse S4 een toelating voor het lozen in de Ibar van de stad Mitrovica uit zijn hoed. Dat is een verrassing. Jammer genoeg was het in het Albanees. Dan maar een vertaler gezocht. Benieuwd wat het document echt toelaat. In ieder geval is dit een nieuwe wending in het strontverhaal. Waar Logistiek allemaal mee bezig is.

Tijdens de update briefing vertelde de generaal dat hij met de DCOM Support van het HQ KFOR gesproken had en dat hij hem verteld heeft dat de steun voor eenheden in versterking sterk zal afnemen. De kolonel van DIVLOG (de Logistiek Divisie van de Fransen) zat achter zijn rug tekens te doen dat het goed was. We zitten dank zij onze inspanningen allemaal op dat vlak op dezelfde lijn. Champagne?

Albert tamelijk laat terug van de LOGFAS cursus. Hij is laaiend enthousiast omdat hij dezelfde rapporteringmogelijkheden ziet als ik. Onze collega die de cursus al 3 maal gevolgd heeft, ziet dit blijkbaar nog altijd niet in.

Ik krijg in de late namiddag te horen dat Calle weerhouden is. Ja, gisteren vroegen ze vrijwillige families voor een opname van het programma 'Volt van de VRT. Daarin zou de MOD een maaltijd voor enkele families van militairen in operaties maken. En blijkbaar had ik al enige mijn familie ingeschreven. Hopelijk kunnen ze gaan! In ieder geval werd Calle opgebeld voordat ik haar kon verwittigen. Van een verrassing gesproken.

Vandaag onze gratis internet- en telefoonkaart ontvangen. Het eerste is nuttig, het laatste maakt iemand anders blij.

GeSkyped met de kids en Ciaran nog een gelukkige verjaardag gewenst. Ook een e-mail naar een generaal in de NATO geschreven om het probleem van het certificaat aan te kaarten. Misschien helpt het.

's Avonds laat nog een radeloze Amber op Skype met haar wiskunde geholpen. Dat ziet er niet zo goed uit voor het examen van morgen.

Don 03 Dec 09: KFOR Log Meeting

Vandaag vroeg vertrokken naar Pristina voor een Logistieke vergadering. Een kwestie van de files te vermijden en op tijd daar te zijn. Tevens kon ik zo persoonlijk het probleem van de groene toegangskarten bespreken en regelen.

De voormiddag werd gewijd aan de wettelijke aspecten van het verlaten van de kampen. Niet echt interessante materie. Op mijn vraag wat wij hierin te doen hadden, was het antwoord tamelijk kort: 'Niets'. Waarom dan daar een voormiddag aan wijden?

Mijn briefing werd zeer goed gesmaakt. Zeker door de Franse kolonel, de ASIA, die ook vanuit Novo Selo naar hier afgezakt was.

Het middageten samen met de Belgische NCC⁵, een medestudent van de 3de cyclus, genuttigd. Hij polste me naar mijn kansen voor het comité. Bah, ik geloof er niet echt in.

Na de lunch hebben we veel gediscussieerd over een concept waar ik vijf jaar geleden aan meegewerkt hebt. Nooit gedacht dat ik het nu terug op mijn bord zou krijgen. Best wel leerrijk te ontdekken wat de intellectuele kloof is tussen strategisch en tactisch denken.

Na de vergadering verder met de NCC over van alles en nog wat gebabbeld. Blijkbaar komt er eind december een hele grote bende vanuit België op bezoek. Een bijna 40 man sterke delegatie met een heleboel generaals. België vertrekt uit Kosovo, waarom dan zo'n groot bezoek.

Tussen de twee vergaderingen door, ik had om 19u00 nog een vergadering in Pristina, gaan eten en de Belgische NSE⁶ gezocht. Deze aaneenschakeling van containers wordt blijkbaar verkocht. Tiens, het Belgisch Huis mocht niet verkocht worden en dit wel? De NSE niet direct gevonden.

Na de vergadering met Duitsers, Oostenrijkers en Italianen terug de Belgische NSE gezocht en gevonden. Best een mooi installatie en dat voor slechts 3 personen.

In Novo Selo aangekomen, de Franse kolonel wou nog Italiaans eten en het was dus laat, mijn e-mails verwerkt en gaan slapen.

Vrij 04 Dec 09: Comité

Vandaag vroeg gewekt. De Fransen vieren Sint-Barbara zeer luidruchtig en beginnen de dag met het ganse kamp te wekken. En hoe vroeger dat gebeurt, hoe plezanter. Dus, de oproep tot het ochtendgebed van de lokale moskee was niet het geluid waardoor ik wakker werd.

Zou onze Marokkaanse collega eindelijk doorhebben hoe er gewerkt moet worden? Ik moet hem echter uitleggen dat een COS geen tijd heeft om een volledig document te lezen en dat hij dus een samenvatting van de argumenten moet maken. Het licht is dus nog niet zichtbaar.

Deze morgen als vervanger een vergadering met Fransen over Franse Logistiek bijgewoond. Het voelt nog steeds vreemd aan om als enige vreemde daartussen te zitten, maar ze behandelen me niet echt meer zo. De NCC zei gisteren dat als ze je gewikt en gewogen hebben en ze vinden dat je zwaar genoeg bent, ze je niet als buitenstaander behandelen. Ik moet het beginnen te geloven.

Daarna doorgewerkt aan het technisch order. Ik krijg mondjesmaat informatie door en dat vraagt soms bijwerking. Daarnaast ben ik betrokken bij een groot deel van de uitvoering, dus zelf schrijven. Maar het gaat vooruit.

⁵ NCC = National Contingency Commander = Hoogst officier van een bepaald land in het hoofdkwartier.

⁶ NSE = National Support Element, nationale ondersteuningsdetachement.

De nieuwe Griekse LNO kwam zich voorstellen en had direct een pak vragen. Hij is een beer van een vent. De Grieken vertellen als grap dat ze de grootste van het bataljon gestuurd hebben, nu ze weten dat er binnenkort een Turkse LNO naar het HQ komt. Rivaliteit in NATO!

Vandaag bevestiging van de nieuwe logistiekers gehad. Blijkbaar wordt een Franse kapitein baas over een Griekse luitenant-kolonel en onze Marokkaanse majoor. Oei, die Fransman zal het niet gemakkelijk hebben.

Tegen 18u00 krijg ik een telefoontje van mijn baas in DGHR. Ik ben niet weerhouden door het comité. Koude douche! Op slag is al mijn motivatie weg om verder aan het order te werken. Het zal niet voor vandaag zijn. Ik schrijf vandaag niet in mijn weekboek, want het schrijfsel zou nogal zwartgallig zijn. Ik sluit mij op in mijn container en laat de fles Champagne ongemoeid staan. Vanavond kunnen ze allemaal 'den boom' in!

Zat 05 Dec 09: Sint-Elooi op zijn Frans

Terug vroeg wakker. Op Sint-Elooi beginnen de Fransen vroeger met lawaai te maken. Iedereen moet wakker. Wat denken de buurtbewoners hierover?

Terug de realiteit van Kosovo in. Het verdict van het comité zal nog lang blijven nazinderen. Nee, ik schrijf er niets over, want In ieder geval vertel ik nog niets aan mijn Belgische collega's. Trouwens, ze vragen er niet om. Alleen 1 Franse officier weet het en daar blijft het voorlopig bij. Ik moet het eerst zelf verwerken (klinkt bekend Calle?).

's Morgen vertelde de COS dat hij de evaluatie van mijn Franse chef een beetje aangepast had. Het was nogal direct. Ik heb geantwoord dat het slechts een project was en dat hij diegene was die de evaluatie moest tekenen. Hij vroeg ook naar het order. Dus snel het order bekeken en verbeterd. Daarna doorgemailed met de vraag om het voor verdere commentaar door te sturen.

In de late ochtend met de Denen het munitiedepot bezocht. Jongens, wat is dat groot. Terug tolk gespeeld tussen Fransen en Denen. Een internationale babbel. Nieuwsgierig zoals ik ben, wilde ik alles zien. Zo botsten we op een groot BBQ toestel. Uit de uitleg begreep ik dat de Fransen hierin hun slechte munitie verbranden en de assen vervoeren als schroot. Stukken goedkoper dan slechte munitie afvoeren als gevaarlijke goederen. Zo'n BBQ is blijkbaar een zeer groot spektakel. Wat wil je, bijna 30 kg geweer munitie die staat te knallen in een gigantisch popcornmachine. Allez, voor de volgende zijn we uitgenodigd.

Tegen de avond wist de COS me te vertellen dat het Technisch Order zeer goed was. Zeker in deze vorm doorsturen. Allez, hier word ik geapprecieerd. Ook de ACOS OPS had lovende woorden over mijn bijdrage aan het operatieorder voor de nieuwe Battle Group. Hij vroeg me om een korte samenvatting voor de compagnie commandanten te schrijven.

Deze ochtend, door een administratieve vertraging, mijn voorstel voor medaille voor Albert doorgestuurd. Nu duimen dat hij het krijgt. Hij verdient het!

Door al dat werk alleen gaan eten. Niet echt triestig om, want zo kan ik mijn negatieve gedachten voor mij houden.

In de namiddag krijg ik het gevoel dat ik mits veel inspanning en veel geduld misschien nog iets met de commandant kan bereiken. Tja, ik kan niet opgeven.

Albert blijft even enthousiast over de LOGFAS toepassing. Iedere vrije seconde gebruikt hij om het onder de knie te krijgen. Hij heeft al het plan opgevat om de Denen aan te leren hoe ze het moeten gebruiken. Tevens heeft hij een file naar de Marokkaan gestuurd met de vraag of hij, als specialist, dit eens wou controleren. Hij is niet meer te stoppen.

Het wegennetwerk voor de komende maanden bepaald. En voorgesteld om dit in LOGFAS te brengen. Op mijn mail naar het HQ KFOR of we de twee rapporten waarvan we geen referentie hadden, nog moesten doorsturen. Na amper 15 min kregen we antwoord: niet meer nodig. Stomverbaasd! Waarom moest dit dan al die maanden? Of zien we nu de resultaten van ons pleidooi voor minder rapporten?

Tijdens de briefing aan de generaal vertelde hij mij dat de onderdelen voor de lichte voertuigen wel toegekomen waren. Even twijfelde ik, maar aangezien ze me verzekerd hadden dat ze de stukken om de herstellingen uit te voeren niet hadden, viel ik op mijn poten door te zeggen dat niet alles toegekomen was en dat ze er hierdoor niets mee konden beginnen. De ASIA moest me gelijk geven.

Na de update briefing, met de twee jongste geSkyped. Ciaran was zeer tevreden met zijn schaakcomputer. De jongste wachtte op Sinterklaas. Daarna een pint gaan drinken en nog met Calle geSkyped en gefilosofeerd over 'na het comité'.

Zon 06 Dec 09: Sinterklaas en mosselen

Vandaag uitgeslapen, dat is tot 8u15. Om 8u30 gaan eten en dan begonnen alles klaar te zetten voor ons mosselfestijn. Mijn twee medewerkers kloegen dat de Sint niet langs geweest was. Albert had zelfs zijn schoentje gezet. 3 paar bottinnen zelfs! Aan het ontbijt wist één van de LMT te vertellen dat de nieuwe ploeg Belgen in Belvédère niet echt veel te doen hadden. Dat verwondert me niet. Waarom zijn ze nog gekomen?

Na het lopen aan de mosselen begonnen. Voor 14 man. 20 kg. We hebben weer gescoord. Zeker omdat we de mosselen en de frieten op ons terras aan het klaar maken waren. Iedereen die ging eten, heeft het geroken.

Het was een voltreffer! Wat een beetje mosselen en goed gebakken frieten kunnen teweeg brengen. Ik denk niet dat er nu nog mensen zijn die aan onze kook- en genietkunst twijfelen. Op zo'n momenten ontstaat er een multinationale samenwerking! Leuk! Je moet zoiets meemaken omdat aan te voelen. Ook de nieuwe bewoners hebben hun steentje bijgedragen. 's Avonds niet meer gaan eten, want onze magen waren nog te vol.

Aperitief en keuken buiten op het terras.

Aan tafel: Belgen, Fransen en een Deen.

De Chef, gevallen tijdens de loopwedstrijd 's morgens, aan de frietketel.

Nakaarten na de koffie en de pannenkoeken.

De mosselen waren nog niet op of we broedden al op een ander plan. Weer iets compleet anders! Grootser. Maar op zijn Belgisch.

Vandaag 2 maanden in Kosovo. De Fransen al iets langer en je begint aan hen de vermoeidheid te zien. We moeten samen nog echter de moeilijke periode van de laatste weken van het jaar door. Terecht verwittigde de medische raadgever ons enkele dagen geleden voor deze periode. 'Let op je mensen', was zijn advies.

Het leven zoals het is in Kosovo,

Hoesy

'You shall know the truth and the truth will set you free, but first it is going to make you incredibly miserable.'

Brenda Clark, Principal Azalea Elementary School

Mijn Kosovo weekboek (Week 10: Over de helft?)

Zon 06 Dec 09: Sinterklaas

Nog een extraatje van vorige week. Een uittreksel van de brief die Sinterklaas aan kids in Halle schreef:

*Liefste kindertjes groot en klein,
[...]*

Zwarte Piet en ik weten dat dit jaar sinterklaasnacht niet zo leuk voor jullie is omdat jullie papa in het verre Kosovo zit. Wees gerust: ook hem ben ik niet vergeten! Z'n legerbottines waren proper gekuist ☺

[...]

Gelukkig is de helft van die lange periode waarin jullie je papa moeten missen eindelijk in zicht en vanaf dan kan het alleen maar sneller gaan.

Geniet van de feestdagen en van elkaar en tot volgend jaar!

Zwarte Piet Sinterklaas Slechtweervandaag

Maan 07 Dec 09

Onze Marokkaanse collega had vandaag weer excuses om niets te doen. Zijn paswoord en Login had hij nog niet ontvangen en zijn programma werkte niet. Albert kreeg het op zijn heupen en ging eens kijken wat het probleem was. 5 minuten later was het opgelost. Een beginnersfout. Iets waarvoor ze in het begin van de cursus voor verwittigen. Het wordt tijd dat ik LOGFAS¹ ook op mijn PC laat installeren, zodat ik er zelf meer over weet.

Vandaag verder gewerkt aan de Logistieke aanhangsels voor het nieuw order voor de MNBG².

De Slovenen zijn weg uit NOTHING HILL en hun plaats is door Turken ingenomen. Turken en Serven gaan niet zo goed samen. Hopelijk komen er daar geen brokken van.

Op de ochtendbriefing krijgen we te horen dat we volgend weekend binnen moeten blijven, tenzij we een operationele opdracht hebben. En vanwege de tweede ronde van de verkiezingen die hier georganiseerd wordt. De commandant van KFOR wil ten alle prijs vermijden dat we als partijdig beschouwd worden. En dus mogen we ons niet laten zien in de omgeving van een stembureau. Ons bezoek naar het Westen valt hierdoor in het water. Dit is namelijk geen 100 % een opdracht te noemen. Een week

¹ LOGFAS = Zeer moeilijk afkorting voor een programma voor het rapporteren van de logistieke situatie.

² MNBG = Multinational Battle Group

uitstel. Hopelijk slaat de winter tegen dan niet te hard toe. De mosselen zijn ook op, zodat het een saai weekend beloofd te worden.

Er komen maar weinig reacties op mijn Technisch Order binnengekomen. Is het zo goed geschreven of hebben ze zo weinig tijd om te reageren? In ieder geval zijn de weinige reacties positief. Het zal dus wel snor zitten.

De vergadering met de COS verloopt rustig, want ze gebeurt in het Engels en dan hebben de Fransen minder praat. De rij voor het eten wordt de laatste tijd langer en langer. Werkt de keuken trager, of is er meer volk in het kamp? Na het eten de traditionele koffie en dan richting Denen vertrokken voor een snelcursus LOGFAS. Het ziet er allemaal mooi uit.

's Avonds een nieuwe beschermheilige voor militairen ontdekt: Sint Ambroise. Blijkbaar zorgt hij voor de techniekers en administrateurs. Allez, ieder zijn meug.

In mijn mailbox een aantal reacties op het resultaat van het comité gevonden. Ik zal ze je besparen, maar ze uitten dezelfde gevoelens als ik. Een hart onder de riem. Mijn laatste daad van vandaag was Amber moed inspreken voor de komende examendagen.

Dins 08 Dec 09

Rustige start van de dag. Terwijl de andere naar een Amerikaans kamp zijn (BONDSTEEL), heb ik hier een tweetal vergaderingen af te werken.

De eerste is een vergadering tussen Fransen en Grieken over de verhuis van de Griekse compagnies naar het kamp Belvédère. De vergadering verliep vlotjes en positief, waarvoor ik een 'dank je wel' kreeg. Maar de Fransen blijven op hun hoede. Ze verwachten nog een aantal eigenaardige, Griekse bokkensprongen. Afwachten dus.

Dank zij een uitstekende voorbereiding verliep ook de volgende vergadering goed. De NSE vergadering bracht de verwachte resultaten op, zodat de toekomstige Battle Group van een Logistieke steun verzekerd is. De eerste maanden althans.

Omdat, zelfs na mijn aandringen, er geen echte commentaar op mijn order komt, rapporteer ik dat alles in orde is. Op de valreep, in feite erna, krijg ik dan toch een late mail van het Franse bataljon met de vraag naar uitstel binnen. Omdat zij de nieuwe structuur zullen leiden, geven we hen een dag uitstel. Beter laat en goed, dan vroeg en slecht.

's Avonds krijg ik de opdracht om een Logistieke bijlage voor een nieuw plan te schrijven. Hoe kan ik een NSE³ bij een plan betrekken terwijl ik geen orders mag geven. Een uitdaging!

Na het eten ben ik uitgenodigd op een aperitief met het Frans departement voor operaties. En daarna met hen gaan eten.

³ NSE = National Support Element, het detachement dat een eenheid steunt en dat puur nationaal is. Als staf heb je hieraan geen bevelen te geven. Zij doen wat zij willen doen. De medewerking steunt volledig op nationale wil.

Woe 09 Dec 09: Verjaardag op verplaatsing

Ik krijg de indruk dat onze Marokkaanse collega zich niet gelukkig voelt. In ieder geval zegt hij bijna geen woord meer en is hij amper te zien. Misschien komt het omdat we hem, al dan niet bewust, negeren. Hoewel ik hem simpele opdrachten geef. Als hij niet vooruit wil, dan zal hij blijven staan.

Helga is naar Pristina voor 9 flessen schuimwijn. Ik heb beslist om vanavond een klein feestje te houden. Tegen de middag, als ik zeker ben dat de flessen er zijn, een uitnodiging naar een heleboel mensen gestuurd. Benieuwd wie er zal komen opdagen!

Vandaag verder gewerkt aan de jobbeschrijvingen en Fam Charts, daarna deze omgezet naar de nieuwe structuur zodat dit ook achter de rug is.

Het Frans bataljon heeft maar een paar kleine opmerkingen op het technisch order. Dus, dat zit goed. We gaan de deadline van 10 december nog halen. Tegen de avond heb ik de verbeteringen ingevoerd en kan ik het aan de COS⁴ overmaken.

's Namiddags met de kinderen geSkyped. Deze avond wordt het immers te druk en ze willen me alle vier een gelukkige verjaardag wensen. Blijkbaar hebben ze een pakketje gestuurd, maar dat is nog niet aangekomen. Dat zal nog wel een tijdje duren. Calle bevestigt dat ze met de kinderen naar de opname van het programma Volt kan gaan. Joepie. Afspraak op 30 december voor de uitzending. Benieuwd!

Na de Skype sessie terug naar het hoofdkwartier voor de update briefing aan de generaal. De COS tegengekomen en hij was in de wolken met het order. Doorsturen naar de generaal. Voor de briefing wist de Franse kolonel, die van het Leffe verhaal, te vertellen dat hij mijn logistieke bijlagen aan het order zeer goed en 'to the point' vond. Twee op een rij.

Na de briefing naar het Belgisch Huis getrokken. Samen met mij stroomde ook het volk toe. Leuk dat er toch zo veel langskomen, ook al was de uitnodiging laat verstuurd. Mijn collega's verrasten me met een kado (een trainingspak voor de weinige vrije uren) en een taart met 43 kaarsen op. De 9 flessen zijn er door gevlogen.

Jammer genoeg kon ik er niet lang van genieten, want om 19u30 waren we verwacht voor een standing diner ter ere van de verjaardag van de generaal. Na de 'joyeuse anniversaire' voor de generaal werd ik, op aangeven van de 'aide de camp' en de generaal, ook getrakteerd met een 'joyeuse anniversaire'. Leuk!

Tijdens het diner heb ik me een beetje ontfermd over de Griekse bataljonscommandant. Zoals hij terecht opmerkte waren we de enige niet-Fransen in het gezelschap. Tja, een nogal wederkerende observatie. Zal dat echt veranderen bij de Battle Group zoals de Fransen ons voorhouden?

⁴ COS = Chief Of Staf, de officier die de leiding over de staff heeft.

*Denen, Fransen en Belgen:
multinationaliteit in Kosovo!*

*De verrassingstaart met 43 kaarsen.
Allemaal in 1 keer uitgeblazen.*

En dan maar verdelen.

Iedereen een stuk?

Een Frans-Belgische samenwerking.

*Midden mijn Franse contact bij het
Logistiek bataljon en rechts de Franse
kapitein die morgen zijn verjaardag viert.*

Na het eten moesten we de generaal meeloodsen naar een verrassingsparty met alle mensen van de staf en nog een heleboel genodigden. Niet slecht. De COS had een

mooi Kosovaars sprookje voorbereid. Origineler dan een gewone speech. Het werd een plezant feestje. Zeker voor mij: een groots multinationaal verjaardagsfeest betaald door een generaal. Wat kan je nog meer wensen?

's Avonds bedenk ik me dat we waarschijnlijk over de helft zitten. Ik heb de top niet gevoeld. Of dit echt de helft was zal het einde bepalen. Maar ik beschouw het zo.

Don 10 Dec 09: Een serie feesten

Aan het begin van deze dag stonden er 2 feestjes op mijn agenda. Maar tegen dat de avond goed en wel begon kwamen er daar 2 bij. Moet ik echt op allemaal aanwezig zijn?

- Uitnodiging 1: een drink voor het vertrek van een Franse Kolonel, de DIRCOM oftewel de verantwoordelijke voor de akkoorden en uitbetaling. Aangezien ik met hem samengewerkt heb, kon ik er moeilijk niet naar toe gaan. Het resultaat was dat ik de enige niet-Fransman in het gezelschap was. Waar zitten al die andere geallieerden? De commandant van het Franse bataljon komt de Frans-Belgische samenwerking bewieroken. Ze waarderen de Belgische rechtlijnigheid in de beslissing van ons vertrek uit Kosovo, maar vinden het spijtig dat dit een einde aan de goede samenwerking betekent. Als Belg sta je hier blijkbaar hoog aangeschreven.
- Uitnodiging 2: de verjaardagsdrink van de Franse kapitein van mijn dienst. Dit kon ik ook niet afslaan. Dus van 1 naar 2.
- Uitnodiging 3: de Denen vieren de officiële versiering van hun kerstboom. Een traditie. Aangezien zij de eersten waren (en ik al toegezegd had) en ze ook onze burens zijn, kon ik ook deze niet weigeren. De Glück (of zoiets) en de bolle pannenkoeken vielen echt in de smaak. Zeker hun versie van de Glüwein is zeer goed. Veel zachter en met allerlei eetbare dingen in. Thuis ook eens proberen te maken. Recept vragen.
- Uitnodiging 4: een benoemingsdrink van onderofficieren. Daar moest ik ook even langs gaan. Op die drink een tijdje samen met de Deense tweede in bevel, als enige geallieerden, staan babbelen. Hij kloeg over de vele VIP bezoeken in een operatiezone. Ik begrijp hem wel. Gelukkig komen de Belgische bezoekers allemaal samen.

Maar eerst de dag doorkomen. De evolutie naar een Battle Group is ingezet. De ochtendlijke TTX⁵ was een stuk tactischer dan we gewoon zijn, maar daarom voel ik me er niet minder thuis. Mijn vragen krijgen niet echt een antwoord. Ik zal dus eens ter plaatse moeten gaan kijken.

In de namiddag een korte vergadering met EULEX gehad. Daarna een paar Logistiekers van het Hoofdkwartier te Pristina op bezoek gehad. Gediscussieerd

⁵ TTX = Table Top Exercise, een oefening aan de hand van een kaart waarbij nagegaan wordt of een plan in werkelijkheid kan werken.

over het nut en onnut van bepaalde rapporten. Mijn visie over gebruik van LOGFAS als voornaamste instrument om data door te geven uit de doeken gedaan. Wij moeten hen data geven, zij moeten er dan maar zelf hun rapporten uit distilleren. Een goed gesprek. Hopelijk brengt het iets op. Of beter, levert het minder rapporten op.

Het viel me op dat de Marokkaan de ganse tijd niets gezegd heeft. Scheelt er iets? Ik zal eens met hem moeten spreken.

Ja, de TO is goedgekeurd en ik mag hem versturen. Op tijd! Moet de generaal die niet tekenen? Het zal wel doorgesproken zijn.

Vanavond vroeg gaan eten, want zoals je weet staat er een marathon op het programma. Ondanks deze aaneenrijging van sociale verplichtingen lig ik toch vroeg in bed. Joepie!

Vrij 11 Dec 09

Een mailtje van de Generaal ontvangen waarin hij zegt dat het een zeer goed order is, maar dat er nog een paar detailfoutjes in staan. Hij is bereid het te tekenen. Oei, hoe moet dat? Blijkbaar weten de Franse secretarissen het ook niet direct. Franse staftechniek is schijnbaar moeilijker dan de Belgische. Uiteindelijk toch voor de simpele oplossing gegaan: zijn naam op het order zetten en het aan zijn secretariaat afgegeven. Zelfde probleem stelt zich met de ondertekening van een nieuwe SOP. Laten ze het nu zelf maar oplossen.

Ondanks de kou, toch gaan lopen. Het is zonnig koud en dat scheelt veel. Nu voel je dat het winter wordt. Het werd tijd. Na het lopen stel ik echter vast dat er geen water is. Wachten of aankleden? Ik besluit te wachten. Na 20 minuten kan ik me toch douchen. Oef.

Deze avond zou een kalme moeten zijn. Ik krijg in de loop van de dag wel een uitnodiging voor een benoemingsdrink. Eén maar. Gelukkig.

We moeten ons bezinnen over het bijhouden van het wegennetwerk. Er zijn veel wegenwerken bezig. Binnenkort zijn er minder patrouilles door het verminderen van de troepen. Maar doordat er minder troepen zijn, wordt de kennis van het wegennetwerk belangrijker om snel te kunnen ingrijpen. Hoe kunnen we deze tegenstellingen combineren in iets werkbaars?

De LNO van de KMT gaat weg. Hij dankt me voor de diensten en geeft me een stylo. Leuk gebaar om slechts één week hier te zijn.

Waar komt al dat volk om te gaan eten vandaan? Files. En dat terwijl de Denen nog niet volledig verhuisd zijn. Wat zal dat dan geven?

Ik krijg ook het bericht dat de Fransen denken om de Deense schietstand over te nemen. Ze zijn in ieder geval een kosten-baten analyse aan het uitvoeren. Die is niet echt moeilijk en kan alleen een positief resultaat opleveren. Hopelijk wachten ze niet te lang, want de Denen zijn al aan het opruimen.

De Denen bezitten een Falcon Team. Dit team is gespecialiseerd in het bieden van eerste hulp, het volledige gamma, bij zware ongevallen. Doordat het Deens bataljon ophoudt te bestaan, zal ook dit team verdwijnen. Ik probeer deze capaciteit alsnog te redden. Of op zijn minst een nieuw binationaal team op te starten. Benieuwd of mijn poging zal lukken. Lobbywerk dus.

Ik merk dat het kalmer wordt. Begint de routine van de Task Force? Of lopen we op het einde van het mandaat? Of van het jaar?

Op de drink van de weerhouden kapitein, krijg ik zeer goede commentaar van hem. Hij vertelt me dat hij veel van me leert en dit op allerlei vlakken. Hij heeft eindelijk iemand gevonden die buiten de lijnen durft te denken en dat ook geargumenteed naar voren brengt. Ik zeg hem bijna dat zo denken slecht voor je promotiekansen is, maar ik weerhou mij ervan. Dit is niet het moment.

's Avonds verneem ik via mijn mail dat ik voor de opname van Volt foto's van mezelf moet opsturen. Oei. Ik stel aan de persofficier voor dat hij zelf een keuze maakt. Veel beter.

Zat 12 Dec 09: Routine?

We zitten weer binnen. Vanwege de lokale verkiezingen. Gelukkig telt ons weekend maar één vrije dag, de zondag. Vandaag gewoon werken.

Sneeuw! Joepie sneeuw. Eindelijk winter? Een beetje maar, maar het ligt er. Hopelijk blijft het liggen. Het Deens SNIC⁶ rapport vermeldt droogweg: 'It's snowing'. Ik antwoord hem terug 'Yeah. A White Christmas?' Antwoord terug: 'Let's hope it'. Wie weet?

Jawel: er ligt wel degelijk sneeuw op de heuvelflanken.

⁶ SNIC = Snow and Ice, rapport over de sneeuw en ijs op de wegen.

Terug een rustige dag. Het wordt tijd voor een beetje actie. Goeie actie dan wel te verstaan. Van de rust profiteer ik om de volgende week voor te bereiding. Iedereen zijn instructies geven zodat het een vruchtbare oefening wordt. Eindelijk ook de tijd gevonden om het nodige te doen om het geld voor onze sociale activiteiten te recupereren.

Naar aanleiding van een oproep voor een briefing over de N1H1 griep, stuur ik de vraag over de Belgische politiek hieromtrent door naar BELKOS. Ik krijg snel een telefoontje met de melding dat vaccinatie verplicht is voor Belgen in operatie. Na iedereen op de hoogte gebracht te hebben, besluiten we om ons morgen al te laten vaccineren. Waarom wachten?

Vanavond eens gaan kijken naar een Frans cultureel verschijnsel: Karaoke. De Fransen zijn er hier dol op en ik versta niet waarom. Dus, gaan kijken. Na mijn bezoek, begrijp ik het nog steeds niet. Het zal in hun genen zitten.

Zon 13 Dec 09

Binnen blijven, dus een beetje uitslapen. Tot 08u00. Ontbijt, zoals anders. Mijn container gedweild, het was al twee weken geleden, en de bottinnen een extra beurt gegeven. De was gesorteerd. Maar Helga is er mee gaan lopen. Mijn muziek een beetje bijgewerkt. Daarna met Albert gaan lopen. De koude is weg. Jammer. Er was wel veel volk op de piste. Tja, wat kan je anders doen op een vrije dag in het kamp.

Internet werkt niet. Contact met thuis is dus niet mogelijk. Jammer. Het was een mooie gelegenheid om een beetje langer te praten.

Na het middageten mijn e-mails op mijn bureau bekeken. Daarna naar Belvédère getrokken om me te laten vaccineren. Ik ben weer 'majeur et vacciné'. Zal ik er ziek van worden? Mijn stick met foto's aan de persofficier afgegeven. Daarna een gesprek met de toekomstige NCC over de toekomst. We blijven zeker tot 31 Jan. Op 2 februari is de terugkeer gepland. Ik blijf in het kader van de afbraak misschien een beetje langer, maar dat is nog niet beslist. Het kan dus zijn dat ik de laatste Belg in functie in Kosovo zal zijn. We komen overeen dat het einde van het Belgisch Detachement in Kosovo het best samen in het kamp Belvédère 'geviert' wordt. Met een parade en een receptie. Het betreft immers alle Belgen samen. We mogen ook iets organiseren voor de Fransen in Novo Selo. Misschien een inspanning samen met de LMT, maar die moeten nog wachten op de beslissing op 17 december om te weten of ze mogen blijven.

's Avonds mijn weekboek, waarschijnlijk de kortste tot nu toe, afgewerkt en opgestuurd. Gelukkig werkt internet terug zodat ik de kinderen nog kan spreken.

Het einde van een rustige week aan het Kosovaars front,

Hoesy

'It is not the job that determines its worth and impact, rather the heart of the person approaching and executing the task.'

Jean Fleming

Ook dit is Kosovo!

(Foto's van de Task Force fotograaf)

Mijn Kosovo weekboek (Week 11: De Battle Group en sneeuw!)

Foto's van vorige week

*Discussie met de toekomstige
commandant van de Battle Group.*

*Luchtmachters onder elkaar,
en de rest kijkt er naar.*

'Joyeuse anniversaire'.

Grieks-Belgisch-Frans onderonsje.

Sainte Ambroise.

Een oefening op kaart.

Maan 14 Dec 09

Vandaag een eigenaardige e-mail moeten schrijven. Ik moest immers argumenteren waarom we tot eind januari en eventueel langer moeten blijven. Mijn twee collega's willen maar al te graag zo lang mogelijk blijven. Dat we tot eind januari zouden blijven spreekt voor zich. Dus waarom nog argumenten vinden? En natuurlijk moet ik terug mijn vertrek op het moment dat we voor de Belgische herontplooiing mogelijks logistieke middelen van andere naties nodig hebben, in vraag stellen. Dus tot op de dag van vandaag weet ik of ik met alle Belgen vertrek, ofwel tot midden februari blijf. De LMT zitten echter met een nog groter vraagteken. Vertrekken ze ook? Of blijven ze 3 maanden langer?

Vandaag is ook de tweede oefening in het kader naar de overgang naar een Battle Group (BG) van start gegaan. Het lijkt misschien een woordje verschil, maar het komt er in feite op neer dat alles veel kleiner wordt. Behalve het terrein en de bevolking natuurlijk. Mijn problemen, of beter uitdagingen, liggen op het Logistiek vlak. Eén ervan is het vereenvoudigen van het rapporteren. Immers compagnies hebben bijna geen Logistiekers en dus moet het aantal rapporten tot een noodzakelijk minimum gereduceerd worden. De uitdrukking 'minimum voldoende' ligt op mijn lippen, maar ik durf het niet gebruiken.

Aangezien de namiddag beloofd druk te worden, beslis ik om in de late ochtend naar Pristina te gaan om met het HK¹ te gaan spreken en de NCC² uit te zwaaien. De Logistiekers in het HK (de J4) opnieuw over LOGFAS³ aangepakt. Deze software moet zeer snel op het niveau van de compagnie/NSE⁴ geïnstalleerd kunnen worden, anders missen we de boot. En zij moeten aan de kar duwen. De nieuwe Amerikaanse majoor volgt mijn redenering en belooft zijn uiterste best te doen. Hopelijk krijgt hij het voor elkaar. Het is ongelooflijk hoe moeilijk het is om iets eenvoudigs voor elkaar te krijgen. Steeds worden er stokken in de spreekwoordelijke wielen geduwd. Maar ik ga vooruit!

Na de rest van de J4 bezocht te hebben en opnieuw de chef over LOGFAS aangesproken, ga ik naar mijn lunchafspraak met de NCC. De oude en de nieuwe. Nog een beetje over de operatie in Kosovo gesproken en geklaagd over het weinig nieuws van Brussel die we ontvangen. Zoals iedere staf moeten wij snel antwoord leveren, maar informatiedoorstroming naar beneden is er amper. Eigenlijk, is die er niet.

Op tijd terug voor de inleidende vergadering over de BG. De dienstdoende commandant wou zijn ideeën over het verloop van de oefening uitleggen. Daarin verneem ik dat de Grieken niet zullen deelnemen. Blijkbaar zijn ze allemaal terug in Griekenland. Als je weet dat het hoofddoel van deze oefening het trainen van hen was, dan begin je vragen te stellen. Er is zelfs niet geweten wanneer ze het HQ zullen komen versterken. Oei, als het een beetje tegen valt, zal ik in het begin van

¹ HK = Hoofdkwartier, in het Engels HQ = Headquarters

² NCC = National Contingency Commander, hoogste officier van een natie die in het HK Pristina werkzaam is.

³ LOGFAS = Software voor Logistiek door NATO ontwikkeld en te weinig gebruikt.

⁴ NSE = National Support Element, ondersteunend detachement dat puur nationaal is.

januari hier als enige Logistieke Officier zitten. In feite is dit al een beetje zo, want de Marokkaanse productie is, zoals de temperatuur hier, onder het vriespunt. Toch gaan we door met de oefening. Leren wat we kunnen leren?

In de late namiddag krijgen we van de COS te horen dat er een rapport voor het einde van het mandaat opgesteld moet worden en dit voor het Franse ministerie van Defensie. Dit is een Frans rapport, maar raad eens wie er toch een stuk moet schrijven? Jawel, ikke. Over personeel en Logistiek. Toen er later een kolonel fijntjes opmerkte dat ik toch een stukje voor een puur Frans rapport moest schrijven, antwoordde ik hem dat ze me waarschijnlijk al een beetje als Fransman beschouwen.

Vandaag op vraag van de COS de evaluatie van mijn Marokkaanse officier herschreven. Verbeterd dat is. Een zeer moeilijke taak, want ik mag niet eerlijk zijn. Toch iets opgestuurd waar ik mee kan leven. Maar ook niet meer.

Tijdens het werken aan de wegenkaart bemerkte ik vorige zaterdag dat mijn PC heel traag was. Vandaag zijn ze langs gekomen om het ding op een softwarematige wijze volledig op te kuisen en te versnellen. Je kan hier als gebruiker niet veel met je PC doen, dus een opkuisbeurt is af en toe wel nodig. Nadien werkte het ding weer naar behoren.

In het kader van de oefening moeten we ook onze rapporten aanpassen. Immers we hebben de rapporten zo gemaakt dat de lijnen die een eenheid moet invullen vrij komen van zodra ze de naam van hun eenheid invullen. Een optie die hun leven vergemakkelijkt, maar we moeten het natuurlijk bij iedere verandering aanpassen.

Na de werkdag heb ik mijn commentaren op het auditverslag van DG HR neergeschreven en via Skype met Olivier overeengekomen dat we zo onze informatie zullen uitwisselen.

Dins 15 Dec 09

In de ochtend een briefing van de Key Leaders bijgewoond. 'Key Leaders' zijn toekomstige stafofficieren van het KFOR HK die een rondleiding in gans Kosovo krijgen. Een kwestie van hen minstens een maal een volledig overzicht te geven.

Daarna onze wekelijkse vergadering met de sectie. Over koetjes en kalfjes, en over wat we deze week moeten doen. Na de vergadering gaan lopen. Het was koud en er stond veel wind. Afzien dus!

Tijdens het middagmaal zitten, eerder toevallig, alle bewoners van het Belgisch Huis samen. Helga steekt van wal over de problemen door het niet naleven van een aantal basisregels: uitkuisen douche, spoelen wasbak, slaan met de deuren, katten voeren, ... Blijkbaar zijn er een paar mensen die niet gewoon zijn om in groep samen te leven en zich daaraan aan te passen. Tja, elementaire 'beleefdheid'. De verstandhouding met de vorige medebewoners was stukken beter.

Beetje bij beetje vinden we de verantwoordelijke voor het doorgeven van de rapporten. Een Battle Group spreekt immers rechtstreeks tot de compagnies. Het

niveau bataljon is er niet meer. De dienstdoende COS stuurt me 2 vragen die ik onmiddellijk kan beantwoorden. Immers dat zijn twee problemen waar ik al over nagedacht heb en waarvoor al een oplossing bedacht is. Het werken met NSE is anders, maar te doen. Wel leg ik mijn bezorgdheid over de onderlinge omwisselbaarheid en het verdwijnen van het Deens Falcon Team uit.

In de namiddag geprobeerd een gesprek met de Marokkaan aan te knopen. Hij was na 4 maanden gewoon moe en had een examen af te leggen. Ik kan niet tot hem doordringen. Hij beseft niet dat hij van mentaliteit moet veranderen. Nu kan ik zelf alles aan, dat is in feite wat ik nu al een tijdje doe. Gelukkig is Albert er zodat ik van het rapporteringsdeel me geen zier moet aantrekken. Maar in de Battle Group is zoiets fataal. Ik probeer hem dat nog voor zijn vertrek in te lepelen. Maar veel kans op slagen geef ik me niet. Indien me dat niet lukt, zit er maar één ding op ...

Vanavond een uitspatting. Er staat een Nordic feest op het programma en de Denen hebben gezworen dat er geen groen op tafel zal komen. Alleen vlees! Maar eerst een kleine bijeenkomst bij de Deense logistiekers. Daarna naar de grote sportzaal voor het feestmaal. We kregen plastic bestek om te eten, maar kip en ribbetjes eet je best met je handen. Het plastic werd snel overboord gegooid.

Ha, wat is dat? Buiten begint het te sneeuwen. Eindelijk!

Ik zat aan tafel met o.a. de Deense officieren operatie. Ik hoorde in hun Deens gesprek twee woorden 'S4' (zoals in het Nederlands) en 'LOGCON'. Genoeg om te weten waarover het gesprek ging. Trouwens als je het Deens leest, dan kan je het een beetje snappen. Hen een uitleg gegeven dat Logistiek niet met orders werkt, maar gewoon tot stand komt door samen te werken. Ze keken me nogal raar aan. Tja, ieder zijn wereld.

Hoewel het beloofde een lange avond te worden, viel het feesten na het vertrek van de generaal ineens stil. Gedaan feest. Ik was veel vroeger dan gepland terug in het kamp. Jammer genoeg geen internet, dus geen Skype.

Woe 16 Dec 09:

Plots stonden er veel Grieken in mijn bureau. De oude LNO van de Grieken vertelde me dat zijn korpscommandant begreep dat ik veel werk had en dus besloten had om me een extra versterking te sturen. Ik weet nog altijd niet of dat een grap of echt was. Hij bracht de nieuwe S1 ID CARDS met zich mee. Ik had om één of andere reden een man verwacht, maar het was (weer) een vrouw. En ze mag er wezen! Althans dat was de commentaar later op de dag, want ik kreeg plots veel Fransen op bezoek om me goedendag te zeggen. Aangezien we hier niet op gerekend hadden en de huidige S1 ploeg niet aanwezig was, heb ik haar wegwijs in haar nieuwe job moeten maken. Gelukkig weet ik door de gebeurtenissen van de voorbije weken goed wat deze taak inhoudt. Ze was er in ieder geval blij mee, want tijdens haar week training in Frankrijk had ze blijkbaar alleen maar e-mails moeten beantwoorden.

Maar er waren nog Grieken. Albert probeerde met veel geduld zijn Griekse tegenhanger het LOGFAS systeem uit te leggen. Albert herhaalde nadien een aantal

keren dat hij toch ook de cursus gevolgd had. De koffiebreek is op een Belgo-Grieks onderonsje uitgedraaid.

Een vraag van de Denen naar een grote kraan gebruik ik als test voor de werking met NSE. Het lijkt een woordspeling, ik schrijf geen uitvoeringsorder, maar een 'Request For Support'. En het werkt beter dan ik hoopte. Zo goed zelfs dat het CSS bataljon geen order meer vraagt.

De COS vraagt me een lijst van alle Marokkanen in het hoofdkwartier op te maken. Ik stuur de vraag door naar den onze. Dit moet hij toch wel kunnen. Later blijkt zijn lijst niet echt te kloppen en moet ik dus verbeteringen aanbrengen.

Er rolt ook een voorstel voor een Belgisch Kerstfeest in Belvédère binnen. Onze reactie is eensluidend: nee. We hebben geen band met de ploeg in Belvédère en zien ons eerder met de Fransen hier in Novo Selo Kerst vieren.

Vandaag was er dus ook niet veel te beleven. Help! Waar blijft de actie?

's Avonds krijg ik een onverwachte oproep via Skype. Ma belt. Joepie!

Don 17 Dec 09

Ik geraak steeds moeilijker uit mijn bed. Wintermoetheid? Of gebrek aan actie? Vandaag 15 min later uit mijn bed gerold. Het is ijskoud in mijn kamer. Ik zal in het vervolg mijn verwarming moeten opzetten, anders zullen er nachtelijke ijskegels in mijn kamer groeien.

De COS loopt verveeld rond. Door de oefening heeft hij niets te doen en zoekt hij een beetje werk. De nieuwe procedure met de NSE loopt goed. De Griekse S1 valt in de smaak, bij de anderen! Ik moet wel toegeven dat ze vooruit wil. Een ander kaliber dan de huidige Franse chef.

Geen actie, dus maar op zoek naar. Op weg naar kamp Nothing Hill komen we bergen met bevroren toppen tegen. Geen sneeuw, maar bevroren toppen. Jammer, maar ik heb mijn fototoestel niet bij. Echt jammer, want het is een zeer mooi zicht.

Het bezoek aan de Turken in Nothing Hill valt zeer goed mee. Onze gids, een jonge luitenant, doet zijn uiterste best om een goed beeld van zijn eenheid te verkopen. En het lukt hem aardig. Na de rondleiding, in hun mess gaan eten. Daarna terug richting Novo Selo vertrokken.

Onderweg even, het is uiteindelijk een paar uur geworden, bij de Grieken gestopt. Voor hun probleem met LOGFAS. Omdat we dachten dat hun programma verkeerd geïnstalleerd was, waren we van plan om weg te gaan. We zoeken immers al weken naar een installatie CD. Tot plots de Griekse S4 een CD uit zijn bureau toverde. En ja, we hebben er één gevonden! Die nog blijkt te werken ook. Eindelijk. Probleem opgelost en CD meegenomen. Nu kunnen we het programma op niveau compagnie installeren.

Juist vandaag krijg ik een e-mail van J4 dat het probleem LOGFAS voor compagnies op dit moment niet op te lossen is. Het zal weken, zo niet maanden duren vooraleer

dit mogelijk zal zijn. Ik beslis te wachten totdat wij het programma bij de meesten geïnstalleerd hebben om hierop te antwoorden. Weten ze in Pristina wel wat er in het theater gebeurt?

De Marokkaan heeft weer de plak gemist. Ik had hem een simpele opdracht gegeven en hem bijna de pap in de mond gelepeld. En toch maakt hij een checklist die totaal nutteloos is. Is hij echt zo ... of doet hij alsof?

Op het einde van de namiddag nog een vergadering voor de oefening van morgen. De wegen zijn allemaal rood gezet en dit vanwege de verse sneeuw die uit de lucht valt.

De dag afgesloten met een glas Champagne ter gelegenheid van de verjaardag van een Franse kolonel. Verder een glas warme chocomelk gaan drinken met de medische ploeg. En dat terwijl het sneeuwt! Veel sneeuw. Eindelijk!

Terug in mijn kamer bemerk ik dat het zeer koud is. Mijn venster staat nog open en de verwarming is niet aangezet. Koude kamer, koud bed.

Ik moet echt gaan schrijven aan mijn weekboek.

Vrij 18 Dec 09

Terug moeilijk uit bed. Direct de verwarming aangezet. Koud! Koud!

Buiten ligt er veel sneeuw! Joepie!

De laatste dag van de oefening naar een Battle Groep. Logistiek wordt nu op het tactisch vlak gespeeld. Helemaal anders dan op het niveau dat ik stilletjes aan gewoon ben. Zeer leerrijk. Onze Marokkaan vindt weer van alles om niets te doen. Hij ziet alles negatief in en wil niet vooruit. Hoe kun je zo leven? Werken in ieder geval niet.

De oefening toont duidelijk de nood aan een multinationale eenheid voor snelle reactie aan. Het opzetten van een ad hoc bevoorradingskonvooi neemt gewoonweg te veel tijd in beslag. Ik zal de chefs moeten overtuigen, maar daar ben ik al mee bezig. Lobbywerk.

Vandaag verhuis de S1-vrouwenploeg naar boven. Zij zijn de eersten die dit moeten doen. Volgende week volgen wij. En zoals het de ploeg past, krijgen zij veel hulp van de mannen in het gebouw. Ik heb het gevoel dat wij alleen zullen moeten verhuizen en niet op extra hulp zullen kunnen rekenen.

Tegen de middag krijg ik een telefoontje van de TOC⁵ met de vraag of ik naar boven kan komen voor het oplossen van een Logistiek probleem. Tiens, ik had de Marokkaan toch naar boven gestuurd? Hij is er niet. Geen probleem, ik kan het incident oplossen en tegelijkertijd de aanwezige kolonels overtuigen dat er een noodzaak aan een snel reactieteam is.

Na de oefening volgen een debriefing over de oefening van deze morgen, een briefing over iets dat ik vergeten ben, en daarna een debriefing over de ganse week. Genoeg om niet meer te weten waarover alles gaat.

De week wordt afgesloten met een drink. Eigenlijk een zelf betaalde drink. Tijdens de discussie krijg ik te horen dat ik aan het Falcon Team op het niveau BG moet beginnen. Ja! Saving the Falcon!

Na de drink, in mijn eentje gaan eten. En dan een beetje, maar veel te weinig geschreven. En zondag kan ik niet, want dan zijn we de ganse dag op tocht.

Deze namiddag zijn Calle en de 4 kinderen naar Semmerzake getrokken voor de opname van het programma Volt. In deze aflevering kookt onze Minister De Crem voor een aantal families van militairen in operatie. Het was blijkbaar een leuke activiteit. De uitzending heeft plaats op 30 december. Kijken.

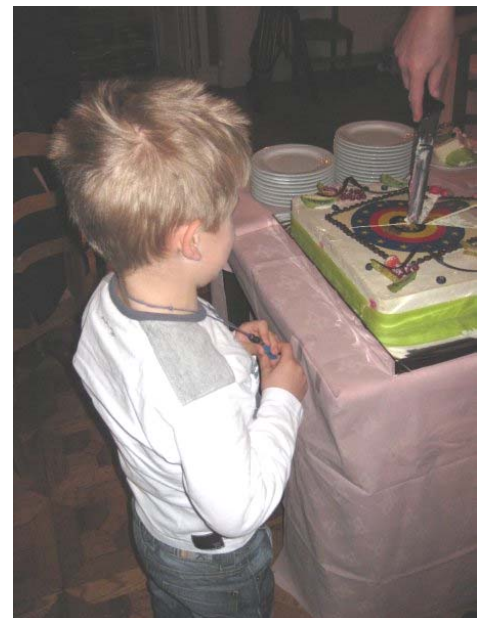
⁵ TOC = Tactical Operation Center – zenuwcentrum voor het dagelijks leiden van de operaties.

Leuk zo bediend worden.

Amber tafelt gezellig met Minister De Crem.

Waar is het grootste stuk?

Zat 19 Dec 09

Ondanks vroeg in bed gekropen te hebben, lukt het opstaan me niet echt. Het gesprek van Calle met de MOD⁶ is blijkbaar niet goed bevallen, want deze morgen krijg ik het bericht dat noch de Eerste Minister, noch de MOD naar Kosovo komen. Allez, de mannen in Belvédère zullen het iets gemakkelijker hebben. Er is nog steeds geen nieuws voor de LMT. Sommigen worden er nerveus van.

⁶ MOD = Minister Of Defense

In mijn luttele dode momenten bereid ik mijn verhuis voor. Alle affiches van de muren halen. Alles bijeenpakken.

In mijn mailbox zit er een vraag van de ASIA, de Franse kolonel voor de logistieke ondersteuning, om een vergadering te plannen met als onderwerp de organisatie van de multinationale logistiek in de BG. Het moment om het Falcon Team op poten te zetten. De Denen zijn er klaar voor.

Tot mijn frustratie moet ik vernemen dat een SOP annuleren moeilijker is dan het blijkt. Verkeerd document. Verkeerde handtekening. Ik heb geen zin om de procedure opnieuw te starten. 2 maal is genoeg. Dan maar een Belgische oplossing. En die werkt!

De COS wil kost wat kost een foto van de staf in de sneeuw. Hij typeert de ploeg immers als het wintermandaat en daar hoort sneeuw bij. Vanmiddag is het moment. Het resultaat is best leuk.

De groepsfoto van het hoofdkwartier MNTF - het wintermandaat.

Opdracht: waar sta ik?

Na de fotosessie, die uitliep in een sneeuwballengegooi, zijn Albert en ik gaan lopen. In de verse sneeuw. Mijn eerste keer. Het lijkt op lopen op half-nat zand. Andere spieren aan het werk. Vier toeren afzien. Maar we hebben weer sport gedaan.

Door de toestand van de wegen beslissen we om morgen niet naar het Westen te trekken. Veel te gevaarlijk en te veel risico op een accident.

Tijdens de update briefing aan de generaal mijn visie op de vermindering van de staf gepresenteerd. Blijkbaar maakte het indruk op de generaal, want hij wou direct mijn slides. Niet alleen bij hem, want iedereen bewoog zich om de slides goed te kunnen

bekijken. Ook de COS was tevreden. In ieder geval heb ik een paar geruchten uit de wereld geholpen.

's Avonds naar de bar getrokken om als enig niet-Fransman een pint te gaan drinken. En de dag was weer voorbij.

Mijn werkstek (hoewel ik er niet veel ben, want ik loop zoals gewoonlijk veel rond).

Als klein extraatje een foto van mijn bureau. Ik heb al een aantal kaarten van de muur gehaald (bemerkt de rollen tussen de 2 PC) als voorbereiding van mijn verhuis volgende week. De 2 PC zijn nodig omdat ik op 2 netwerken zit. Eén Mission Secret netwerk voor contact met het hoofdkwartier in Pristina en een ander voor het Frans netwerk in het Task Force hoofdkwartier. Om dezelfde reden zijn er ook twee telefoons.

Zon 20 Dec 09: Een dagje in NOVO SELO

Voor de eerste keer echt uitgeslapen. Het was 10 uur toen de dienstGSM me wakte. Ik weet nog altijd niet wie er gebeld heeft, want mijn GSM viel uit op het moment dat ik wilde opnemen.

Ik kon uitslapen want we konden toch niet weg vanwege de vele sneeuw en de slechte toestand van de wegen. Een aantal compagnies hebben gewoonweg hun patrouilles stopgezet. Een verstandige keuze! Veel te veel kans op accidenten.

In de voormiddag geSkyped met Seighin. Dat was lang geleden. Hij was verwonderd dat ik er vrijdag niet bij was. Er ging alleen een foto van mij. Ik heb geprobeerd hem uit te leggen dat Kosovo nogal ver is om even af te komen. Hij klonk toch een beetje teleurgesteld.

Blijkbaar ligt er ook sneeuw in België. De foto's van ons huis en de straat spreken voor zich. Zal ik een Witte Kerst in België missen?

De rest van de voormiddag gebruikt om mijn weekboek bij te schrijven. Ik moet dit nog steeds iedere zondag doen. Tijdens de week vind ik niet echt de motivatie. Er wacht een ongeduldig publiek op de wekelijkse post, zodoende moet ik op zondag mijn schade inhalen.

Na een kort bezoek aan mijn bureau om een order voor het gebruik van sneeuwtractoren te schrijven, begin ik aan het kuisen van mijn kamer. Deze keer grondiger dan de weken ervoor. Daarna terug met de Calle en de kinderen geSkyped. Het was intussen al enkele dagen geleden. De resultaten van de rapporten vielen bij alle drie zeer goed mee. Allez, daar hebben ze me blijkbaar ook niet meer voor nodig. Ook het minder goed nieuws van een scheiding van een van mijn promgenoten vernomen.

Nu nog gaan eten en we kunnen weer aan een nieuwe week ik het Noorden van Kosovo beginnen. En misschien, waarschijnlijk, een Witte Kerst. Er ligt intussen 14 cm sneeuw!

Hoesy

*'How are we doing?
'As usual.'
'That bad!?'
Captain Solo and Luke Skywalker in 'The Return of the Jedi' (Star Wars)*

Een ondergesneeuwd paradeplein.

Sneeuw en het hoofdkwartier.

Onze visvijver.

Het terras. Eens meten hoe veel sneeuw er gevallen is.

Mijn Kosovo weekboek (Week 12: Kerst in Kosovo)

Maan 21 Dec 09: De evaluatiegesprekken

Mijn GSM loopt af. Afkloppen. Even indutten. Dan de wekker. Nu opstaan. Handdoek van de waslijn nemen en richting badkamer sloffen. Bonjour! Doucheegel in de douchecabine plaatsen. Toiletzak op de plank. Naar het toilet. Terug richting douche. Uitkleden. Kleren aan de haak. Natsproeien. Inzepen. Afspoelen en afdrogen. Douche uit. Scheren. Alleen. Alles bijeenpakken en terug richting slaapcontainer. Aankleden. Bottinnen aan en wandelen richting ontbijt. Mes. Vork. Lepel. Dessertlepel. Plank. Zakje chocomelk. Twee kommen. Croissant. Vandaag geen koffiekoek. Kom met fruit. Glas fruitsap. Eerste kom vullen met muesli en koude melk. Tweede kom met warme melk. Richting tafel van de Belgische LMT. Goedmorgen. Bonjour. Bon appetit. Smakelijk. En neerzitten.

Voilà: mijn dagelijkse ochtendroutine.

Voor de wekelijkse vlaggenroet, deze keer in de sneeuw, heb ik een extra trui aangetrokken. Er staat immers een windje en met de 'wind chill factor' kan stilstaan wel eens tegenvallen.

Vandaag begin ik met het schrijven van het verslag einde mandaat. Het Frans verslag waarin ik als Belg een stukje moet schrijven.

Van de Marokkaanse Korpscommandant krijgen we een nieuwe bezetting van zijn staf in onze mailbox. Geen vragen meer stellen na deze derde verandering, het komt nu van hun baas. Het zal wel juist zijn.

De status van het wegennetwerk blijft slecht. Blijkbaar lukt het sneeuwruimen niet echt. Voornamelijk in het noorden blijft alles AMBER.

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

In de voormiddag word ik bij de COS geroepen. Hij wil dat ik zijn herwerking van mijn herwerking van de evaluatie van de Marokkaanse officier herlees en goedkeur. Hij heeft de eindbeoordeling behoorlijk opgetrokken, maar het meeste van mijn commentaar laten staan. Ja, ik kan er mee leven. De COS vraagt nogmaals bevestiging over hoe ik over mijn medewerker denk. Ik blijf bij mijn standpunt.

De eerste uren vliegen voorbij en ik weet niet aan wat. Na de koffie met Albert word ik plots naar boven geroepen voor mijn evaluatiegesprek. Dat was toch pas over een paar dagen? Geen uitstel nodig, dus maar gaan. De COS bespreekt eerst de reactie van de commandant. Die was dus niet tevreden. Had hij beter verwacht? Toch blijft de COS bij mijn mening. Ook mijn Franse OOffr¹ was niet echt tevreden. Ik ben blijkbaar streng. 's Anderdaags zou blijken dat het toch niet zo'n ramp was, hoewel ik er nog mee moet praten.

Daarna mijn evaluatie. De eindbeoordeling is uitmuntend. De maximale score op alle vlakken. Hij gaf toe dat hij mij als Luchtmachter in het begin niet zag zitten. Maar dat ik mij ondanks mijn iets lossere houding zeer professioneel en positief gedroeg. Ik kon niet laten om te zeggen dat dat gevoel in het begin wederzijds was: als Luchtmachter bij Tankisten? Ook de generaal is blijkbaar zeer tevreden over mijn prestaties. Waar gaat het verkeerd in België?

Tijdens de namiddagvergadering van de COS vertelt de vrouwelijke kanselier dat het 1 jaar kan duren vooraleer een geallieerde zijn Franse medaille krijgt. Oei, moet Albert zo lang wachten. Na de vergadering nog met haar nagepraat en blijkbaar moet zo'n aanvraag een ganse weg afleggen. Zo verdwijnt het motivatie effect toch een beetje. Jammer, maar beter een medaille dan een gewone felicitatie. De bezoekaanvraag van het JLSG² hoofdkwartier mag ik van de COS afwijzen. De Battle Group zal niet meer over voldoende mensen beschikken om dergelijke activiteiten te organiseren.

Een kleine discussie met de Fransen. Zij willen dat de nieuwe Fransen in de Logistieke sectie ook de Franse militairen in het hoofdkwartier beheren. Dit is natuurlijk een nationale beslissing, maar ik merk op dat dit niet in de werklast voorzien is. Het is niet omdat de officier verantwoordelijk voor het personeel van de MNBG een Fransman is, dat hij automatisch ook de Franse militairen moet beheren. Ik beheer de Belgen ook niet! Daarnaast vrees ik dat de nieuwe ploeg daar geen tijd voor zal hebben.

De verhuis naar mijn nieuwe bureel al een beetje voorbereid. Alles zo veel mogelijk verzameld, zodat het snel kan gaan. Tussendoor ook een gesprek met een commandant (graad gelijk aan majoor bij ons) van de logistieke eenheid over de steun in de toekomst gevoerd. Ik merk ook dat de Marokkaanse commandant niet meer tegen mij spreekt. Verwachte hij echt een betere evaluatie? Ik hoop echt dat de Griekse kolonel een goede werker is, want anders zal mijn opvolger het zeer moeilijk krijgen. Alleen weet ik niet wanneer ik de Griek mag verwachten.

¹ OOffr = Onderofficier

² JLSG = Joint Logistics Support Group – multinationale groep voor logistieke ondersteuning van operaties

Om 18u00 begin ik aan de verhuis. In minder dan een uur heb ik alles naar boven verhuisd. Morgen nog een beetje kuisen en ik kan terug beginnen.

's Avonds check ik mijn Belgische mail. Meer dan 50 nieuwe berichten. Oei, blijkbaar werken mijn collega's nog en hebben de meesten al mijn Kerstwensen beantwoord. Dit heb ik eventjes uit het oog verloren.

Na het avondeten nog met de Kapitein van de LMT gepraat. Ze weten nog steeds niet wanneer ze terug moeten. Ze hopen woensdag meer te weten te komen. In ieder geval vertrekt hij dan in verlof voor Kerst.

Dins 22 Dec 09

Deze morgen was het op de Marokkaanse TV noch beeld, noch klank. Wel vond ik in mijn mailbox een bericht geadresseerd aan mij, met iedereen die met veiligheid te maken heeft in CC, met de vraag of ik eindelijk mijn veiligheidspapieren in orde wou brengen. Jammer voor hem, maar ik bewaar zo'n dingen steeds goed. Dus mijn antwoord was kort: de papieren die hij getekend had, kon hij bij mij komen afhalen en ik vond het goed dat hij eindelijk na maanden zijn administratie in orde bracht. Tja, hij zal toch vroeger moeten opstaan. Jammer dat hij het zo speelt, want daarmee verspeelt hij zijn restkrediet.

Het wordt weer warmer. De sneeuw begint te smelten en alles verandert in één grote pap. Dit is niet leuk. Hopelijk vriest het vannacht niet te veel, want anders zullen er accidenten gebeuren. Maar waarvoor ik het meeste vrees, is dat wij geen Witte Kerst zullen kennen en België wel. Dat zou niet eerlijk zijn.

Een dubbel zo groot bureel

Nadat ik alles een beetje aan de kant gezet had, heb ik de vloer van mijn nieuwe bureau gekuist. Twee maal zo groot. Al veel jaloerse bezoeken gehad. De extra ruimte wordt gebruikt voor een frigo en een vergadertafel. Zo kan ik tenminste in mijn bureau een gesprek voeren.

's Morgen kwam de schoonmaakploeg polshoogte nemen. Ze waren verbaasd dat ik de vloer gedweild had. De twee vrouwen besloten dan maar om de rest grondig aan te pakken. En dat hebben ze grondig gedaan!

Omdat ik toch geen telefoon en geen PC had, die moesten nog geïnstalleerd worden, ben ik met Albert mee naar de Grieken gegaan. Tevens konden we zo eens de toestand van de wegen bekijken. In het zuiden waren de banen goed geruimd, maar in het noorden, het Servisch gedeelte, was er niet geruimd of gestrooid. Toevallig?

Met een beter zicht! Let op de smeltende sneeuw.

Na een rustig middagmaal en de obligate koffie, vernam ik dat er een klein Frans-Belgisch relletje was. Ik had namelijk aan de chauffeur van het Belgisch Huis, Jean-Marc, gevraagd of hij enkele papieren wou verbranden. Blijkbaar was hij hiervoor door een Franse onderofficier geïnterpelleerd. Met als gevolg dat zijn majoor met een Franse kolonel ging praten. Lopen de spanningen op?

De namiddag zelf verliep rustig. Een nieuwe SOP³ gelezen, een paar vragen beantwoord, een inventaris van het CBRN⁴ materieel opgesteld, een aantal lijnen voor een plan geschreven, enz.

Tegen de avond werd ik opgebeld met de vraag of ik morgen tegen 12u00 in Belvédère kon zijn. De persofficier wil namelijk zeker spelen voor wat mijn interview betreft. Hij had immers nog geen nieuws ontvangen en wist dus niet wanneer het zou doorgaan. Ik heb hem verteld dat ik mijn best zou doen, maar dat ik 's morgens een vergadering had. We zullen wel zien.

Avondeten en aan mijn weekboek geschreven. Jawel! En nog een paar e-mails beantwoord. Another day at the Kosovo front.

³ SOP = Standard Operating Procedure

⁴ CBRN = Chemical, Biological, Radioactive and Nuclearair.

23 Dec 09: Bezoek CHOD en VIPs

Deze morgen met enige droefheid moeten vaststellen dat de sneeuw allemaal weg is. Geen Witte Kerst dus. Het is ook veel te warm voor deze wintertijd. Een paar dagen geleden -16°C en nu zitten we boven de 10°C , positief! Veel te warm. Ik duw mijn winterkleden dieper in mijn kast. Het zal nog niet voor direct zijn.

Een klein probleempje met Fransen en Denen. Zo lang het Technisch Akkoord tussen Parijs en Kopenhagen niet getekend is, wil het Economat des Armées (EDA, oftewel de staatscontractant van de Fransen) de burelen van de Denen niet schoonmaken. Alleen als de Deense commandant een papier ondertekend dat de Denen de facturen zullen betalen, zullen hun burelen onder handen genomen worden. Begrijpelijk, want EDA wil zeker zijn dat het betaald zal worden. Mijn verbazing was dan ook groot dat op het moment ik bij de Deense majoor aankwam, de burelen een poetsbeurt kregen. Tja, hem het probleem uitgelegd en gezegd dat hij er niets van moet aantrekken.

Van de babbel naar de ochtendkoffie. Dan mijn wapen gaan halen en de Amerikanen gebriefd. Zijn zullen vanaf begin januari het kamp Nothing Hill betrekken. Daarna met hun verantwoordelijke Logistiek naar de Franse administratie getrokken voor het laten opstellen van een lokaal Technisch Akkoord. De verbindingsofficier moet immers slapen en eten in Novo Selo, en dat dient vastgelegd te worden. Het speciaaltje voor deze rotatie is dat de Amerikanen alle Logistiek uitbesteed hebben. Ze zullen dus het tankstation niet gebruiken. Wie moet die dan vullen?

De Amerikaanse logistieker kloeg dat er door het quasi 100% uitbesteden het zeer frustrerend voor haar specialisten is. Ze mogen alleen plannen, niet meer uitvoeren.

Op tijd naar Belvédère getrokken om te moeten wachten op de komst van de VIP. Tja, militair zijn betekend nog steeds 'vroeg opstaan om te wachten'. Maar lang was het niet.

Een aantal generaals ontmoet en moeten uitleggen wat ik als Luchtmachter in Kosovo deed. Ook de eigenaardigheid rond mijn vertrekdatum moeten uitleggen. De generaal van COMOPSAIR heeft me de groeten gedaan. Hij moest dit van zijn vrouw en mijn collega (Dominique: hij heeft dus zijn plicht vervuld!). De knuffel hebben we in onderlinge overeenstemming achterwege gelaten.

Aan het begin werd ik door de generaal werkzaam op het kabinet van de minister aangeklampt. Hij moest me in het kader van het programma Volt een aantal pakjes geven. Een klein interview en de overhandiging van 4 dozen voor de lopende camera. Leuk. Een verrassing. Ik moest ze jammer genoeg voor de camera open doen. Ik had het liever rustig in mijn kamer gedaan, maar dat was nu eenmaal niet de bedoeling.

Met een heleboel mensen over vanalles gepraat. Het ging er gemoedelijk aan toe. En zo moet het zijn. Jammer genoeg heb ik niets van de speech van de CHOD verstaan en dit vanwege de slechte geluidsinstallatie. Later heb ik vernomen dat er verschillende interpretaties aan gegeven werden.

De militaire assistent van de Task Force vroeg me om onze Franse generaal voor te stellen aan de generaal van COMOPSAIR. Na even zoeken had ik hem gelokaliseerd

en nam de Fransman op sleeptouw ernaar toe. Direct na de begroeting begon de Franse generaal een lofzang over mij uit te spreken. Het was leuk dat hij me zo bewierookte, maar enigszins voelde ik me toch een beetje gegeneerd. Dit was niet mijn bedoeling.

De toespraak van de CHOD

Drie bewoners van het Belgisch Huis

Zonder commentaar

Bijna op het einde kregen we ons Kerstcadeau van de CHOD: een Leatherman. Mijn ex-collega Eric, nu Aide de Camp van de CHOD, zei toen ik voor de generaal stond iets in de trend van 'een goede majoor'. Hierdoor wou de CHOD mijn naam weten. Dank je wel, Eric!

Na de receptie moest ik terug naar Novo Selo voor een vergadering over logistiek in de Battle Group. Mijn bedoeling was iedereen te overtuigen dat er een Falcon Team nodig is. Tevens wou ik iedereen betrekken bij het uitbouwen van meer multinationale logistiek en Albert de kans geven zijn ding te doen voor LOGFAS. Alles is zeer goed verlopen. Nu nog proberen het momentum te behouden zodat alles in gang blijft bij de overgang midden januari.

Daarna de update briefing, gaan eten en de dag was weer om. Niet echt, want ik had nog beloofd aan de LEGAD om haar de uitspraak van een paar woorden Nederlands aan te leren. Daarna mijn cadootjes goed bekeken. Aan de klas van Seighin: een zeer leuk vliegtuig. En de vele kaartjes bekeken. Ik ga ze nog niet allemaal opendoen.

De inhoud van de 4 pakjes

Don 24 Dec 09: Kerstavond

Deze dag begon zoals ieder andere dag, maar ze is wel iets anders geëindigd. 's Morgens krijg ik veel nieuwsgierige bezoekers in mijn nieuw bureau. Het vliegtuig van de klas van Seighin heeft veel aantrek. Het staat inderdaad ten toon.

Ik vind het plan voor de afbraak van het Belgisch Huis en het vertrek van de Belgen in mijn mailbox. Er staat niets speciaals in het verslag van de verkenning en dus besluit ik dat ik op 2 februari met de rest vertrek. Calle zal blij zijn. Toch nog even voorzichtig met plannen, want niets is zeker.

Er valt voor de rest niet veel te doen. Slechts een paar kleine probleempjes oplossen. Komt de rust door de kerststemming?

In de namiddag is er een optreden van een Albanees-Kosovaarse folkloristische groep. Best mooi. Alleen jammer dat de muziek nogal luid stond.

Na het optreden terug gaan werken. De Deense DCOM, Deputy Commander of tweede in bevel, springt binnen om een zalige Kerst te wensen. Hij gaat vanavond immers in het Deens kamp vieren.

Nog met de kinderen geSkyped en afgesproken dat we zullen proberen om om 22u00 terug contact te leggen zodat ik een beetje van het Kerstdiner in 's Gravenwezel kan meegenieten. Daarna is het wachten op het begin van het lokaal Kerstdiner. Iedereen van de Franse steun, het hoofdkwartier en de villa wordt om 20u00 in de eetzaal verwacht.

Het gaat er in die zaal nogal luidruchtig aan toe. De sfeer is er meer één van een drankgelag dan van Kerst. Hoewel het keukenpersoneel een grote inspanning gedaan heeft, als moslims kennen zijn immers Kerst niet, is het toch niet wat ik er van verwachtte. De binnenkomst van de Kerstvrouwen was een groot succes. Kon het anders?

Na het diner werden we in de bar verwacht voor onze cadeautjes. Aangezien die door de Kerstvrouwen uitgedeeld werden, was dit een groot succes. Ik kreeg van de COS naast het gebruikelijke Kosovoschild ook een autootje. Logistiek?

Iets voor tieners uit het feestgewoel weggeglipt. Jammer genoeg lukte de verbinding met België niet en moesten we onze inspanningen staken. Zeer jammer.

Toen ik terug in de bar kwam, was het dansen al gestart. Geprobeerd om me over het militaire kader heen te zetten en een paar keren gedanst. Zo toch een beetje gefeest.

Het voorgerecht

De hoofdschotel

Het dessert

Een deel van de zaalploeg

De generaal tussen de Kerstvrouwen

De tafel van de Belgische LMT

Kerstdiner met de Fransen

Albert voelt zich duidelijk in zijn nopjes

Ik ben rustiger (zoals altijd)

De gemotoriseerde slee van de Kerstman

Deze Kerstavond was niet echt wat ik er van verwachtte ...

Vrij 25 Dec 09: Kerstdag

Gisterenavond was het toch na middernacht en aangezien we vandaag pas om 14u00 aanwezig moesten zijn, heb ik geprofiteerd om een beetje slaap in te halen. Daarna aan mijn weekboek geschreven en op mijn gemak gaan eten.

Zelfs toen ik het werk hervatte, was er weinig activiteit in het hoofdkwartier. Ik heb de indruk dat er een aantal denken dat het Kerstverlof is. Het hoofdkwartier in Pristina werkt vandaag niet. Daar is het verlof!

De poging om even mee te genieten van het familiefeest in Zeebrugge lukte beter dan gisteren. Alleen was er geen camera. Horen, maar niet zien.

Daarna weer gaan werken. Het lesboek over LOGFAS verder gelezen. Binnenkort wordt het programma op mijn PC geïnstalleerd en wil ik er mee kunnen werken.

Voor het avondeten krijgen we het bericht dat er een storm op komst is. En inderdaad het begint hevig te waaien.

Vanavond beseft ik dat het Belgisch Huis nog 1 maand te gaan heeft. Dan wordt dit stukje binnenlandse, operationele geschiedenis met de grond gelijk gemaakt.

Eén van de DVD die ik kado kreeg, bekeken en dan gaan slapen. Een rustige kerstdag.

Zat 26 Dec 09: Nummer 3

Een gewone zaterdag met een gewone start.

Ondanks de slechte ervaringen met het lezen van SOP, heb ik het toch gewaagd de SOP MASCAL, 'mass casualties', te lezen. Deze SOP is zo ingewikkeld dat er volgens mij geen mens aan uit geraakt. Dit moet eenvoudiger! Hopelijk is het nooit nodig, maar zo kan het moeilijk werken.

Na de koffiebreek gaan lopen. Er stond nog steeds veel wind. Afzien dus. Albert liep met zijn nieuw speeltje. Een horloge met ingebouwde GPS. Een heleboel mogelijkheden, maar volgens mij te duur.

In de vroege namiddag een slide voorbereid voor vanavond waarop het logistiek manoeuvre op voorgesteld wordt. De COS had immers hierom gevraagd. De Fransen hier zijn verzot op zogenaamde matrices. En die kan ik ook opstellen. Daarnaast een grappige slide voor vanavond voorbereid. Aangezien op mijn slide van de beschikbaarheid alles groen staat, hebben we er de slee van de Kerstman bijgezet. Met de beschikbaarheid in het rood en vooruitzicht op herstelling: 24 december 2010. Het kan niet altijd even serieus zijn.

Kort daarna werd ik door een officier van het operatiecentrum uit mijn bureel gehaald. Een Griekse luitenant is juist overleden aan een hartaanval. 47 jaar. Verdomme, nummer 3! Ann zei nog dat het verslag over slachtoffers niet echt nodig was. Ik moet dringend eens opzoeken of 3 doden in 1 mandaat wel normaal is.

Juist vandaag is ComKFOR, de bevelhebber van de troepen in Kosovo, op bezoek om zijn Kerstwensen over te maken. Het theekransje in de villa was kort en verliep in mineur.

De installatie van LOGFAS verliep minder vlot dan verwacht, maar uiteindelijk lukte het. En het werkt! Waar het HQ KFOR niet in lukte, doen we hier. Nu de rest van de Battle Group en het leren te gebruiken.

Tijdens mijn briefing de grap met de kerstman uitgehaald. Het duurde eventjes voordat het publiek het door had. Mijn matrix viel ook in goede aarde. De briefing van de kolonel verantwoordelijk voor planning vermeldde doodleuk dat er voor binnenkort een oefening van het Falcon Team gepland is. Blijkbaar willen de Denen deze oefening vóór 3 januari. Het team bestaat nog niet eens en ze willen al een oefening. Moeten we niet eerst voor middelen zorgen en een paar keer trainen? We zullen dus moeten discussiëren. Dit mag niet gebruuskeerd worden.

's Avonds een nieuwe Webdiving geschreven. De voorraad artikels is blijkbaar uitgeput. Zoveel maanden zonder duiken en ik moet een artikel over duiken schrijven. Valt een beetje tegen.

Om half negen gaan Albert en ik naar de helispot voor het 'uitzwaaien' van onze overleden Griekse collega. Met de helikopter naar Griekenland.

Zo wil ik niet uit het theater vertrekken.

De avond verliep voor de rest in mineur met het kijken naar een DVD.

Zon 27 Dec 09

Vandaag stond er alleen een klein uitstapje op het programma. Ik kon dus terug uitslapen. Blijkbaar was ik niet de enige met dit idee, want later op de voormiddag was er niet veel beweging op het hoofdkwartier.

Zonder ontbijt - tja wie hier uitslaapt mist het ontbijt - de kamer gekuist. Gedoucht en richting zuiden getrokken. Helga en een paar Franse collega's wilden naar Bondsteel, een Amerikaans kamp, en aangezien er toch niets te beleven was, ben ik maar meegegaan. Het is een typisch Amerikaans kamp. Aan de beveiliging te oordelen is het nog volop oorlog in Kosovo. Het kamp is volledig afgesloten van de buitenwereld en de controles zijn veelvuldig. Contact met de lokale bevolking is zo volledig uitgesloten.

Het middagmaal was ook zeer Amerikaans, maar het ijs, het eerste sinds mijn aankomst in Kosovo, smaakte zeer goed. Daarna gaan shoppen in de PX, taxfree. Hoewel ik een paar nieuwe loopschoenen en een externe harddisk kon gebruiken, heb ik niets gekocht. Ik vond niet echt wat ik nodig had en ik zat op mijn geld.

Vroeger dan gepland terug in Novo Selo, want veel viel er niet te beleven. Nog een beetje mijn weg gezocht in LOGFAS. Daarna naar mijn container getrokken om mijn weekbrief verder te schrijven. Een rustige zondag, passend bij een rustige week.

Hoesy

*'Greeks don't fight like heroes, heroes fight like Greeks.'
Writing on the wall of the Greek LNO in Novo Selo, Dec 09*

Mijn Kosovo weekboek (Week 13: Een ongeluksweek?)

Maan 28 Dec 09

Deze morgen hebben we opnieuw een blad van onze 'weg zijn' kalender omgedraaid. Ik schrijf 'we', want ik weet zeker dat een paar duizend kilometer hier vandaan een kleine Seighin dit ook gedaan heeft. Hij zal het niet echt omgedraaid hebben, want ze plakken aan de muur, maar hij zal aan een nieuw blad begonnen zijn. Het voorlaatste.

Deze dertiende week in Kosovo is ook de laatste week met alle Fransen en, naar het schijnt, met alle Belgen actueel in theater. Vanaf 5 januari vertrekken de eerste Fransen en eind volgende week zouden er ook al Belgen terugkeren. Het is ook de laatste volledige week van de Multi-National Task Force Nord, want op 9 januari stoppen we er mee. Maar nu eerst deze week.

Het belooft een spannende week voor de installatie van een Falcon team te worden. Zoals in één van de vorige edities uitgelegd is dit het Deens snel interventieteam in geval van accidenten en zorg ik er nu voor dat dit op niveau van de Battle Groep zal gebeuren. Het speciale is dat ik de vier naties (Frankrijk, Denemarken, Griekenland en Marokko) moet overtuigen hieraan hun steentje bij te dragen. Geen enkel land kan het met zijn huidige middelen zelf opzetten en dus moeten ze samen werken. Een leuke uitdaging!

Niet alleen mooie foto's van mezelf =;-)

Maar de week begon met een vraag naar de status van het Nucleair, Biologisch en Chemisch (NBC) beschermingsmateriaal. Rare vraag? Verwachten ze een NBC aanval? Of is het voor het geval er industriële vervuiling vastgesteld wordt. In dit

land waar, afgaand op de stortpraktijken, het povertjes gesteld is met de milieuwetgeving, is zoiets niet ondenkbaar. Sommige landen laten oude kampen veel properder achter dan dat ze ze aangetroffen hebben. Immers, een land moet de strengste normen hanteren. En in Kosovo betekent dat steevast de eigen nationale normen. Vandaar.

De Tak 3 (operaties) loopt zenuwachtig rond. De Kosovaarse President is van plan om één van de komende dagen het Noorden van Kosovo te bezoeken. Dit Servisch gedeelte dat in onze zone ligt, zal de president van Albanese oorsprong zeker niet met open armen ontvangen. Zij erkennen immers de onafhankelijkheid van Kosovo niet en zeker niet 'hun' president. Alles moet in het grootste geheim gepland worden. Zelfs de lokale politie mag van niets weten.

Vandaag een rapport minder. Weer één van de lijst geschrapt! Als we zo doorgaan, zullen we inderdaad alles kunnen terugbrengen tot het doorgeven van data. We zitten al halverwege.

Mijn hersens gepijnigd over de vereenvoudiging van ons MASCAL plan ('Mass Casualties' of het noodplan voor een incident met zeer veel slachtoffers). Omdat we als Battle Group minder medische middelen zullen hebben, zal de drempel voor de activatie van dit plan sneller bereikt worden. Tevens is het veel te ingewikkeld (heeft dit ooit gewerkt?) en moet het dus om deze twee redenen eenvoudiger. Ook het Falcon team moet hierin passen.

In de late voormiddag de vergadering met de COS. Voornaamste onderwerp is het rapport einde mandaat. Iedereen moet zijn stuk inkorten. Blijkbaar is de lengte van het rapport belangrijker dan de inhoud. Maar we zullen het wel klaarspelen. Op een bepaald moment ontstond er een soort markt in lijnen tekst. 'Hey, ik kan een extra lijn schrappen, wie wil er hem?'. Tegen de avond had ik mijn tekst met de helft verminderd. In 't Frans!

Voor de rest was er niets speciaal te rapen op de COS vergadering. Het mandaat loopt duidelijk naar zijn einde.

In de namiddag een saaie vergadering als muurbloempje moeten bijwonen. In feite was het een monoloog van een Italiaanse Generaal over de Kosovo Security Force (een soort burgerbescherming). Alle branch chefs zaten in hetzelfde schuitje. Tja, een deel van de job.

Daarna een vergadering met de NSE¹ over het materieel dat ze zullen overhouden in 2010. De bedoeling is dat iedereen weet wat de andere kan en dus waar de andere hem kan helpen. Nu nog deze informatie in gemakkelijk te gebruiken fiches gieten. De vergadering bracht ook de nieuwe naam voor Falcon naar boven: Fast Pelican. Blijkbaar is de pelikaan in Frankrijk het symbool voor de Logistiek. En dit om dezelfde reden als bij ons voor de bloedgevers. Vraag van de week: Door welke eigenschap wordt de pelikaan als symbool voor logistiek en bloedgevers gebruikt?

¹ NSE = National Support Element

's Avonds nog een beetje het LOGFAS systeem leren kennen en een voorstel van materieelfiche gemaakt.

Na het avondeten één van de gekregen DVD's bekeken. Slaapwel.

Dins 29 Dec 09

Het is zeer kalm in het hoofdkwartier. In gans het kamp trouwens. Ik vermoed dat sommigen met hun gedachten al terug in Frankrijk zitten. Of is het alleen te wijten aan de periode tussen Kerst en Nieuwjaar?

De eerste uren van de dag gespendeerd aan het lezen van het nieuw order voor de Battle Groep. In feite is dit al de vijfde keer dat ik het lees. En doordat de situatie steeds verandert, moet ik iedere keer opmerkingen formuleren. Het wordt tijd dat ze het publiceren anders blijf ik aanpassen.

Onze wekelijkse vergadering met koffie, maar geen Marokkaan te zien. Die is ook al het uitbollen voor zijn verlof. Uitbollen van wat?

Daarna met een Deense collega gediscussieerd over SOP en 'Familiarisation Charts'. Er is nog werk aan de winkel, maar we komen er wel.

Na het middageten opnieuw een vergadering met de NSE. Het ijzer smeden terwijl het heet is, noemen ze dat. Deze vergadering was volledig gewijd aan het FAST PELICAN concept. De bedoeling was te kijken welke naties welke middelen zouden geven. Maar om één of andere reden zijn de Denen er niet. Ik had ze gisteren nog bevestigd dat het vandaag was. Maar geen Deen te zien. Toch maar vergaderd en alles rond gekregen. Dit nu nog verkopen aan de afwezigen.

Na het einde van de vergadering kwamen ze dan toch leuk koffie drinken. Blijkbaar had hun majoor het verkeerde uur doorgegeven. Tja, wat doe je daar aan?

Direct daarna de vergadering over SOP en Fam Charts. Ik zal nog een paar dingen op poten moeten zetten, willen we dit echt voor eind volgende week afronden.

Tegen de avond de SOP FAST PELICAN geschreven, eerder de Deense SOP hierover herschreven, en verstuurd. Benieuwd wat de reacties zullen zijn.

Na het eten al direct met mijn Franse collega over de inzet van de Franse Gendarmerie en brandweer als onderdelen van Fast Pelican gesproken. Ziet er goed uit! Binnenkort hebben we ons multinationalaal, snel interventieteam!

Woe 30 Dec 09

Na de ochtendbriefing met de Deense en Griekse beheerders voor de SOP een demonstratie van de Fam charts gegeven en hen verder op weg geholpen. Daarna gaan lopen. Het ging vandaag zeer moeilijk. Wintermoeheid? Ook een beetje last van mijn rechterknie. Waarschijnlijk veroorzaakt door het weken aan een stuk dragen van bottinnen. Schoeisel dat ik niet gewoon ben.

Tussen het lopen en het douchen een beetje geSkyped. Daarna een douche genomen, gaan eten en dan weer aan het werk. De COS wou graag een aantal gegevens over de

personeelsbezetting. Alles gegevens verzameld en in een aantal veelzeggende grafieken gegoten.

Hoewel het eigenlijk niet mijn werk is, heb ik toch de contractuele plooiën in het Frans-Deens laken glad gestreken. Binationale regelingen zijn immers geen zaak voor een G4, maar de meeste Fransen spreken niet goed Engels en verkiezen dat ik het woord voer. Voor mij is dat gewoon een goed excuus om even naar buiten te gaan.

Pech, mijn versie van LOGFAS werkt niet. Blijkbaar moet ik bepaalde schrijfrechten hebben en die bezit ik niet. Ze zullen dus opnieuw het ding moeten installeren.

Het voorstel voor FAST PELICAN geeft een kleine storm veroorzaakt. Niet geheel onverwacht verzet de chef TOC² zich tegen dat zijn mensen OSC³ moeten zijn. Hoewel het voorstel een aantal voordelen had, was ik er ook niet 100 % tevreden mee. Immers, dit voorstel stond de verdere ontwikkeling van het concept in de weg. Met het verzet van de chef TOC is die mogelijkheid weer open. Ik moest natuurlijk nu ergens anders OSC vandaan halen. Wel, mijn joker lag nog in de kast en het was tijd om hem nu boven te halen. En waar er een crisis is, worden voorstellen sneller aanvaard.

Het rooster voor rapport einde mandaat moet nu ook de mogelijke problemen van de overgang naar een Battle Group bevatten. Ik moet er dus een aantal elementen aan toevoegen. En zo gaat het lekker voort.

Op het einde van deze dag vraag ik me af waarom het zo druk was. Waar zijn die uren aan opgegaan?

's Avonds heb ik geen 'live stream' van het programma Volt kunnen vinden. Jammer, ik had graag de aflevering bekeken. Gelukkig hebben ze thuis alles opgenomen.

Don 31 Dec 09: Oudjaar

De discussies over FAST PELICAN gaan door. Gelukkig leveren ze een paar goede elementen op. Onderhandelen, aanpassen, bespreken, enz. Zoeken naar de mogelijke radioverbindingen. Alles is op te lossen, maar het vergt veel inspanningen. Het resultaat zal echter tamelijk uniek zijn. Ook de oefening die de operationelen willen houden kunnen afzwakken. Het werk van een stafofficier ten velde. Waarom heb ik hierover de leiding? Dit is toch ver van logistiek, zelfs met grote L.

Morgen, nieuwjaarsdag, zal geen rustdag worden. We moeten werken en er staat al een vergadering op de agenda. Nu weet ik waarom dit soort speciale dagen na de zending in België compensatiedagen zijn. Ik zal ze verdiend hebben.

Onze aanvraag voor een budget voor de organisatie van een aperitief ter ere van de afbraak van het Belgisch Huis is goedgekeurd. We kunnen met de organisatie starten. Veel tijd is er niet, want we willen dit vieren met de Fransen die we kennen en begin volgende week vertrekken de eersten.

² TOC = Tactical Operation Center, het commandocentrum voor het voeren van de operaties.

³ OSC = On Scene Commander, de bevelhebber ter plaatse

Nog een Nieuwjaarskaart van onze branch in elkaar gebotst, en zo geprogrammeerd dat die klokslag middernacht verzonden wordt. Gelukkig Nieuwjaar iedereen!

Dankzij een collega uit België (bedankt Tony) een 'video stream' van Volt te pakken gekregen. Zoals verwacht viel de uitzending een beetje tegen. Amper 1 tafel kwam aan bod en het ging meer over de politiek dan over de militairen in het buitenland. Een vlag die de lading dus niet dekte. Je kunt het bekijken op <http://www.youtube.com/watch?v=VBn95EUXKD4>. Je moet de link wel in je internetbrowser tikken, want op deze pdf werkt ze niet.

Al zeer vroeg op de avond beginnen de Kosovaren hun vuurwerk te onsteken en hoor je ver en dicht happy shooting. Hebben ze problemen met het lezen van de klok? In een andere regio geraakt een soldaat gewond door een verdwaalde kogel tijdens de vele happy shootings. Ja, zelfs als er in de lucht geschoten wordt, moet die kogel ergens, met grote snelheid, op de aarde terugvallen. Dikke pech als je juist op die plaats staat.

Afgaand op de lauwe ambiance tijdens de Kerst, had ik niet echt veel verwachtingen voor het oudjaar. En zelfs dan nog viel het tegen. Er is geen volk en ook geen ambiance. Waar zit iedereen? Ook de gezamenlijke aftelling verliep zoals de rest. Zeer snel en chaotisch. Een afknapper dus. Daarna, zoals verwacht, veel smsers en gsmers. Ja, zo snel mogelijk het thuisfront contacteren. Daardoor waren er zeer weinig bewonderaars van het vuurwerkschouwspel dat zich aan de horizon aftekende. Wetend dat mijn gezin naar het plaatselijk vuurwerkspektakel aan het kijken was, deed me meer van de boem en bang genieten.

Na het vuurwerk, zoals afgesproken, via Skype een klein beetje Nieuwjaar gevierd met het gezin. Best plezant. Echt van genoten.

Daarna mijn vest in het hoofdkwartier gaan halen en nog eens gekeken of er ambiance was. Besloten om te profiteren van het beetje dat er was, waardoor het uiteindelijk toch laat geworden is. En nee Calle, de 'two cans rule' werd strikt gehandhaafd. Zelfdiscipline!

Een feesttafel voor de wilde katten. Een beetje overdreven?

En die van ons.

Vrij 01 Jan 10: Nieuwjaar

Vandaag extra lang uitgeslapen. Ik had een paar uren in te halen. En vroeg opstaan stond niet in mijn goede voornemens. Trouwens, ik heb nog geen moment gedacht aan goede voornemens. Het is alsof Nieuwjaar niet geweest is. De ganse voorbereiding is aan mij voorbijgegaan. Ik zal er dus eens goed moeten over nadenken. Maar niet vandaag.

Mijn ontbijt bestond uit een soldatenkoek uit een gevechtsrantsoen en een tas koffie. Straks is het toch middageten.

In de namiddag is er weinig volk op het hoofdkwartier. Blijkbaar zijn alleen de Belgen voltallig. Het is het moment om allerlei kleine dingen in orde te brengen. Voor grote plannen is deze dag niet geschikt. Een aantal orders aan de nieuwe structuur aangepast en contact met de Denen genomen. Er is een kleine kink in de kabel voor het medisch team van de FAST PELICAN. Niet laten liggen en dus richting Deens kamp getrokken. Gediscussieerd en een mogelijke oplossing gevonden. Nu nog de Fransen overtuigen.

Daarna terug naar Novo Selo voor een vergadering over de laatste week als Task Force. Het einde nadert echt!

Na de vergadering richting kamer getrokken voor het voorlezen van de nieuwjaarsbrieven. Een half uur te laat en dus zat Marte op hete kolen. Dank zij het internet heeft ze haar brief aan mij, haar peter, kunnen voorlezen. Zeer leuk. Zo toch een beetje nieuwjaarsstemming in Novo Selo.

Zat 02 Jan 10: Nog één maand?

Deze morgen tijdens het ontbijt al iets opgevangen, maar het blijft menselijk om onbegrijpelijke informatie zo te kaderen dat het past in het plaatje. Als de informatie daarvoor aangepast of 'vergeten' moet worden, dan is dat geen probleem. Maar de geschreven informatie in het rapport in mijn mailbox is stukken moeilijker weg te cijferen of te vervormen. Het staat er woord voor woord. De LEGAD⁴ heeft een zelfmoordpoging ondernomen en werd vannacht per helikopter naar het veldhospitaal in Prizren overgebracht. Het scheelde niet veel of ik mocht mijn tweede rapport over een zelfmoorddode opstellen. Maar wat mij het meest aangrijpt, is dat ik de persoon kende, althans dacht te kennen, en dit niet zag aankomen. Natuurlijk achteraf beschouwd kan je een aantal elementen thuisbrengen, maar op voorhand? Nee! Wat me ook opvalt, is dat er weinig over gesproken wordt. Is dit normaal? Of worden we als niet-Fransen hiervan uitgesloten? Het leven gaat gewoon door. Raar!

In ieder geval blijf ik met een eigenaardig, niet te beschrijven, onbehagelijk gevoel achter.

Het Snow and Ice Clearance (SNIC) order aangepast en ter controle rondgestuurd. Daarna een uitnodiging voor de receptie van de Belgisch Huis gemaakt. Alvorens het te versturen, moet ik wel even met de Aide-de-Camp van de Generaal checken of de datum goed gekozen is. We willen immers de Generaal de kans geven om aanwezig te zijn. Niet dat we een afscheidscadeau hebben, maar toch. Een beetje glans mag wel.

's Morgens is er een kleine verrassing voor de Generaal. Als excuus van een ontbijt, lokken we hem naar de zaal en geven we hem, met de ganse staf, een kopie van de vlag van de Task Force cadeau. Het excuus van het ontbijt was geloofwaardig want vandaag is de keuken dicht en moeten we leven op gevechtsrantsoenen. Niet slecht voor 1 keer.

Na het ontbijt, loop ik de Deense doctor tegen het lijf en we hebben het over FAST PELICAN, alweer. En daarna heb ik een afspraak met een ervaren Deense OSC. Ik wil immers dat we de oefening van maandag in handen nemen en niet aan de Ops branch afgeven. Een beetje interne coördinatie was dus nodig.

In het Belgisch Huis mijn rantsoen klaargemaakt en opgegeten. Daarna de vergadering over de oefening van maandag. Tijdens die vergadering ging het plots zeer snel waardoor we vanaf zondag middernacht al een team in stand-by zullen hebben. Tja, een team is het niet echt, eerder een verzameling van elementen. Dit betekent wel dat morgen geen vrije dag zal zijn. Een team opstarten voordat we de leden inlichten kan alleen hier. Maar ja, we zijn militairen.

⁴ LEGAD = Legal Advisor

Dear Colleagues and Friends,

By the 25th of January the Belgian House in Novo Selo will no longer exist. Although for an outsider this is just a collection of a few containers, for the Belgians who have been living in there: It's was the closest thing to home. But as the Belgian participation in KFOR ends, our home will be dismantled.

For a last time in Kosovo we want to use our house for what it was built: a small part of Belgium where all our friends feel welcome. Because this piece of operational history is closely connected with the MNTF-N, we invite you for a Belgian evening.

We will provide the Belgian beer, the Belgian music, the Belgian atmosphere, the Belgian hospitality ..., you bring your friendship. And together we'll give the House the farewell it deserves.

The former and current inhabitants of 'Maison de la Belgique' or 'Belgisch Huis'

Date: Wednesday 6 Jan 10

Time: 1830 (after the update briefing of the MNTF-N)

Where: doesn't need to be said

De uitnodiging voor de receptie in het Belgisch Huis.

Maar zelfs zonder dat is het morgen werken, want blijkbaar moeten we weer dringend een operatie voorbereiden.

Tijdens de update briefing aan de Generaal wijd ik een 3-tal slides aan het nieuw team FAST PELICAN. Weer zat iedereen met spanning te kijken. De verwachtingen zijn dus hoog. Direct na de update wil ik nog de e-mail voor maandag versturen. Immers deze mail moet zo snel mogelijk toekomen, want niet iedereen werkt morgen. Laat terug in het Belgisch Huis voor een zelfbereid ranstoenvondmaal.

Na het eten een beetje in mijn weekboek geschreven. Jongens, nog één maand en mijn Kosovo verhaal is over.

Zon 03 Jan 10

Deze morgen een beetje uitgeslapen. Intussen had het hier gesneeuwd. Een paar centimeters, maar wel echte sneeuw. Het is echter te warm opdat het zou blijven liggen. Een kleine winterprik dus.

Daarna de wekelijkse poetsbeurt van mijn slaapcontainer. Een tas koffie terwijl de vloer droogt, bottinnen gekuist en gedoucht. Straks naar het Deens kamp voor een brunch.

Het Deens kamp is vanaf morgen gesloten, maar de keuken blijft open. De wacht houdt ons aan de ingang tegen en vertelt ons dat er geen brunch is. Op zijn vraag of we toch binnen willen, antwoord ik ja. We zijn hier nu en kunnen dus maar beter eten. Wat het verschil is tussen een gewoon middagmaal en een brunch weet ik niet. Er is minder volk, dat wel, maar het eten is hetzelfde. Lekker genieten.

Na het eten terug naar Novo Selo voor de vergadering over het bezoek van een VIP. Om veiligheidsredenen vertel ik nu niet wie die VIP is, maar er hangt een beetje spanning in de lucht. Planning in het ijle want we kennen de details niet.

Daarna de briefing voor morgen voorbereid. Zo kan ik vanavond de slides aan de Deense OSC geven, zodat hij weet wat ik ga vertellen. In ieder geval geen Belgische nieuwjaarsreceptie voor mij, want tegen 18u00 moet ik terug in het hoofdkwartier zijn en dit voor de eerste 'hand over - take over' (HOTO) van het eerste FAST PELICAN Team.

Die eerste HOTO verloopt, een beetje verwacht, zeer chaotisch. Wat wil je, als je het eerste team wil starten voordat je de mensen inlicht wat ze moeten doen. Ook blijken er een aantal mensen de SOP niet gelezen te hebben, terwijl ze iets moesten voorbereiden. Uit de chaos en met veel inzet van een aantal mensen toch nog iets werkbaars getoverd. Morgen zal er nog deftig gediscussieerd worden. Maar het gaat de goede richting uit.

Terug laat en moe me in mijn slaapcontainer teruggetrokken. Nu nog mijn weekboek aanvullen en versturen. Deze week was qua gemoed de moeilijkste tot nu toe. Of het nu komt omdat de 'beruchte' vierde maand begint? Of vanwege de afknappers met Kerst en Oudjaar? Of vanwege de feestperiode zonder gezin? Of vanwege andere factoren weet ik niet. Het heeft ook geen belang. Morgen begint de laatste week van de Task Force.

Als extra, zoals beloofd op 1 januari, hieronder mijn nieuwjaarsbrief.

Mijn nieuwjaarswensen

Liefste thuisblijvers in België,

Zoals beloofd kom ik nu met mijn nieuwjaarsbriefje aandraven. En dat aandraven zal een tijdje duren want vanuit Kosovo moet ik een grote afstand overbruggen om tot bij jullie te geraken. Tevens is de weg naar 2010 bewandelen een hachelijke onderneming en dit vanwege de vele campagneflansen die spontaan ontkurken en het vuurwerk dat her en der afgestoken wordt (hé, Loic). Tussen al dat geplof en gekletter zit ik hier mijn brief te schrijven.

Aan het begin van dit jaar heb ik geen goede voornemens gemaakt en dus moet ik in de komende maanden geen excuses verzinnen waarom ik ze niet nakom. Er rest mij dus alleen mijn wensen voor en aan jullie over te maken.

Ten eerste, en dit is voor mijn familie, wens ik mezelf een behouden thuiskomst. Skype en mail vervangen nog steeds geen man, papa, peter, broer, ... in levende lijve. Verwijderd zijn heeft soms zijn voordelen, maar de nadelen wegen na 4 maanden door.

Als tweede zou ik een goede gezondheid kunnen wensen. Ja, dat is zeer belangrijk, maar ik heb hier kunnen ondervinden dat dat niet het belangrijkste is. Een gelukkig leven en genoeg veerkracht om de moeilijker momenten door te komen is van veel grotere waarde. Je kunt niet steeds geluk hebben, maar gelukkig zijn bepaal je voor een groot deel zelf. Het doet je doorgaan en het leert je genieten van de kleine dingen. Dus gelukkig zijn is mijn tweede wens.

Mijn laatste wens is dat jullie niet te veel goede voornemens gemaakt hebben. Dit bespaart jullie kopzorgen om de kleine zonden te vergoelijken. En zonder kopzorgen is het gemakkelijker gelukkig te zijn.

Dat 2010 voor iedereen een gelukkig jaar betekenen mag. Geniet van het belangrijkste!

Hoesy

'Better a good plan today, than a perfect plan tomorrow'
Citation on the Danisch Post Box in Novo Selo, Kosovo, Jan 10

Mijn Kosovo weekboek (Week 14: Einde en vertrek)

Maan 04 Jan 10: Fast Pelican

Vandaag de dag dat het snel interventieteam FAST PELICAN van start moet gaan. In feite is het een combinatie van de Deense striktheid en de Franse slag met een Griekse kers. Een rare combinatie, maar in een multinationale omgeving moet alles kunnen.

Voor diegenen die geprobeerd hebben om de weekvraag op te lossen, hier het antwoord. De vraag was wat de pelikaan toegeschreven wordt zodat hij als symbool voor bloedgevers en de Franse Logistiek gebruikt wordt. Antwoord:

Er bestonden verschillende legendes over de pelikaan in de Oudheid en in de Middeleeuwen. Zo geloofde men dat pelikanen met hun eigen bloed de dode jongen weer tot leven wekten en dat ze bij voedselschaarste de jongen met hun eigen bloed voedden. De pelikaan heeft een lange snavel en een keelzak waaruit hij de jongen voert met halfverteerd voedsel dat roodkleurig is. Bepaalde pelikanen hebben in de broedtijd een rode vlek op krop en keelzak die op een bloedende wond lijkt. Deze waarnemingen hebben tot het volksgeloof geleid dat de pelikaan zijn borst open pikt om met zijn eigen bloed de jongen te voeden.

De link met bloedgevers is direct, die met de Logistiek iets moeilijker. In ieder geval staat het dier nu ook symbool voor het eerste multinationaal snel interventieteam in Noord-Kosovo.

Persoonlijk vond ik deze startdag te vroeg, maar de Denen wilden een medische interventiecapaciteit en de Franse Ops-officieren zagen de FAST PELICAN al direct werken. De ganse oefening was dus snel in elkaar gestoken en ik moest dit ding leiden. Van een uitdaging gesproken! Maar soms moet je in het gat springen en hopen dat je op je voeten terecht komt (of toch dat niemand je val opmerkt). Vandaag moest ik springen.

De dag begon met een briefing met discussiemogelijkheid. Het was immers mijn bedoeling dat ten eerste de deelnemers wisten wat van hen verwacht werd en ten tweede dat de procedure gefinaliseerd kon worden. Het gevaar bestaat dan natuurlijk dat je andere elementen te weten komt (zeer vervelend) en dat er een discussie ontstaat omdat er bepaalde personen de SOP niet gelezen hebben. Maar het alternatief was erger.

Daarna, ondanks dat een Franse kolonel zich als een duivel in een wijwatervat verzette, de Denen een demo met hun FALCON team laten geven. Ik vond het immers verkeerd om, zoals de kolonel het wou, het actueel team direct een vuurproef te laten ondergaan zonder dat ze gezien hadden wat de bedoeling was. Pedagogisch niet echt verantwoord. De verschillende teams kennen hun werk, maar

ze zijn niet gewoon om samen te werken, en daar ligt juist het verschil en de sterkte van dit nieuw concept.

De Deense demo toonde wat het moest zijn en wat de interactie tussen de verschillende teams was. Natuurlijk kwam er van Franse kant kritiek omdat zij, de individuele teams, het anders aanpakten. Een militaire reddingsploeg werkt nu immers anders dan een burgerbrandweer, maar daar was het niet om te doen. Jammer genoeg zagen ze dit niet direct in. Eindresultaat, een aantal Fransen waren verongelikt. Ze konden dit immers beter. Goed, laten we deze energie positief gebruiken. Vanmiddag wordt het Deens-Frans PELICAN team opgeroepen voor een oefening.

Na het middageten een tweede oefening dus. De oefening verloopt zeer goed. Zelfs de interactie tussen de verschillende, multinationale teams verloopt vlot. Het is anders, maar het werkt. FAST PELICAN is dus werkelijkheid geworden. Nu nog de scherpe kantjes bijschaven en de nieuwe lichting trainen. De details bijwerken en de SOP kan getekend worden.

Later in de namiddag krijg ik te horen dat voor een zelfmoordpoging ook een CASREP (Casualty Report) moet opgesteld worden. Zo'n rapport opmaken van iemand die je kent, voelt eigenaardig aan. De gegevens komen je bekend voor.

Morgen vertrekken de eerste Fransen. Vanaf nu gaan we om de twee dagen afscheid van bekenden moeten nemen. Zij worden dan vervangen door een iets kleiner aantal personen. Zo loopt het noorden een beetje leeg.

In plaats van het gewone avondeten is er in het Belgisch Huis een pannenkoekenfeest ter ere van de verjaardag van de kapitein. Best gezellig en leuk, jammer dat er niet zo veel volk is.

Het einde van een drukke, maar succesvolle dag.

Dins 05 Jan 10

Tijdens de ochtendbriefing krijgen we te horen dat er een half uur later een vergadering over het VIP bezoek is. De Servische president komt op bezoek in Kosovo en dit kan moeilijkheden betekenen. Ik ben echter weinig betrokken bij dit soort escorte operaties, maar de vergadering moet ik bijwonen.

De korte vergadering met de COS levert weinig nieuws op. Ze zijn duidelijk al aan het uitbollen. De vergadering vervalt in het bespreken van details en het plannen van drinks. Het gevoel van 'wij zijn niet van de Battle Group' manifesteert zich als het over de vlagengroet gaat.

Het is rustig. Door de sneeuw besluiten we het lot niet te tarten en ons bezoek naar de Amerikanen in Nothing Hill uit te stellen.

Ik kan dus verder werken aan het integreren van opmerkingen en observaties in de SOP FAST PELICAN. Tevens probeer ik een rooster voor de verschillende ploegen samen te stellen. Iedereen zegt wel deel te nemen, maar als er namen op een lijst

geplaatst moeten worden, verlopen de gesprekken moeilijker. Dit is immers concreter dan een paar beloftes.

De rest van de orders aangepast en nog een paar bezoeken proberen te organiseren. Een roemloze, rustige dag.

Woe 06 Jan 10: Belgisch Huis

Normaal gezien zou de nieuwe, Griekse officier gisteren toekomen, maar dat is niet gebeurd. Hij zou dan pas morgen komen, maar nu staat hij plots voor mijn deur. Een dag te vroeg en te laat. Mijn planning moet aangepast worden.

Naast de normale routine dus een deel van mijn werk aan de Griek uitleggen. Volgende week opnieuw aan de Franse kapitein.

's Middags vind ik in mijn e-mail box de bevestiging dat ik samen met de andere Belgen terugkeer. Vervroegd terug op 2 februari dus.

Door de nieuwe die toekomen, is er extra veel werk op de ID Cards. Iedere nieuweling moet immers zo snel mogelijk een KFOR kaart ontvangen. Daarbij komt dat er door de verandering in de organisatie ook meer mensen speciale kaarten moeten hebben.

Probleempjes met de Franse toezeggingen voor de FAST PELICAN. Hun brandweer mag alleen buiten het kamp op bevel van de generaal. In de Battle Group is er geen generaal meer. Ze mogen blijkbaar alleen bij hoge uitzondering buiten het kamp opdrachten uitvoeren. Waarom hebben ze dan een bevrijdingskit voor voertuigen? In het kamp mogen we 20 km per uur rijden. Je kan moeilijk een voertuig aan deze snelheid zo in prak rijden dat je er niet uit kunt. Nu ontdekken ze dat.

Maar dat is meer een legaal probleem. De brandweer zelf wenst immers deel te nemen. De gendarmerie wil echter niet deelnemen en probeert dit met drogredenen te staven. Ze willen alleen voor Fransen tussenkomen. Hoe kan je multinationalaal samenwerken als iedereen alleen nationaal wil tussenkomen? Ze willen bij incidenten met Fransen altijd betrokken worden. OK, geen probleem. Maar de FAST PELICAN wacht niet. Allez, onderhandelen om te onderhandelen. Hoewel ze groots begonnen, eindigen ze klein en vragen uiteindelijk alleen om een aantal details aan te passen.

Na de update briefing aan de generaal is er een receptie in het Belgisch huis en dit ter ere van de afbraak die over een paar weken plaatsvindt. Veel volk, maar waar zijn de andere Belgen? Gelukkig ben ik er zonder toespraak vanaf gekomen. Ik had er wel één voorbereid, maar door een verkeerde manipulatie hadden de nieuwelingen in het transmissiecentrum alles weggeveegd. 'Je moet eerst overzetten en dan de USB-stick formateren.' Van de Denen krijgen we een fles Otard kado, niet echt Deens, maar die fles is later op mysterieuze wijze verdwenen. Waar is die naar toe?

Lang konden we echter niet van de drink genieten, want een uur later waren we op het laatste diner van de Task Force verwacht. De Generaal wou al zijn directe medewerkers een kado geven en hen danken voor de samenwerking.

Het was best leuk, maar daarna stonden er nog dingen op het programma. De Franse verpleegsters wilden hun afscheid vieren en deden dat door een avond de bar over te nemen, in hun ziekenhuisuniform. Ludiek. Maar ook dit was niet mijn laatste avondactiviteit.

De Belgisch LMT gaven nog een feestje voor hun collega's. Iedereen kwam blijkbaar op hetzelfde gedacht. Als 'oudste' in graad moest ik dus ook daar langs gaan. Het nieuws dat ze misschien toch nog twee maanden blijven, werd extra gevierd. Maar de interne verstandhouding onder LMT blijkt toch niet opperbest te zijn. Ze vormen niet echt een groep, maar eerder een samenstelling van individuen.

De avond eindigde dus laat.

Don 07 Jan 10: Driekoningen en Kerst op 1 dag

Probleem van de dag: Wie wordt er nu de baas van de Logistieke sectie? Mij hadden ze verteld dat de Franse kapitein de nieuwe S4 zou worden. Maar de Griekse kolonel zegt dat hij de nieuwe S4 wordt. Ze hebben hem dat in Frankrijk verteld.

Het lijkt voor een buitenstaander misschien eigenaardig dat ik dit zo maar niet aanneem. Een woordje uitleg dus. Landen bieden op een functie. Aan die functie hangt een minimale graad. Indien een land voor het invullen van die functie een hogere in graad stuurt, dan wil dat niet zeggen dat de hiërarchie daardoor verandert. Bvb. mijn 'nieuwe' functie vereist een majoor. De Fransen sturen een kapitein (binnenkort majoor). Indien de Grieken voor de functie van adjunct, graad kapitein, een luitenant-kolonel sturen, dan blijft de Franse majoor de baas, hoewel hij lager in graad zal zijn. De Grieken moesten maar op de hogere functie geboden hebben. Of een lagere in graad sturen.

De beslissing zal door de nieuwe commandant van de Battle Group moeten genomen worden. Ik wacht dus met de overgave-overname van het personeelsgedeelte totdat er duidelijkheid heerst.

De mannen van de planningscel zijn in gang geschoten met het herschrijven van de Conplans (Contingency Plans: plannen voor bepaalde voorvallen). In feite zijn ze hun aangepaste versies voor commentaar aan het rondsturen. Jammer genoeg is het logistiek landschap compleet veranderd en kan ik nog niet echt schrijven hoe de ondersteuning in geval van crisis zal gebeuren. De naties hebben hierin nu veel meer in de pap te brokken. Ik krijg echter amper twee uur om mijn deel op te sturen. Iets schrijven dat een beetje sturend is, zonder dat het alles vast legt. Leuke opdracht.

In de voormiddag een OSC (On Scene Commander) vergadering gehouden. De bedoeling was om te overleggen hoe we in geval van crisis moeten reageren, zonder dat we daarvoor de volledige PELICAN ploeg bij de oefening moeten betrekken. Daarna hebben we de beurtrol besproken en opgesteld voor de komende 2 weken.

Hierbij voor de eerste keer mijn nieuwe vergadertafel gebruik gemaakt, want sinds mijn verhuis heb ik daar plaats voor. Ook voor de eerste keer lokaal koffie gezet.

Bij de verdeling neem ik 4 dagen OSC voor mijn rekening. Zo wordt de Deense OSC een beetje ontlast en kunnen de Fransen hun overgave-overname uitvoeren. Dat betekent natuurlijk dat Albert en ik dit weekend nergens naar toe kunnen.

Direct daarna opnieuw een vergadering. Een Franco-Franse vergadering over hun Logistieke problemen en coördinatie. Zo verneem ik meer over hoe ze werken en met welke problemen ze kampen. Daarna met hen gaan eten.

Tegen de late namiddag voel ik me leeg door de vele problemen die opgelost moesten worden. Gelukkig vertrekken we na het verzenden van de laatste rapporten naar Leposavic voor een Orthodox Kerstfeest. Wij vieren Driekoningen en de Servische Kosovaren Kerst.

Het feest was best gezellig. Jammer genoeg werd er veel getoost en daarbij moet de 'tooster' zijn glas slivovitsj in één teug leegdrinken. Ik heb het kunnen beperken tot 3 keer. Ze voelen zich geëerd met een toast maar beledigd als je het niet meedoet. Als gast heb je dus niet veel keuze. Gelukkig was het de lichte versie, want anders had ik dit waarschijnlijk niet overleefd. Het eten was lekker en zoals altijd overvloedig.

Het vertrek van de Belgen was ook hier een deel van de gesprekstof. Na meer dan 10 jaar dat de Belgen in deze regio opereren, kennen sommige kinderen slechts het Belgisch leger, hoewel voor de volwassenen het Servisch leger 'hun' leger is. Er is hier zelfs een anekdote over. Een gezin reist door Servië en komt een Servische soldaat tegen. Eén van de kinderen vraagt van welk leger die soldaat is. De ouders antwoorden 'het onze'. Die kleine zegt dat dat niet waar is, want 'onze' soldaten dragen een ander uniform en beschrijft daarbij het Belgische. En binnenkort vertrekken we uit deze regio ...

Door ons vertrek in de late namiddag zijn we 's avonds vroeg terug in Novo Selo. Er is geen internetverbinding en na de vergadering van vandaag weet ik dat dit probleem nog niet direct opgelost zal zijn. Een beetje aan mijn verslag gewerkt en daarna gaan slapen.

Vrij 08 Jan 10

Het Logistiek probleem is nog niet doorgedrongen. Ik moet het iedere keer opnieuw uitleggen. Het is toch niet moeilijk? Ik kan geen orders meer geven. Ik moet vanaf zondag alles aan de verschillende landen vragen. En dat voor alles. Het gevolg is dat, indien we zeker willen zijn dat in geval van crisis de logistieke steun er is, moeten we de NSE bij alles moeten betrekken.

Vandaag waarschijnlijk mijn laatste Logistiek order geschreven. Een Grieks gepantserd voertuig moet voor de bevelsoverdracht naar Novo Selo vervoerd worden.

Deze morgen met de Griekse kolonel het kamp Nothing Hill gaan bezoeken. De Amerikanen zijn er geland en ik wil zien hoe ze het kamp organiseren. Na de typisch Amerikaanse controle van ons voertuig en onze papieren botsen we op de Duitse site

manager (ook een duiker!). Hij neemt ons mee op sleeptouw doorheen het kamp. Het verschil tussen de Turkse en Amerikaanse bezetting is als zwart en wit. Vorige maand stonden op de parking amper 10 Turkse voertuigen, nu staan er meer dan 40 Hummers. Het volledig uitgeruste pompstation wordt niet gebruikt. Juist ernaast staan nu 4 tankwagens en een huisje. Dit alternatief station wordt door 6 personeelsleden bediend. In het totaal werken er nu 20 KBR personeelsleden. De 6 permanente personeelsleden van KFOR zitten er werkloos bij. Logistiek is hier geen nationale verantwoordelijkheid, maar één van de KBR contractant.

Op onze terugweg springen we binnen in het Deens kamp. Binnenkort bestaat dit kamp niet meer en het is waarschijnlijk de laatste keer dat we het kunnen bezoeken. Na het middagmaal daar krijg ik een oproep voor het vervoer van een kapot, Deens pantservoertuig. Is er geen vergissing in het spel? Gaat dit niet over het Grieks voertuig? Na bevestiging, verzoek ik de Grieken om het voertuig naar Belvédère te slepen vanwaar de Belgen het naar Novo Selo zullen brengen. Ondanks mijn vorige negatieve ervaring heb ik de Belgen toch rechtsreeks de opdracht gegeven. Met een Lefse kan ik er misschien vanaf komen. Een geslaagde multinationale samenwerking.

Door dit voorval ben ik te laat voor een vergadering over een oefening. Niet echt een probleem, maar toch even de voorzitter op de hoogte gebracht.

In de late namiddag komt een nieuwe lading Grieken toe. Ik krijg ook het nieuws dat ons voertuig binnen moet. Definitief. Maar in de plaats krijgen we volgende week 2 jeeps en toegang tot een pool van voertuigen. Zal dit werken?

Morgen ben ik OSC van FAST PELICAN. Gelukkig is Albert mijn chauffeur. Als we echt moeten uitrukken, heb ik er alle vertrouwen in dat we het samen tot een goed einde zullen brengen. Maar hopelijk is het niet nodig.

In de mail vind ik op de vluchtplanning het vliegtuig dat ons op 2 februari naar België terug zal brengen. Het komt dichterbij.

Tegen de avond voel ik me terug leeg. Het begint blijkbaar door te wegen, maar het is nog niet gedaan! Nog een paar noten te kraken.

's Avonds is er een verjaardagsdrink en opnieuw afscheid van een paar vertrekkers.

Zat 09 Jan 10: Afscheid van een Task Force

Afscheid nemen wordt een routinezaak. Ook vandaag is het zover.

De laatste ochtendbriefing wordt met een kwartier vervroegd. Hierdoor zijn sommigen niet aanwezig. Na de briefing beginnen we aan onze beurt als bevelsploeg van FAST PELICAN. Binnen de 5 minuten na het alarm moeten we in het hoofdkwartier staan. Opletten dus wat we doen. Het eerste uur spendeer ik aan het klaarmaken van een dossier zodat ik, bij een eventueel alarm, alles bij de hand heb. Tevens woon ik de radiocheck bij om te horen wie er allemaal antwoordt. Er is blijkbaar nog werk aan de winkel.

Samen met de nieuwe Grieken is mijn nieuwe S1 toegekomen. Ze is direct een succes. Tja, wat wil je in een typisch mannenwereld. In ieder geval is ze bereid om te werken, wat bij de huidige Franse chef niet zo vanzelfsprekend is.

Iets nieuws: de Griekse kolonel zet koffie. Ik zal dus op mijn koffieverbuik moeten letten. Tevens is er ook een mogelijk geval van H1N1 griep bij de Grieken. Er heerst dus een beetje paniek in de medische wereld.

De nieuwe J1 uit Pristina op bezoek gehad. Hij wou een beetje spreken over de structuur en de bezetting van de nieuwe Battle Group. Deze gelegenheid aangegrepen om hem een paar verbeteringsvoorstellen te doen. Hij heeft ze genoteerd. Misschien zal mijn opvolger er van kunnen profiteren.

In de voormiddag een kleine, sobere receptie voor de staf van de Task Force. De allerlaatste! Daarna kunnen we de fotograaf overtuigen om een foto van onze sectie te nemen. Oeps, we zijn de kapitein van G4 Health vergeten. We zullen het dus opnieuw moeten doen.

Door de bevelsoverdracht is de laatste update vervroegd. Er is hierbij een Franse TV ploeg aanwezig.

Onze printer stopt om klokslag 16u00, het officieel startmoment van de Battle Group, met werken. Een voorteken?

Door de pogingen het ding terug aan het werk te krijgen, immers een heleboel mensen moeten hun kaart nog krijgen, bijna te laat voor de parade. Deze bevelsoverdracht was mooi, maar duurde lang door de vele en lange speeches. Het viel me weer op dat de Belgen de mooiste drill hebben. Maar zoals altijd gaat het pas tegen het einde beter. Hoewel, de Grieken zijn ook niet slecht!

Na de parade was er een goed verzorgde receptie. Tegen het einde ervan bij de Amerikanen verzeild geraakt en ons goed geamuseerd. Bij het naar buiten gaan, kom ik in een storm terecht. In een fractie ben ik drijfnaat. Hopelijk is deze storm geen voorteken.

Afscheid van een Task Force

De oude wimpel wordt opgerold

De nieuwe wimpel wordt ontrol

De geboorte van een nieuwe Battle Group

Bediening in traditionele kledij

De keuze is aan u

*Inspectie van de troepen door de Commandant van KFOR en de Task Force
(weekvraag: waar sta ik?)*

Zondag 10 januari 10

Vandaag van permanentie en dus niet echt de kans om lang te slapen. Dan maar gaan werken in de voormiddag. Mijn container gekuist en gaan eten.

Na het eten, heb ik me aan het schrijven gezet en een beetje geSkyped. Voor de rest niets te beleven.

Een rustig einde van een rustige week. Brengt volgende week meer?

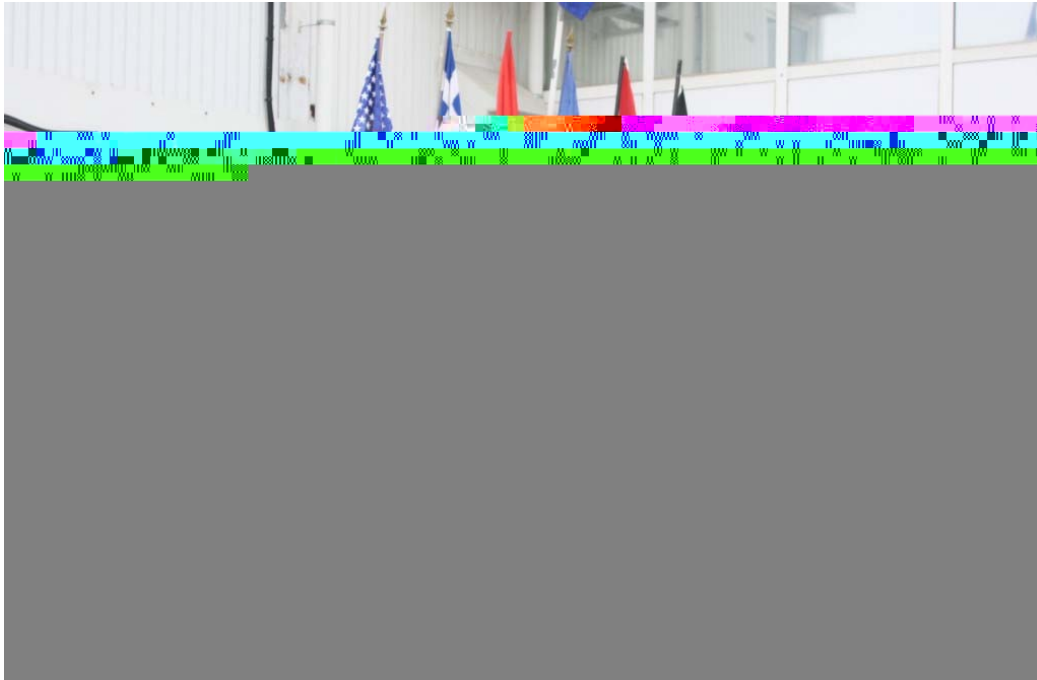
Hoesy

'They, the ones closest to the action, are the ones the so-called higher echelons are there to support.'

Tom Clancy in 'Every man a tiger'

Mijn Kosovo weekboek (Week 15: De Battle Group.)

De oude en gedeeltelijk nieuwe ploeg¹

Maan 11 Jan 10

Deze week begon niet met de gewone vlaggenroet, maar met een heuse parade. De nieuwe Battle Group commandant wou uitpakken met een parade om goed te onderlijnen dat we nu geen Task Force meer zijn. De orde van de dag (zie bijlage) maakt dit duidelijk. Buiten zeer veel van 'attention' naar 'at ease' gaan en terug, zat er niet veel beweging in de parade. Het was een zeer statisch gedoe.

¹ Weekvraag: waarom is de opstelling van de foto is asymmetrisch?

Na de parade hadden we een eerste vergadering met de nieuwe commandant. Hij wou ons diets maken hoe hij zijn eenheid in de komende week zou leiden. Hij voert immers slechts 1 week het bevel, daarna vertrekt hij. Het is een andere stijl en een andere lay-out. Een klein voorbeeldje hiervan is dat de compagnie commandanten nu vooraan zitten en de stafofficieren achteraan. Voor sommigen vergt deze verandering een grote mentale aanpassing.

Kort na deze moesten we aanwezig zijn op een volgende 'vergadering'. Normaal gezien zou dit een ontbijtbijeenkomst zijn waarop een paar dingen afgesproken zouden worden, maar het werd uiteindelijk tot een babbel met koffie gereduceerd. We konden niet over logistiek praten zoals het gepland was, want naast de chefs van de National Support Elements (NSE) waren ook de Senior National Representatives (SNR) uitgenodigd. Veel meer dan een kennismaking kon dit dus niet zijn.

Op die koffi clash toch een aantal interessante weetjes kunnen verzamelen. De ASIA is een voorstander van interoperabiliteit oefeningen. Hij vindt het aspect van kennis maken en training zeer belangrijk. Hij doet alsof het zijn idee is, terwijl het voorstel oorspronkelijk van mij komt. Maar dat is niet belangrijk, want als de Fransen als grootste groep zich achter dit initiatief scharen, dan zal het georganiseerd worden. En dat resultaat is het belangrijkste.

Op het einde kreeg ik een kopie van de mail van de kolonel van de gendarmerie. Na het lezen van deze mail besepte ik dat mijn kennis van het Frans hier te kort schoot. Zelfs na het volledig ontleden van de mail wist ik nog altijd niet of ze nu wel of niet met de interventieploeg FAST PELICAN zouden meedoen. Help!

De mail beweert dat de Franse gendarmerie 24/7 beschikbaar is en direct zal reageren indien er een Franse militair betrokken is. Hoewel ze willen meewerken in een multinationale omgeving, zien ze niet in dat de andere MP dat voor hun militairen niet kunnen doen. Ze stellen dus voor dat de natie van de betrokken militairen ingelicht wordt en dat de respectievelijke MP/gendarmerie maar moet meegestuurd worden.

De Deense officier verantwoordelijk voor de planning komt mijn bureel binnen met de vraag of ik voor morgen voor minibussen kan zorgen. Blijkbaar zijn ze vergeten om voor vervoer te kijken voor het bezoek van 20 officieren aan Mitrovica. Ik zal weer moeten toveren, maar een paar uur later hebben ze wat ze willen.

Mijn mailbox wordt gebombardeerd met e-mails. Veel te veel om ze allemaal te beantwoorden. Ze zullen moeten wachten, want ik wil vandaag met de Griekse luitenant-kolonel overleggen in verband met toekomst van de sectie. Het wordt tijd dat we aan de overgave-overname denken. Ik stel voor om nog twee weken de sectie S1/S4 te leiden, zodat hij zich op zijn gemak kan inwerken. De laatste week van januari neemt hij het roer over en kan ik waar nodig bijspringen. Toen we over de werking van de sectie praatten, moest ik hem ook inlichten over het gebrek aan output van de Marokkaanse majoor. Nu weet hij hoe ik erover denk.

Plots komt het bericht binnen dat de Franse Gendarmerie niet meedoet met Fast Pelican. Ik had ze voor vandaag op de lijst gezet, maar ze weigeren deel te nemen.

Maar wil het juist dat ze door deze weigering het gezochte tegenbewijs leveren. Immers, omdat ze op de lijst stonden en niet kwamen opdagen heeft de watchkeeper van de TOC² hen proberen te contacteren. Na veel zoeken en bellen bleek dat de volledige ploeg in Pristina zat. Wat bewijzen ze daar nu mee? Wel, stel dat er een incident met een Franse militair gebeurd was, dan waren ze niet te bereiken en zelfs indien ze te bereiken waren dan had het minstens een uur geduurd voor ze op de plaats van het ongeval waren. Een duidelijke demonstratie van het verschil tussen 24/7 beschikbaar zijn en op '5 minuten' staan.

Ik ruik de 'overwinning' en stap naar de ASIA. Er was geen lang betoog nodig om hem te overtuigen. Hij zou direct naar de kolonel van de gendarmerie bellen. Ik was nog niet in mijn bureel of ik kreeg de bevestiging dat ze wel meedoen. Einde discussie. Ik verwacht natuurlijk nog tegenstand, maar het achterhoedegevecht is beslecht. Nu nog oefeningen organiseren.

Door de problemen met de printer voor de ID kaarten vorig weekend, kregen we een nieuwe. Hoewel van hetzelfde merk is de werking iets anders. Juist anders genoeg om opnieuw alles te moeten instellen. Avondwerk om alles in orde te brengen, maar uiteindelijk slaag ik er toch in. Wat is het verband tussen het herschrijven van software en Logistiek?

De avondlijke radio check van de FAST PELICAN komt niet. Blijkbaar is er een probleem met de nieuwe bezetting van de TOC. De radio check is zeer belangrijk, het is immers niet alleen een test van de communicatie maar ook een sein om naar een langere reactietijd over te gaan. Overdag moeten we in 5 min klaar zijn. Dat is een zeer kort tijdsbestek waarin je niet veel kan doen. Te kort voor een douche, dus altijd je kleren aan, geen sport, ... De radio check 's avonds betekent dat we op 15 min staan. Tijd genoeg om je aan te kleden en dus kan je een douche nemen, in je bed kruipen, ... Normaal gezien grijpt de oproep ten laatste om 22u00 plaats, maar als die uitblijft, zit je te wachten. Zoals nu dus. Ik contacteer de TOC en ze beloven me het zo snel mogelijk te doen. Slapen!

Dins 12 Jan 10

Deze morgen zijn alle nieuwe aanwezig. We kunnen starten met de volledige overgave. Er rijst direct een probleem. De Franse korporaal spreekt geen woord Engels en verstaat het ook niet. Hoe kan iemand secretaris van een Griekse LtKol en assistent van een Griekse sergeant zijn als hij hen niet begrijpt? We ondervinden aan den lijve wat multi-nationaliteit op zeer laag niveau inhoudt.

Met de volledige ploeg overlopen we de taken van iedereen. De Griek zal de ploeg leiden want dit werd bevestigd door de nieuwe Ops Chief. Nu is er tenminste duidelijkheid.

² Watchkeeper van de TOC: is de officier van permanentie in het Tactisch Operatiecentrum (TOC) die de operaties opvolgt.

De chef van de Franse Gendarmerie contacteert mij om te vertellen dat ze meedoen en vraagt wat er van hem verwacht wordt. Zijn tegenstand vertoont nog enkele stuip trekkingen, maar het gevecht is voorbij en dat beseft ook hij.

Zoals verwacht zijn er problemen met de papieren van de Fransen. Voor het opmaken van een KFOR ID kaart hebben we een marsbevel in het Engels nodig. De Fransen komen hier toe zonder marsbevel, alleen met een brief waarop staat dat ze het vliegtuig moeten nemen. Alles in het Frans natuurlijk. Na zoveel rotaties weten ze nog altijd niet wat ze hun soldaten moeten meegeven. Ook zijn hun veiligheidscertificaten niet in orde.

Wij, Belgen, vertrekken niet in operatie zonder deze papieren, maar de Fransen dus wel. Als echte Belgen proberen we een oplossing te vinden, maar het duurt een aantal dagen voordat de Frans chefs dit doorhebben. Al die tijd komen de Franse soldaten naar hun kaarten vragen. De spanning stijgt dus. Resultaat is dat Helga over haar toeren geraakt, maar ondanks alles werkt ze door.

Intussen moet ik hier en daar brandjes blussen. De nieuwe staf is duidelijk nog niet ingewerkt en zoekt zijn weg. Als 'achterblijver' moet ik dus dingen bijsturen.

We hebben onze 2 jeeps ontvangen. Wat niet verteld werd, is dat die jeeps met extra materieel komen. De jeeps kunnen niet afgesloten worden en dus moeten we dat materieel ergens stockeren. Waar?

Met de ASIA op theevisite bij de nieuwe Marokkaanse bevelhebber geweest. Onze bedoeling was om de Marokkanen ook bij Fast Pelican te betrekken, opdat alle naties die in het noorden actief zijn hun steentje zouden bijdragen. We krijgen direct het akkoord voor het aanwenden van zijn MP en ook voor de dokter. Ik moet er hem even op wijzen dat de dokter toch iets moeilijker ligt, want dat er eerst moet nagegaan worden of hij wel met een Franse, medische ploeg kan werken. Al bij al een succes.

Nu blijken dat ook de andere kaarten veel problemen veroorzaken. De olifant wordt echter hapje bij hapje opgegeten.

Vanavond de eerste update briefing andere stijl. Op het einde wordt de oude ploeg naar voren geroepen voor een afscheidsgeschenk uit de handen van de commandant Battle Group. Weer felicitaties.

Het aantal aanvragen voor uitzonderingen op de militaire beschermingsmaatregelen begint te groot te worden. Ik besluit een e-mail te zenden met de vraag eerst goed over de aanvragen na te denken. Immers het dragen van een wapen, het beperken van nachtelijke uitstappen en het alleen op zending gaan, moeten uitzonderingen blijven. Natuurlijk wil iedereen een kaart die deze uitzonderingen toelaten, maar dit kan niet de bedoeling zijn.

's Avonds weer afscheid van een aantal Fransen genomen. Van de Deense dokter een bedanking voor mijn multinationale inspanning gekregen. Graag gedaan!

Woe 13 Jan 10: laatste KFOR Log Conferentie

De periode van de laatste keren breekt weer aan. In de aanloop naar deze operatie was er al zo'n periode en nu begint die opnieuw. Vandaag mijn laatste Logistieke vergadering in Pristina. En tevens mijn laatste optreden als briefer in het KFOR hoofdkwartier. Het belooft een lange dag met interessante en minder interessante topics te worden.

Zoals beloofd aan onze Amerikaanse verbindingsofficier, zou ik als inleiding een grap over de vele contractanten die ze gebruiken, vertellen. In de logistiek is het basisprincipe dat iedere eenheid door zijn land logistiek ondersteund wordt. Het adagio luidt: 'Logistics is a national responsibility'. Maar tijdens mijn bezoek aan het kamp Nothing Hill was het groot aantal KBR contractuelen die de Amerikanen daar ondersteunen, opgevallen. Ik had als grap verteld dat we voor de US Army het algemeen adagio moeten aanpassen naar: 'Logistics is a KBR responsibility'. Zo gezegd, zo gedaan. Met succes!

Als je goede briefings gegeven hebt, dan wordt er een zeker verwachtingspatroon opgebouwd. Het onderwerp was gezien de voorbije weken ideaal. We moesten immers over de logistieke uitdagingen bij de overgang naar een Battle Group spreken. Aangezien de meeste anderen gewoon briefen over hun Task Force of Battle Group, kon ik zonder me iets van de tijd aan te trekken het ganse gamma aan uitdagingen uitleggen: het verschil tussen een TF en een BG, de andere aanpak omdat alle logistieke middelen in NSE zitten, de nood om het aantal rapporten te verminderen door alleen data door te sturen, hoe ik Logistieke controle (LOGCON) in de praktijk zie werken, enz. Later kreeg ik vanuit het publiek te horen dat ik aan de verwachtingen voldaan had. Zeer helder en zeer concreet alles naar voren gebracht.

Na de vergadering heb ik de gelegenheid te baat genomen om mijn 2 nieuwe officieren het hoofdkwartier te tonen. Wie kunnen ze waar vinden? We worden zowaar door de J1 (hoofd personeel) uitgenodigd voor een tas koffie.

Bij de terugkeer in Novo Selo blijken de Fransen nog altijd te kampen met hun papieren. Helga is opgedraaid maar blijft koppig doorwerken. Een Fransman die lastig doet, krijgt de volle laag. Tevens blijft het probleem voor het vinden van een Franse S1 als een spook ronddwalen. Waarschijnlijk door het gebrek aan een operationele focus, blijven de verschillende chefs op hun strepen staan en is er nog geen beslissing genomen.

Ik bekijk het ganse gebeuren vanop afstand. Ben ik al aan het ontkoppelen van deze nieuwe groep? Overmorgen vertrekken de laatsten van de oude staf.

Don 14 Jan 10: De zwanenzang van de BCS

's Morgens een aantal afspraken gemaakt over hoe we het werk zullen verdelen. Er zijn immers een aantal dingen te doen en die moeten aangepakt worden. Aan de Griekse S1 de uitleg over de afhandeling van dossiers van lokale werknemers gegeven. Ik ben niet zeker of ze het allemaal begrepen heeft. Hopelijk komt dat

snel. Ze rekent nog te veel op Helga, maar binnenkort staat ze er alleen voor. Tussen Fransen. En dat kan een probleem opleveren, want sommige Fransen leggen uit onmacht de telefoon neer als ze horen dat ze Engels moeten spreken.

Zoals beloofd staan de Marokkaanse MP in mijn bureel. Een woordje uitleg over de werking van Fast Pelican. Ook hier zullen we een oplossing voor het taalprobleem moeten vinden.

Om 11u00 is het de bevelsoverdracht met parade van het 'Batallion de Commandement et Soutien' (BCS) dat ophoudt te bestaan want omgevormd naar het nieuwe, kleinere 'Detachment de Soutien National' (DSN). Ik was een beetje laat op het appel, maar doordat ik VIP was, kon ik langs achteren de tent inglippen. Deze keer stonden er geen stoelen. Zouden ze het begrepen hebben? Het was koud, maar niet te. Zowaar een dynamische parade op het einde.

Na de parade een receptie met speech en kadootjes. Weer moest ik iets in ontvangst nemen en weer de vele bedankingen. Inderdaad, ook van mijn kant want ik had in het begin geen goed oog in de Franse logistiek, maar ik heb mijn mening moeten herzien.

Overzicht over het gebeuren

Tijdens de receptie van gedachten gewisseld over Fast Pelican met de kolonel van de gendarmerie. Eveneens geprofiteerd om van iedereen waarmee ik contact had afscheid te nemen.

Aan de Belgische 'commandant' met de onmogelijk uit te spreken naam

In de namiddag mijn briefing voor morgen voorbereid. Morgennamiddag krijgen we immers bezoek van de 'deputy commander' KFOR voor logistiek en de baas van het nieuw logistiek hoofdkwartier. 2 generaals, hoog bezoek dus.

Ook een afspraak met de Deense dokter voor het organiseren van trainingen voor Fast Pelican in de komende twee weken.

Daarna een probleempje van drinkbaar water opgelost.

Ondanks zijn belofte heeft de Marokkaan blijkbaar toch niet het dossier van het opgedoekt Frans kamp aan het hoofdkwartier bezorgd. Op zoek naar het bewijs van de overdracht naar UNMIK.

Na de update briefing klamp ik de Amerikaanse verbindingsofficier aan voor een oefening in hun gebied. De Deense tweede in bevel (DCOM) is geïnteresseerd in de oefening en wil als toeschouwer aanwezig zijn.

Terug een afscheidsdrink. Het begint eentonig te worden.

Vrij 15 Jan 10

Vandaag de verderzetting van de overdracht van kennis en de manier van werken.

In de terugkeer van de aanvragen bemerk ik dat de commandant van de Battle Group een andere kijk op de lokale uitzonderingskaarten heeft. Ik besluit om van zijn bezoek morgen te profiteren om mijn kijk op de zaak te geven. Wachten dus.

Mijn briefing voor straks herbekijken.

Tevens proberen een antwoord te vinden op de vraag hoe ik de logistieke situatie in de BG moet briefen. Er zijn immers een aantal fundamentele verschillen en daar moet ik mee rekening houden.

Ik ga vroeg eten want het hoog bezoek wordt om 13u00 verwacht. Uiteindelijk blijkt het dat we niet op de koffie moeten aanwezig zijn. We hadden dus 30 min later kunnen gaan eten.

De briefing aan de 2 generaals ging goed. Ik denk dat ik mijn boodschappen heb kunnen overbrengen. In ieder geval waren ze een zeer geïnteresseerd publiek. De chef van het nieuw logistiek hoofdkwartier vond het spijtig dat ik binnenkort vertrok. Hij kon me wel gebruiken. Op het einde vroeg de nieuwe chef Ops om een extra analyse. Weer werk.

Door de daaropvolgende drukte vergeet ik mijn kappersafspraak. Met een beetje geluk kan ik het misschien nog halen. Gelukt!

In de wereld van de ID kaarten beginnen de Fransen te begrijpen hoe het werkt. Ons voorstel van een nota vindt langzaamaan zijn toepassing.

Tijdens het avondmaal hoor ik het nieuws dat de Belgen de auto's die ze in Kosovo achterlaten zullen pletten. Om legale problemen te vermijden gaan ze jeeps die voor bepaalde dorpen van levensbelang kunnen zijn, gewoon vernietigen. Ik volg de redenering niet.

Tegen 20u00 komt de sectie personeel met de uitbetaling van de voorschotten. Uit het gesprek blijkt dat de sfeer in het Belgisch detachement niet zo goed is.

Zat 16 Jan 10

Vandaag een drukke dag. Gelukkig heeft Albert de Franse adjudant onder zijn hoede, zodat ik slechts 3 mensen moet 'opleiden'. Door de verandering van procedure moet ik overleggen met de Franse inlichtingendienst en de overeengekomen werkwijze aan de Griekse S1 uitleggen. Zo kan Helga blijven doorwerken.

Gelukkig vinden we tijd om met zijn allen een break te nemen. Daarna krijgen we de oude en nieuwe commandant BG op bezoek. Ik stel iedereen voor en leg onze taken uit. Tevens profiteer ik van de gelegenheid om hem in te lichten over de meest dringende problemen. Mijn opvolger en ik worden daarna voor het middagmaal uitgenodigd.

De rest van de namiddag gaat op aan allerlei kleine dingen. Geen grote projecten maar wel druk.

De nieuwe briefing heeft bijval. We kunnen de layout behouden. Goed nieuws. Ook mijn analyse over de vermindering in kwalificaties in de staf verrast de aanwezigen.

Zeker de treffende en humoristische samenvatting 'we hebben een generaal en aan aantal kolonels geruild voor sergeanten' werd gesmaakt.

De Franse chef Ops stond er op dat hij zijn 'schuld', een Leffe, zou mogen vereffenen (herinner je het voorval nog?). Dus een aperitief in de bar en opnieuw afscheid nemen van het slinkend aantal 'oude' Fransen. Met een aantal overblijvers gemijmerd over de veranderingen in de nieuwe groep.

De sirenenzang naar huis begint als muziek te klinken.

Hoewel het niet mijn bedoeling was, laat terug naar mijn container gegaan. Nog met Calle geSkyped. Ze was niet echt tevreden, want blijkbaar hadden de kinderen op mijn gewacht. Jammer.

Zon 17 Jan 10

Deze zondag was ik van plan om uit te slapen. Dit is me niet echt gelukt, want Albert kwam me vroeg storen omdat hij de sleutel van mijn bureel wou. Een tweede poging werd onderbroken door Henrik. Deze Deense collega vertrekt vandaag naar huis en wou nog afscheid nemen. Dan maar besloten om op te staan.

Na een evaluatie van het materieel dat mee naar België moet en in het vooruitzicht van de verhuis voor 1 week, besluit ik op aanraden van Helga om een paar collis te maken. Door deze naar België te sturen kan ik mijn bagage beperken. Tevens kan ik zo enkele flessen die ik cadeau gekregen heb, verzenden zonder over de limiet te gaan.

De nieuwe bevelhebbers?

Van de kalmte geprofiteerd om te gaan lopen. Het was al een tijdje geleden, zodat het weer moeilijk ging. Een douche genomen en dan gaan eten. Onze Deense tafelenoten nodigden ons uit voor een tas echte koffie. Een uitnodiging die we niet konden afslaan. Ze wezen ons op een grap die met de foto's van het commando uitgehaald was. In de inkomhal van het hoofdkwartier hangen de foto's van de bevelhebbende officieren, maar blijkbaar zijn die recent veranderd. Na het bekijken van het bord is het duidelijk dat het om een grap van de club van de luitenanten gaat. In het Franse leger is het de traditie dat de luitenanten een clubje hebben. Dit clubje steekt af en toe de draak met de gevestigde orde.

In de namiddag mijn briefing voor morgen over de werking van de Fast Pelican gemaakt. Door de wissel is er nu een bijna compleet nieuwe ploeg zodat die een opleiding moeten krijgen. Nog een paar problemen in verband met de computers van de S1 opgelost en dan aan het schrijven van mijn weekboek begonnen.

's Avonds valt er smeltende sneeuw uit de lucht. Maken we misschien toch nog kennis met de Kosovaarse winter?

Hoesy

'Inzicht in een probleem is omgekeerd evenredig met de kans eigenaar ervan te worden.'

Mijn Kosovo weekboek (Week 16: De laatste week als S1/S4)

Maan 18 Jan 10: Battle Group Team 1 aan de start

Deze morgen lag er een laagje sneeuw en was het koud. Zou de Kosovaarse winter nu echte begonnen zijn?

Na de dagelijkse ochtendbriefing staat de start van de eerste trainingscyclus van het nieuw interventieteam Fast Pelican op de agenda. Immers de meeste Fransen in de ploeg zijn nieuw en moeten dus ingelicht en getraind worden. Deze keer zal de oefening een stap verder gaan dan die voor de Task Force. De bedoeling is om ook de ontplooiing in de zone te oefenen. Maar eerst een briefing en een gemakkelijke kennismakingstraining. Gelukkig zit er geen Franse kolonel in mijn nek te blazen en kan ik het eerste deel zoals gepland afwerken.

De interesse en de houding van de deelnemers zijn veel positiever. Immers, zij kennen geen ander 'systeem' en zijn volledig nieuw in het theater. De meesten kennen elkaar niet en hebben nog niet samen geoefend. De nieuwe dokter maakt wel een paar bezwaren, maar die leggen we naast ons neer omdat ze gebaseerd zijn op theorie en niet op de praktijk. Hij zal wel zien dat het werkt.

Na de inleiding hebben we een parade voor de overdracht van de MNBG team 0 naar team 1. Toevallig staan alle aanwezige Belgen van het HK op de eerste rij. Onze laatste grote parade?

De parade verloopt bij lage temperaturen en doordat er weinig beweging in zit, hebben we het koud. De 'oude' bevelhebber leest zijn speech in de verschillende talen van de Battle Group voor. De soldaten weten het te appreciëren.

Na de opwarming (nee, alleen de persoonlijke en niet de 'global warming') en van de zoveelste standing lunch genoten te hebben, waren we klaar voor een tweede sessie in de koude. In de namiddag hielden we immers de stap voor stap training van het interventieteam.

We begonnen met een radio check door de TOC. Deze check verliep zeer moeizaam. Het is eigenaardig vast te stellen dat zelfs simpele radio checks in een multinationale omgeving moeilijk verlopen. Moet iedere militair, ongeacht zijn natie, dit niet kunnen? Geen Franse kolonel, maar wel een bemoezieke Griekse majoor in mijn nek. Gelukkig is die gemakkelijker het zwijgen op te leggen. Maar nu begrijp ik dat hij een probleem is voor de lagere officieren werkzaam in het operatiecentrum.

De oefening zorgt er voor dat de aangehaalde problemen met o.a. de verdeling van de radio's naar boven komen. Ze willen bvb. dat de leden van de ploeg tekenen voor ontvangst van hun radio. Er zit dus geen snelheid in het systeem. Maar ze leren!

Je ziet duidelijk dat de verschillende ploegen nog niet met elkaar gewerkt hebben. De onderdelen zijn wel OK, maar het geheel moet getraind worden om echt efficiënt te kunnen werken. Dat aantonen was één van de doelstellingen van deze oefening. En bij deze is dit gebeurd.

De zogenaamde 'hot debriefing', de opmerkingen direct na de oefening, was ook letterlijk heet want uit de kou en in mijn warm bureau, met koffie. Iedereen vond de oefening leerrijk en ze keken al uit naar de volgende op donderdag. Goed zo!

Van de ene vergadering naar de andere. Deze keer over de verhuis van ons, Belgen. We moeten dus echt voor één week uit het Belgisch Huis. Dikke pech, maar het is nu eenmaal zo.

Een bericht van de Denen: ze hebben in hun kamp oude munitie gevonden en vragen of de Fransen dit kunnen vernietigen. De kogels zijn geen probleem, die vliegen op de 'BBQ'! Er zijn ook een paar vervallen fosforgranaten bij en dat is moeilijker. Ze gebruiken kan niet meer omdat ze te oud zijn. Oplossing?

Dins 19 Jan 10: Slachtoffer van dienst

Tijdens de ochtendbriefing vraagt de Chef Operaties een verslag van de oefening Fast Pelican. Ik zie de Chef TOC al beloven dat er voor iedere oefening een verslag opgemaakt zal worden en die taak mijn richting uitgaan. Maar voor hij het kan uitspreken, val ik in en beloof een verslag na de volledige cyclus. Oef. Op tijd.

Na de briefing word ik door de chef van de MP aangesproken. Of ik de maximale snelheid op de baan voor het kamp wil verhogen naar 40 km per uur. Sinds wanneer vallen verkeersreglementen onder Logistiek? Ik weet uit ervaring dat er veel onder de logistieke noemer valt, maar dit is nieuw. Aannemen?

Deze morgen rijden we langs Belvédère om postpakketten af te geven. De dingen die ik niet meer nodig heb en de opgezonden cadeautjes heb ik verpakt met de bedoeling ze naar België te sturen. Eric zal zo'n 5-tal dozen op zijn bureel vinden.

Daarna naar Nothing Hill gereden voor een medische evacuatie (MEDEVAC) oefening met helikopter, niet als waarnemer maar als slachtoffers. Albert geeft zonder het echt te beseffen zijn toestemming voor het zetten van een IV (intraveneus baxter). Tijdens de terugkeer vertel ik hem waarmee hij zich akkoord verklaard heeft. Hij dacht dat ze hem wilden schminken.

De commandant van de Amerikaanse troepen is op bezoek, een birdy of Full Colonel, en nodigt ons uit om in afwachting van de oefening Amerikaans te eten. Vandaag staan er echter taco's en ander Mexicaans spul op het menu.

Jongens, wat gebruiken die Amerikanen een pak afkortingen en dubbele bodems in hun gesprekken. Ik verstond de woorden, maar had soms geen idee waarover ze het hadden. Op het einde van de maaltijd vertellen ze ons dat de oefening afgelast is. Morgen?

Onverricht ter zake vatten we de terugweg aan. Tijdens de rit vraagt Albert af we tijdens de afgelopen maanden goed gewerkt hebben. Na een opsomming van onze realisaties, soms tegen de stroom in, besluiten we dat ons verblijf in KFOR zijn sporen zal nalaten. Positief wel te verstaan.

De rest van de namiddag met mijn Griekse vervanger gefilosofeerd over de op te richten multinationale gevechtstrein. Nee, geen echte trein, maar een reeks voertuigen die instaan voor de bevoorrading in geval van crisis.

De eerste update briefing van de nieuwe Commandant loopt uit omdat hij een speech van 30 min houdt. Daarin vertelt hij hoe hij de toekomstige werking ziet. Tevens haalt hij het taalprobleem aan en zegt dat er twee officiële talen in NATO zijn: Engels en Frans. Beide talen zullen dus gebruikt worden. Ahum, omdat hij het Engels niet goed beheerst, moeten de andere Frans leren? Op politiek niveau klopt dat van

die twee talen, maar ik ben niet zeker of dat ook geldt op militair niveau. Het is ieder geval niet aan mij om deze opmerking te maken. Een Marokkaanse officier naast mij bemerkt dat ik gelukkig mag zijn dat ik het niet meer moet meemaken, maar dat hij dit wel zal moeten doorstaan.

Maar er zijn ook constructieve veranderingen zoals het aanduiden van een 'verbeteraar' Engels, hoewel de stap naar het geven van lessen nog niet gezet is, en het gebruik van gele en rode kaarten voor diegene die te snel Engels spreken. Natuurlijk is er nu een 'wedstrijd' om de eerste rode kaart te krijgen. Uiteindelijk zou een Deen die eer te beurt vallen.

Het aantal aanvragen voor uitzonderingskaarten groeit met de dag. Natuurlijk wil iedereen alleen en ongeremd op 'zwier' kunnen gaan en allemaal vinden ze voldoende redenen in het verminderd aantal personen in het hoofdkwartier. Maar zolang de commandant niets beslist heeft, hou ik ze tegen.

Vandaag de Griekse S1 moeten aanzwengelen. Ze zal binnenkort alles alleen moeten doen en zal dus iets actiever voor de dag moeten komen. Het wordt tijd dat ze dat beseft.

Vanavond was het weer laat werken. Met Helga gaan eten. De laatste dagen al meer met haar gaan eten dan in de ganse periode. Ze heeft blijkbaar minder voeling met de nieuwe lichting. Of is ze ook aan het ontkoppelen?

We zijn hier nog twee weken. Misschien moeten we eens met de ganse ploeg buiten het kamp gaan eten? We plannen alvast onze laatste week hier zodat we nog een paar plaatsen kunnen bezoeken.

Woe 20 Jan 10

De MEDEVAC oefening met de Amerikanen is volledig afgeblazen. Er is geen nieuwe datum geprikt. Dikke pech, want dat was een ervaring rijker geweest. Misschien toch nog één van de komende dagen?

Deze morgen me gebogen over de details van de komende bezoeken. De berekeningsfouten in de lijst van de Griekse munitie opgelost, maar nu blijken er ook fouten in de gegevens te zitten.

Na de break is er geen PC meer. Blijkbaar is die meegenomen voor de omzetting naar het Engels. Een paar dagen vroeger dan gepland en ik heb dus geen back-up kunnen nemen. Hopelijk komen er daar geen voden van.

Het aanvragen en beheren van het logement moet nu bij iemand anders, maar bij wie? Ik loop toevallig de Denen tegen het lijf en zij worstelen met hetzelfde probleem. Eens te meer neem ik de taak van vertaler tussen Fransen en Denen op mij, en tegelijkertijd verzamel ik mijn informatie.

De fotograaf tegen het lijf gelopen en hem voorgesteld een reportage van de komende oefeningen te maken. Op zoek naar interessante onderwerpen, stemt hij direct toe.

Daarna gaan lopen. 4 toeren rond het kamp. In de late namiddag de verplichte briefing over de douane formaliteiten voor de terugkeer bijgewoond. Wat mag er wel en wat niet. Niets wereldschokkends, maar blijkbaar zijn er die overdrijven en dus moeten alle Belgische militairen voor hun vertrek de briefing bijwonen.

We vertrekken op 2 Feb, maar in feite hebben we niets officieels ontvangen. Als ik volgende week uit het vliegtuig stap en er vraagt mij iemand wat ik in België doe, dan heb ik geen poot om op te staan. 'Ze hebben me gezegd dat ...' is mijn enig mogelijke repleik. Toch eigenaardig, zo'n papierwinkel om te vertrekken, maar voor de terugkeer: niets! Hopelijk stelt niemand mij de vraag.

Nu blijkt dat er niets gepland is voor het vertrek. Geen drink, geen vaarwel, zelfs geen parade. Vertrekken de Belgen na 10 jaar Kosovo, zomaar? Zonder afscheid? Ik vraag de SNR om dit toch even met de NCC te bespreken, want dat lijkt me toch heel eigenaardig. Een beetje oneerbiedig ten opzichte van onze voorgangers.

Vandaag ontvang ik voor de eerste keer het maandblad van KFOR. Niet echt een opzienbarend blad, maar het brengt me op het idee om een artikel over Fast Pelican te schrijven. We mogen best fier op dit team zijn en waar beter 'publiciteit' maken dan in de KFOR Chronicle? Daarenboven, ik kan hier toch niet vertrekken zonder een artikel geschreven te hebben?

's Avonds begint het opnieuw te sneeuwen. Niet veel, maar wel echt.

Don 21 Jan 10: Fast Pelican 'in the open'

Het opstaan gaat moeilijker en moeilijker. Verlies ik de motivatie om er iedere dag te staan? Of beginnen de maanden door te wegen?

De communicatieadviseur van de Battle Group op bezoek. Hij wil meer informatie over de Belgische terugtrekking uit Kosovo. Blijkbaar wist de communicatieadviseur in Pristina hier nog niets over. Een communicatieprobleempje? Ik heb hem alles wat ik wist in geuren en kleuren verteld en dat is niet zo heel veel. Hij wil er immers een perscommuniqué over schrijven. Oh ja, morgen komen er Belgische journalisten naar Belvédère. Ik had daar geen idee van, maar ik ben er dan ook niet echt bij betrokken. Toen hij vroeg of we iets speciaals deden voor ons vertrek, heb ik hem met beschaamde kaken moeten vertellen dat we niets zouden doen. Ja, echt! Na 10 jaar goed gepresteerd te hebben en werk, die door andere naties en door de lokale bevolking geapprecieerd werd, afgeleverd te hebben, vertrekken we eind deze maand als een dief in de nacht. In alle stilte. Zonder parade. Niet eens een kleine plechtigheid. Hup, snel het theater uit. Ongelofelijk! Dit ontgaat me compleet! Het is alsof we beschaamd zijn voor wat we gedurende die 10 jaar gedaan hebben.

Toch een positief nieuwsje: beide LMT ploegen mogen officieel tot eind maart blijven. Zo kan de overgave aan de nieuwe landen rustiger verlopen. Dit nieuws komt amper 10 dagen voor hun vertrek, maar beter laat dan nooit.

Deze morgen kregen we de PC terug. Alles moest naar het Engels overgezet worden, want de Griekse kolonel kan moeilijk op een Franse versie werken. Het heeft wel een

tijdje geduurd vooraleer de PC deftig werkte, want er waren kleine probleempjes zoals het juist zetten van de klok, het goed configureren van het klavier, ... Ik had een 'qwertz' klavier. Ik wist niet eens dat zo'n configuratie bestond! Nu wel dus.

Het ergste was echter dat gedurende de installatie de hard disk gecrasht was en alle gegevens erop onherroepelijk verloren waren. De meeste gegevens op de lokale drive waren niet echt belangrijk, maar dit betekende wel dat alle opgeslagen e-mails verdwenen waren. Het ganse e-mail archief is weg. 4 maanden en meer geheugen de riool in. Dikke pech. Nu zeg je natuurlijk, dat komt er van. Je moest maar een backup genomen hebben. Dat was ik ook van plan, maar ze hadden de PC weggehaald zonder dat ik het wist. Geen back up dus en weg zijn de gegevens.

Nadat de PC deftig geïnstalleerd was, de vele e-mails verwerkt. Mijn laatste briefing over het kamp Nothing Hill aan de Italianen gegeven en daarna was het tijd om te gaan eten. Immers in de vroege namiddag had ik een oefening Fast Pelican gepland. Ditmaal buiten het kamp, in de vrije natuur.

Oeps, de lokale politie vergeten te verwittigen. Nog snel de verbindingsofficier EULEX op de hoogte gebracht zodat hij de politie kan inlichten. We willen immers vermijden dat er een 'verkeerde' reactie op deze oefening komt.

In een klein konvooi naar de plaats van 'onheil' gereden en gewacht op de aankomst van het interventieteam. Hoewel de zon scheen, was het toch betrekkelijk koud, maar al bij al het ideaal weer voor een eerste buitenoefening. De ploeg had moeilijkheden om de weg te vinden. Immers alle leden zijn nieuw in het theater. Niemand kent de weg, maar dat is nu eenmaal de realiteit. De oefening verliep zeer goed en het was zeer leerrijk.

Na bijna 2 uren oefening vertrokken we richting het Deens kamp voor een tas warme koffie en gebak en een debriefing. Deze debriefing, in het Engels en het Frans verliep zeer constructief. Ondanks de ondervonden moeilijkheden bleef iedereen positief (een verschil met 3 weken geleden) en beseffen ze allemaal dat er nog veel te leren is. Ze willen verder. Dit was een goede oefening!

Het Deens kamp is bijna volledig afgebroken en volledig leeg. Ons konvooi was bijna een bezettingsmacht. Het is nu echt een spookkamp waar het niet leuk vertoeven is. Geen wonder dat de overblijvende Denen naar Novo Selo willen verhuizen.

Door de nabespreking en de voorbereiding van de volgende oefening, mis ik voor de eerste maal de update briefing. Zo erg vond ik het niet, want het was terug een briefing van een uur. Ik dacht dat er in een Battle Group minder tijd in vergaderzalen doorgebracht zou worden. Mis dus.

De tijd die door het missen van de briefing vrij kwam, heb ik besteed aan het schrijven van het artikel en de geleerde lessen uit de oefening.

Na de briefing komt de Griekse kolonel met een waslijst van vergaderingen die hij moet bijwonen. Volgens mij is meer dan de helft overbodig, maar hij moet ze allemaal bijwonen. Battle Group minder vergaderen zei je? Nee dus. Het wordt trouwens tijd dat ze op deze nieuwe staf outlook ontdekken, want anders zullen hun vergaderingen in het 100 lopen.

Vrij 22 Jan 10: Inspectie 2

De overgave-overname loopt op zijn einde. We zijn aan de details gekomen. De werking van outlook, de indeling van de drives, enz. Nog twee dagen en dan stop ik er als baas S1/S4 mee. Vandaag is het ook de laatste dag van de Franse kapitein als G4 Health. Een deel van zijn taken moet dus naar S4 overgeheveld worden.

De voorziene inspectie ID CARDS verloopt goed. Een paar kleine detailopmerkingen, maar voor de rest is alles OK. Wel moeten we voor een nieuwe kleur voor onze toegangskaarten tot het hoofdkwartier zorgen. De groene kleur zal binnenkort door het HK KFOR gebruikt worden. Om verwarring te vermijden passen we best onze kleur aan. Na een paar proefafdrukken en met enige zin voor humor besluiten we om roze te kiezen. De Griekse kolonel kan er niet echt mee lachen, maar ik ben nog steeds de S1 in functie. Ik stel voor om een eerste kaart te maken en voor ondertekening aan de commandant Battle Group voor te leggen. Indien hij tekent, blijft het roze.

De foto's van de oefening Fast Pelican zijn goed gelukt, maar dat heb je hierboven al gemerkt. Het artikel geschreven, alsook het verslag met de opmerkingen ter verbetering afgewerkt.

In de late namiddag loopt er een vraag voor deparage binnen. Een Deense LMT ploeg is met hun wagen in panne gevallen, ergens op een hoofdbaan. Doordat ze geen map en geen GPS bijhebben, weten ze niet waar ze juist zitten. De Griekse chef van de TOC blaast het probleem op. Ik vertel hem rustig te blijven en niet de ganse Battle Group in rep en roer te zetten. Eerst met de Denen gaan spreken en dan zal ik wel zien wat ik moet en kan doen. Alles onder controle.

Bij nader onderzoek blijken de remmen van het voertuig geblokkeerd te zijn. Geen zin om er techniekers naar toe te sturen. Ik vraag de Belgen of ze het voertuig kunnen ophalen met hun truck. Dat lukt. Probleem opgelost.

Een rare vraag in mijn e-mail: of ik kan bewijzen dat de FAA een KFOR kamp is? Hoe kan je aan iemand die eigenaar van een kamp is, aantonen dat hij dat is? Wil er iemand een kamp in Kosovo? Bel maar naar het hoofdkwartier in Pristina.

Deze avond de laatste drink van de laatste Franse overblijvers van de Task Force. Het is echt gedaan.

Zat 23 Jan 10: Laatste update briefing

De eerste keer dat ik de ochtendbriefing mis en met opzet. Ik heb besloten om de laatsten uit te zwaaien. Ook omdat er iemand van mijn oude ploeg vertrekt. Het uitzwaaien is zowaar een beetje emotioneel. Wij beseffen dat het definitief gedaan is. De nieuwe ploeg is nu 'baas'.

De Griekse kolonel geeft een paar documenten in de map gevonden die ik hem gisteren gegeven had, die aantonen dat de FAA een KFOR kamp was. Er is echter sprake van een mogelijke overdracht naar de Fransen. Ik zal dit dus moeten checken om zekerheid te hebben. Maar ik blijf erbij dat het een KFOR kamp is.

Na een paar details van het bezoek van de JLSG (Joint Logistics Support Group: de nieuwe logistieke organisatie in KFOR) geregeld te hebben vertrek ik naar Belvédère. De Grieken willen het munitiedepot bezoeken omdat ze in de nabije toekomst hun munitie daar zullen opslaan. Hun verhuis neemt dus concretere vormen aan. Zou het dan toch lukken? In de bijtende kou vertaler gespeeld, hoewel de Franse kapitein zijn best doet om Engels te praten. Hij beseft goed dat het na mijn definitief vertrek zal moeten. Daarna nog een paar dingen in het kamp geregeld.

Voor mijn laatste update briefing maak ik een fotoreportage over de oefening Fast Pelican. Tijdens mijn uiteenzetting gebruik ik, voor ik het goed beseft, in het kader van multinationale en interdepartementele samenwerking de uitdrukking 'wet dream'. De Amerikaanse verbindingsofficier en de Deense kolonel barsten uit in lachen. De rest begrijpt de uitdrukking niet, want vertonen geen reacties. Gelukkig.

De commandant meldt dat vanaf nu de update briefing langer zal duren. Hij gaat er een andere vergadering aan plakken. Hij herhaalt dat de vergaderingen ook in het Frans zullen gevoerd worden. Hoe zullen de niet-Fransen een dergelijke vergadering kunnen volgen? Hopelijk wordt de soep niet zo warm gegeten.

Na de briefing nog verder gewerkt aan de problemen met de kaarten. Gelukkig niet te lang. De achterstand is bijna weggewerkt.

Zon 24 Jan 10

Hoewel ik niet van plan was om lang uit te slapen, want ik had voor vandaag een uitstap buiten onze 'Area Of Responsibility' (AOR) gepland, verliep de wekdienst niet zoals voorzien. Iets na 8 uur werd er op mijn deur geklopt: of ik de sleutel van mijn bureel kon geven? Dan maar opstaan en gaan douchen. Rustig gegeten en dan een beetje gewerkt. Ik had immers pas om 9u30 met de Franse vertaalster-tolk afgesproken voor een bezoek aan een oud fort.

De wintertemperatuur is alvast van de partij. Zonder trui en vest is het nu te koud buiten. - 10 °C?! Om 20 voor 10 vertrekken we naar Novo Bdro. Ik probeer de naam niet uit te spreken en verwacht me aan een heleboel kleine baantjes. Mijn chauffeuse vertelt doodleuk dat ze nog niet veel gereden heeft en haar rijstijl benadrukt haar uitspraak. Gelukkig gaat het met de minuut beter.

De weg naar het fort valt best mee en de natuur is zeer mooi. We komen zelfs langs een lokale beestenmarkt. Uniek! Bij wijlen waan ik me in Oostenrijk of een ander gekend skivakantieland. Op 900 m hoogte bemerken we de sneeuw. Tijdens onze eerste stop om van het uitzicht (zie laatste pagina) te genieten, voelen we de bijtende kou. Een windje maakt de kou nog harder, maar gelukkig zorgt de zon voor een beetje opwarming. Winter!

De laatste honderden meters ligt de weg er te besneeuwd bij om met de auto verder te rijden. Het is te gevaarlijk. EN we hebben geen sneeuwkettingen bij. We gaan dus te voet door de sneeuw naar boven. De zon, de sneeuw en de bijna complete stilte onderlijnen de schoonheid van de verzichten. Jammer genoeg is zoiets moeilijk te fotograferen, maar ik heb het toch geprobeerd.

Op onze terugkeer komen we een fantastisch meer tegen. Ik kan niet laten te denken hoe het hier onder water zou zijn. Aan de hengelaars te zien moet er hier vis zitten.

Mits politieke stabiliteit en een ecologische benadering van de omgeving (minder vuilnis laten rondslingeren) zijn er mogelijkheden voor natuurtoerisme. Er zijn hier genoeg mooie plaatsen die mensen kunnen aantrekken.

Verder door komen we langs een Servisch Klooster in Albanees gebied. Het is zoals te verwachten een PrDSS (een gebouw met speciaal statuut, dus onder bescherming van KFOR) want er staat een Zweedse wacht te verkleumen in de kou. We knopen een kort gesprek met hem aan en hij raadt ons aan om nu de kerk te bezoeken want er is een Orthodoxe trouw aan de gang. Dus, wij naar binnen.

Vanbinnen is de kerk heel mooi, jammer genoeg zijn mijn foto's niet goed gelukt. Van de trouwerij hebben we niet veel gezien, maar toch leuk dat we dat konden meepikken.

De wacht raadde ons af om in een lokaal restaurant te gaan eten, iets wat iedere Westerse militair zou doen. Onze vraag was in feite overbodig. We besloten dan maar in Pristina iets te gaan zoeken. Na een kleine rondleiding in de hoofdstad, mijn gids heeft hier haar eerste operatie doorgebracht, vinden we een geschikte plaats. Het voelt nog altijd vreemd om gewapend en in militair uniform een restaurant binnen te gaan. Hoewel sommige restaurantbezoekers opkijken, is het voor hen een doodnormale zaak. Zoals in de rest van het mij gekend Kosovo was het eten lekker en niet duur.

In de late namiddag terug in Novo Selo en dus nog tijd om een beetje te werken. Hoewel ik gisteren officieel mijn functie overgedragen heb, kan ik het toch niet laten. Nog een paar dingen geregeld voor het bezoek van dinsdag en mijn wekelijkse routine van het overzetten van de foto's uitgevoerd. Helga met een PC probleempje geholpen en dan richting container getrokken. De laatste keer.

Aangezien ik nog niet veel in mijn weekboek geschreven heb, zet ik me aan het werk. De kids zijn nog niet on-line zodat ik kan doorschrijven. Lang zal ik niet kunnen doorgaan, want iets na 7 vertrekken we naar het Grieks kamp voor een maaltijd. De kans dat mijn weekboek vanavond op de virtuele bus gaat, is dus klein. Het zal eerder iets voor morgen zijn.

Hoesy

*'Soldiers after all don't get very much, but an awful lot is asked of them'
An unknown defence specialist*

Eén van de vele panorama's op onze tocht. Ook dit is Kosovo!

Mijn Kosovo weekboek

(Week 17: De laatste volledige week in Kosovo)

Maan 25 Jan 10

Door de vlaggenroet is de ochtendbriefing naar 7u30 verschoven. Te vroeg om deel te nemen als je er niet echt meer bij moet zijn. Dus de tweede keer dat ik die mis, maar aangezien ik niet meer in functie ben, is dat geen ramp.

De vlaggenroet is eerder een parade geworden, meer dan een half uur bij - 14 °C. Allemaal stijf bevroren. Het order van de dag werd door de kolonel in het Frans en het Engels voorgelezen. Daarna door soldaten in het Deens en het Arabisch. Leuk, maar niet bij deze kou. Eigenaardig, maar er was geen Grieks en ook geen Nederlands bij. De Amerikaan merkte op dat een parade bij zo'n temperatuur zinloos is en dat zij het in een grote loods zouden gehouden hebben. Hij heeft een punt.

Er is blijkbaar een probleempje met de vlaggen. De vlag van het Belgisch huis hebben we moeten uitlenen om de collectie van nationale vlaggen compleet te maken. De vorige eenheid heeft alle vlaggen mee naar Frankrijk genomen. Voor ons 'huis' wappert er nu geen vlag. Passend, zo op de laatste dag van zijn bestaan. Ik had de neiging om 'haar' te schrijven, want het huis zorgde als een goede moeder voor ons en onze voorgangers.

Maar de anderen willen niet echt verhuizen. Waarom zouden ze? De afbraak kan toch later. Ik maak mijn koffer en rugzak. Eens moeten we weg en de afspraak was vóór deze middag. Het bezoek van een ploeg die het 'recreatiemateriaal' komt ophalen, doet iedereen beseffen dat het einde nadert. Ze beginnen er schoorvoetend aan. En zo geraakt het huis beetje bij beetje leeg. In de vroege namiddag is alles weg. Het einde van het Belgische Huis in Novo Selo is bij deze officieel. Tijd van overlijden: 11u45.

Er rest mij nog het recupereren van het nuttige overschot: het plexiglas en het aanhangbord.

Jammer voor de katten. Ook hun beschutting is weg en blijkbaar wil de Deense kolonel van geen katten weten. Hopelijk hebben de anderen hen niet te veel verwend en kunnen ze nog jagen. De winter is nog niet voorbij.

Een lange rouwperiode kan ik niet houden, want deze namiddag start de tweede trainingscyclus van de Fast Pelican. De Deense dokter stelt voor om de oefening vroeger te houden, maar omdat het een stap bij stap oefening is, raad ik het af. Te laat, zijn mensen hebben het verkeerd begrepen en hebben het incident al naar de TOC (Tactical Operation Center) doorgespeeld. De oefening stoppen heeft geen zin, dus gaan we gewoon door.

Snel naar de oefenzone, want voor het gebeuren in de TOC zijn we al te laat. De situatie is iets moeilijker dan gepland, want er is ook een CRC (Crowd and Riot Control) oefening aan de hand. Gelukkig zonder traangas. De Franse gendarmerie pak

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

deze extra moeilijkheid goed aan. Voor de militairen die aan het oefenen zijn, is dit een leuke afwisseling. Hoewel meer dan de helft van de ploeg andere mensen zijn, verloopt de oefening zeer vlot. Ook de debriefing verloopt goed. Ze zijn klaar voor een moeilijkere uitdaging.

Na de debriefing krijg ik een zeer leuk compliment van de Deense dokter, ook een majoor. Hij vond het fantastisch hoe ik in zo'n korte tijd een dergelijk multinational team op de benen had gekregen. Hij vond dat ik met inzicht en visie handel en hij zou graag eens onder mij dienen. Sprakeloos ...

Omdat er nog steeds mails in het Frans binnenkomen en de Griekse kolonel er geen weg mee weet, stuur ik een bericht de wereld in dat ik niet meer de S1-S4 chef ben. Hopelijk sturen ze nu hun mails in het Engels, hoewel ik denk dat ze eerder een mail naar de Franse kapitein zullen sturen.

Mijn bagage werd naar de transitblok ergens weggestoken in een uithoek van het kamp gebracht. De blok zelf en de transitkamers vallen mee, maar er zijn weinig bewoners en het is ver van alles. In plaats van 50 m te wandelen naar het restaurant is het nu 10 min. En in de sneeuw is dit nog langer. Internet werkt er zodat het contact met België niet onderbroken is.

Mijn transitkamer. 'Thuis' voor een paar dagen.

's Avonds hoor ik dat Amber voor onderzoek naar het ziekenhuis is. Hopelijk niet te ernstig!?

Dins 26 Jan 10: JLSG bezoek

Deze morgen vriest het hard en het is ver wandelen om te gaan eten. Een voordeel is natuurlijk dat je daardoor goed wakker bent als je aan tafel aanschuift. Tijdens het

ontbijt maak ik met een LMT ploeg een afspraak om samen Pec te gaan bezoeken. Beter een bezoek afleggen met iemand die de plaats kent, dan doelloos rondlopen.

Op mijn terugtocht kom ik langs het verlaten Belgisch Huis. Er rest alleen een verzameling van containers. De ziel is er uit.

Herken je het nog?

Eerder toevallig vraagt een S2 officier me naar goede foto's van Gate 1. Ik kan hem er een paar geven, maar hij wenst meer. Tevens wil hij een foto van het nieuw verzekeringshuisje aan de grensovergang. Aangezien ik vandaag toch naar de gate doorrijd, beloof ik hem zijn foto's. Logistics intelligence?

De nieuwe Franse kanselier wil alle Belgen die in het hoofdkwartier werken een Franse medaille bezorgen. Is dit plots een automatisme geworden? Verdienen we echt allemaal een medaille? Hij vraagt ook of er Franse militairen een Belgisch ereteken kunnen ontvangen. Voel ik hier een koehandel aankomen? Ik leg hem uit dat dit in theorie kan, maar dat medailles bij ons uitzonderingen zijn en dus zeker geen 'normale' zaak is.

Nu zit ik natuurlijk met een dilemma opgezadeld. Moet ik Helga benadelen, omdat ik een grotere waarde aan die dingen hecht, terwijl andere voor veel minder er wel één zullen krijgen? Tevens vind ik dat hierdoor de aanvraag voor Albert aan waarde verliest. Ben ik te conservatief hierin?

Het bezoek van de JLSG HQ (Joint Logistics Support Group Headquarters) start een half uur vroeger, omdat ze onverwacht zo vroeg in Novo Selo aankomen. Niet echt een probleem want de generaal die mee is, gaat bij de Battle Group commandant eerst koffie drinken. De groep kan dus ook op zijn gemak al koffie drinkend wakker worden.

Een Italiaanse kolonel begroet me als de 'beste brieffer' van KFOR. Leuk compliment, maar ik geef vandaag de briefing niet. Ik heb besloten dat de Griekse kolonel het moet doen. Hij moet er toch eens aan beginnen. Hij zal dat natuurlijk anders

aanpakken dan ik, maar daarom niet noodzakelijk slechter. Trouwens, vanaf deze week is hij de dienstdoende S1/S4.

De briefing verloopt goed. Na een woordje uitleg door de verschillende NSE, gaan we het kamp bezoeken. De Fransen hebben een kleine recovery demo op poten gezet. De Marokkanen maken er een kleine show van en nodigen iedereen uit voor een glaasje thee. De Deense kapitein vertelt me dat hij niets speciaals voorzien heeft. Dat was ook niet de bedoeling. Ik besluit om met hem te sollen en vertel bij de aankondiging om verder te gaan dat de Denen op ons wachten met bier en gebak.

Na Novo Selo rijden we door de Forward Assembly Area, zo zien ze dat dit kamp slechts een verzameling van betonnen platen is, en dan verder naar het Grieks kamp. De slechte staat van het gebouw valt de bezoekers direct op. Ook het verouderd materieel ontlokt enkele commentaren.

Dan naar kamp Belvédère voor het middagmaal. De generaal beslist om na het eten de PX, taksvrije shop, te bezoeken en om daarna een partijtje tafeltennis te spelen. De Italianen gaan voor een espresso. We zijn soepel en passen in alle stilte ons programma aan.

Na de koffie een korte uitleg door een Belgische luitenant over de Technische Zone van het kamp. Een korte rondleiding en hop weg richting Nothing Hill. Ik stap in de bus om op de tocht mijn talent, ahum, als lokale gids ten toon te spreiden. Het lukt me aardig.

In Nothing Hill aangekomen bemerken we dat de Duitse kamp manager er niet is. Ik stel voor om de rondleiding te geven, maar de Amerikaanse luitenant stelt zich ook kandidaat. Hem dan maar de uitleg laten geven. Het is tenslotte nu tijdelijk 'zijn' kamp.

Op het einde vraagt de generaal of we kunnen doorrijden naar Gate 1. We zijn er amper 20 minuten van verwijderd en misschien krijgt hij de kans niet meer om de grensovergang te bezoeken. We waren toch van plan door te rijden en besluiten dan maar om de ganse groep op sleeptouw te nemen.

Amper 100 m voor de gate stoppen we en als een bende toeristen beginnen onze bezoekers foto's te nemen. Rustig laten doen. Een 10-tal minuten later nemen we afscheid en vertrekken ze richting Pristina. Oef, het VIP-bezoek is geslaagd.

Wij blijven nog even want ik wil mijn opvolgers het oud kamp Blackfoot juist naast de gate tonen. Tevens moet ik meer inlichtingen over het huisje met de autoverzekering verzamelen en er foto's van nemen. Ik spreek even met de Franse verantwoordelijke van de Gates en stap dan voorbij de gebouwen om met de Albanees die de verzekeringen verkoopt te praten. Hoewel ik voorbij Gate 1 ben, bevind ik me nog steeds in Kosovo. Immers de echte grensovergang ligt ongeveer 500 m verder.

Op 50 m aan de 'goede' kant van Gate 1

Mijn opvolgers samen met de Kosovaarse verzekeringsmakelaar naast zijn kantoortje.

Nee, we zijn nog steeds in Kosovo.

Samen met de Griekse kolonel.

Na een lange rit zijn we terug in Novo Selo. De kolonel ziet overal problemen waar hij geen vat op heeft. Was ik in het begin ook zo?

Rond 19u00 gaan we met zijn allen gaan eten in een restaurant buiten het kamp. De Griekse kolonel is de afspraak vergeten, zodat we hem letterlijk voor het hoofdkwartier ontvoeren. Het duurt eventjes voor hij beseft dat we het menen. Voor een goede maaltijd leggen we elk 11 Euro moeten neer. Kunnen deze prijzen in België ook gehanteerd worden?

Woe 27 Jan 10: Pec?

Ons gepland bezoek aan het klooster van Pec besluiten we door het slechte weer uit te stellen. Het is zinloos om risico's te nemen. De kapitein van de LMT is toch gegaan, maar zei later dat het inderdaad zeer slecht weer was om te rijden.

In de mail vind ik de bevestiging dat we volgende week moeten vertrekken. Onze namen staan op het passenger manifest, de passagierslijst. Nu mag ik uit de vlieger stappen en kan ik een goed antwoord geven.

Door het slechte weer overweeg ik de oefening van morgen te annuleren, maar besluit om te wachten tot morgen vooraleer te beslissen. In ieder geval zal ze in de sneeuw moeten doorgaan. Jammer genoeg zonder helikopter. Er is bij de overgave-overname van de dienst die de helikopteraanvragen moet behandelen iets misgegaan. Mijn meer gedetailleerde aanvraag wordt verkeerdelijk als nieuwe aanzien en dus als te laat bestempeld. Dan maar een oefening zonder echte MEDEVAC helikopter.

Ik ga even langs bij de Deense NSE en wordt er op koffie in hun YMCA uitgenodigd. Ja, ze hebben hun YMCA, je weet wel van het liedje van Village People, meegebracht. Daar kunnen hun soldaten altijd koffie en vers gebak tegen een vriendenprijsje krijgen. En de zaak draait goed. Beter dan in het vroeger Deens kamp. De majoor en de kapitein vragen of ik geen zin heb om in de namiddag een partijtje veldhockey te spelen. Ik aanvaard hun uitnodiging.

Na het middageten een wedstrijdje 'no rules' hockey. Het is al zeer lang geleden dat ik dat gespeeld heb, maar dank zij goeie reflexen kan ik toch mijn steentje bijdragen. Het is natuurlijk iets anders dan lopen en na bijna een uur spelen ben ik pompaf. Morgen zal ik mijn spieren voelen.

Na een deugddoende douche, de SOP Fast Pelican afgewerkt door de lessen getrokken tijdens de vorige oefening te integreren. Nu kan ik aan mijn handtekeningenverzamelronde beginnen.

De afbraak van het Belgisch huis begint in de sneeuw. Ik probeer het venster en het bord van het huis te redden van vernietiging. Immers Jurgen, één van de vorige bewoners, vroeg me om deze aan hem te bezorgen. En ik heb hem beloofd mijn best te doen.

Blijkbaar is er een lading Grieken in het oud-Deens kamp actief materiaal aan het verzamelen. Gewapend met een accu boormachine en een radio proberen ze alles wat ze kunnen gebruiken te recupereren. De Denen hebben ze moeten scheiden van de lokale werknemers, want ze zagen elkaar als concurrenten. Zelfs de vlaggenmast was bijna meegenomen.

Deze avond terug met de kinderen kunnen Skypen.

Don 28 Jan 10

De ochtendbriefing woon ik niet meer bij. De afwezigheid van mijn opvolger geeft mij de gelegenheid de PC te gebruiken. Ik bereid de teksten en e-mails op mijn draagbare PC voor, laat alles overzetten en verstuur de e-mails met de Franse PC tijdens de ochtendbriefing. Vandaag gewerkt aan een aantal voorstellen voor medailles.

In de morgen vertrekken we richting Belvédère voor het afgeven van onze koffers. Hoewel onze koffers uitzonderlijk met het vliegtuig meereizen, moeten we ze toch vroeger bezorgen en laten controleren. Alles in orde, zoals verwacht. Van ons bezoek gebruik gemaakt om een zoveelste poging te wagen een beetje van mijn geld van de sociale activiteiten terug te krijgen. Alle papieren afgeven, nu nog wachten om terugbetaald te worden. Hoe lang nog?

Door de hockeywedstrijd is mijn linkerhand opgezwollen en doet ze pijn. Even de infirmerie binnengesprongen. Ik kreeg een paar pillen te slikken en de raad ijs tegen de zwelling te houden. Met deze koude en de sneeuw zie ik het nut er niet van in. Geen handschoenen dragen zal wel hetzelfde effect hebben. De pillen laat ik voor wat ze zijn.

Daarna richting Noorden getrokken om in kamp Nothing Hill Amerikaans te gaan eten. De volgende interventieoefening speelt immers op 6 km van het kamp af. We kunnen beter daar rustig eten dan ons te moeten opjagen in Belvédère.

In de bittere koude wordt alles in gereedheid gebracht voor een iets moeilijkere oefening. Zoals verwacht zijn de Amerikanen als eerste op de plaats van het gebeuren. Ze leven zich volledig in en na een half uur moeten we ze tegenhouden. Ze wilden immers alles zelf doen, maar dit is niet de bedoeling van de oefening. We leggen ze uit wat van hen verwacht wordt en waarom. Ze begrijpen het en doen wat ze mogen doen.

Ondanks enkele onverwachte moeilijkheden die ze dank zij inventiviteit opgelost hebben en een lange rit, arriveert het Fast Pelican Team op de plaats van gebeuren. Eénmaal aangekomen verloopt het vlot. Er is dus duidelijk een verbetering merkbaar. De tweede in bevel van de Battle Group, een Deense kolonel is tevreden.

Aan het einde blijkt de gepantserde ambulance defect te zijn. Er ontstaat bijna een kleine rel omdat de wachtende Kosovaren met alle geweld doorwillen en de ambulance staat een beetje in de weg. Uiteindelijk kunnen de bussen toch langs de ambulance en bedaren de gemoederen. Zo snel kan er in Kosovo de vlam in de pan slaan.

De debriefing van de oefening laat ik in het Amerikaans kamp doorgaan. Met koffie in de hand onze opmerkingen uitgelegd en gezamenlijk besproken. Al bij al een succesvolle oefening. De teams zijn klaar voor het echte werk. Alleen hopen dat het nooit nodig zal zijn.

Aangezien zijn manschappen zeer goed gepresteerd hebben, ga ik de Amerikaanse majoor, de chef van het kamp, opzoeken om zeker te zijn dat hij dat weet. Hij besluit met te zeggen dat het spijtig is dat we weggaan. Dat het veel beter zou zijn indien we langer bleven.

Een KFOR wagen is geslipt en in de rivier terecht gekomen. De Amerikanen nemen de eerste maatregelen.

Het Fast Pelican Team neemt over en bevrijdt de geklemde slachtoffers uit de wagen.

Dit alles gebeurt onder de alziende ogen van de observatoren.

De Deense ex-S4 is op bezoek in Novo Selo. We gaan samen naar de update briefing en dan een stukje gaan eten.

Tijdens de update briefing gebruikt de S2 toch mijn foto's van Gate 1 en het verzekeringshuisje. Hij was immers de dag na mijn bezoek ook naar Gate 1 gereisd, maar mijn foto's waren dus beter. De kapitein van 3D, helikopters, zegt tegen de kolonel dat ik te laat was met mijn HELQUEST (aanvraag helikopter) waardoor de zending niet kon doorgaan. Ik neem het woord en leg uit hoe het komt. Later bood de kapitein zijn verontschuldigen aan en gaf hij zijn fout toe. Zand erover!

Albert is op zijn tenen getrapt. Iemand in SHAPE, het NATO strategisch hoofdkwartier nabij Mons, denkt blijkbaar dat onze cijfers over het Luxemburgs detachement fout zijn omdat we gedurende 10 dagen slechts 1 militair in theater rapporteerden. En dat is bij Albert, zo nauwgezet als hij is, in het verkeerde keelgat geschoten. In de discussie hebben zich een hele reeks kolonels, majoors en onderofficieren gemengd en werden er allerlei oorzaken voor de fout aangehaald. In plaats van aan ons uitleg te vragen, want de waarheid is heel simpel: ze zijn in verlof geweest. Een korte maar duidelijke mail naar alle betrokkenen gestuurd. Ik verwacht wel geen antwoord terug.

In de bar is er geen ambiance en dus ga ik er niet naar toe. In plaats daarvan zal ik werken aan een voorstel voor felicitatiebrief voor de Deense ploeg die de Fast Pelican getraind heeft. Maar eerst moet ik te voet door de sneeuw naar het andere eind van het kamp. De transitblok is helemaal afgezonderd alsof het aan zijn bewoners duidelijk moet maken dat ze er niet meer bijhoren. Ook het internet is er wisselvallig, zoals vandaag. Dus ook de connectie met de buitenwereld is afgesloten.

Vrij 29 Jan 10

Verder werken aan de Deense brieven. De ganse ploeg bestaat uit 9 leden en dat vergt een pak mooie zinnen schrijven. Vandaag start ik met mijn afscheidsronde. Eerst naar de Deense NSE (National Support Element): de logistieke steun van het kleinste detachement. Als laatste officiële actie, het laten ondertekenen van de SOP. Eén handtekening, nog 4 te gaan.

De media adviseur vraagt mijn foto's van de oefening om bij het artikel te plaatsen. Het zal dus blijkbaar gebruikt worden. Samen met een artikel over de laatste patrouille van de Belgen in Kosovo in het maandblad KFOR Chronicle.

Omdat de 'anderen' ook een Franse medaille krijgen, besluit ik om voor Albert een poging te wagen voor een NATO medaille. De kans is klein, maar ik kan het minstens proberen.

De afbraak van het Belgisch Huis gaat verder. Het is triestig te moeten aanzien dat je 'thuis' beetje bij beetje gedomonteerd wordt. Konden ze geen week wachten? De mensen van de FAU (Field Accommodation Unit) begrijpen niet waarom ze dit werk bij dit weer moeten doen. Tja, dat had ik voorspeld en het kan nog slechter worden. Ik kan het aanhangbord en het plexiglas voor Jurgen veilig stellen. Hij moet het alleen in Beauvechain ophalen.

In de namiddag ga ik op theebezoek bij de Marokkaanse bevelhebber. Hij vertegenwoordigt immers ook de Marokkaanse NSE. Het was een leuk gesprek. Ik heb hem over mijn problemen met de Marokkaanse majoor verteld. Zo is hij op de hoogte als het scenario zicht herhaald met mijn Griekse opvolger. Ook hij heeft de SOP ondertekend. Nog 3 te gaan.

Ik wil direct ook de Franse kolonel bezoeken, maar hij is in vergadering. Maandag?

's Avonds met de drie Belgen in Pristina gaan eten. Blijkbaar is er toch een Belgisch afscheid in het hoofdkwartier. Wij zijn niet uitgenodigd? Rare situatie.

Zat 30 Jan 10

Voor ons vertrek nog met de Deense dokter afgesproken in verband met de brief voor zijn teamleden. Hij bezorgde me tevens het logo voor de Fast Pelican. Een duidelijk teken dat de leden zich al als een team gedragen. Ze willen zich immers van de rest onderscheiden.

Daarna richting Decani gereden. Na 2 en een half uur rijden kwamen we in zeer slecht weer terecht. De weg naar het klooster van Decani was bedekt met minstens 15 cm verse sneeuw. We vonden het te gevaarlijk om verder te gaan en zijn dus waarschijnlijk op een paar honderd meters van ons eerste doel gestrand. Jammer, maar het was geen ongeluk waard.

Dan maar naar het Italiaan kamp Villaggio Italia gereden. Jongens, wat een groot kamp is dat. Natuurlijk wordt er daar bijna geen Engels gesproken en moesten we ons behelpen met gebroken Italiaans. De Mess vinden was niet zo moeilijk, rond het middaguur moet je gewoon de grote hoop volgen. Het geluidsniveau in de zaal was bijna oorverdovend. Iedere Italiaan was klaarblijkelijk aan het praten.

Na de obligate koffie zijn we richting Pec getrokken. Onze eerste poging om het klooster te vinden mislukte, maar bij poging 2 hadden we wel succes. Mooi klooster en mooie Orthodoxe kerk. Een PrDSS en dus bewaakt door KFOR.

De wegen op de terugweg lagen er niet schitterend bij, maar we waren op avontuur. Het leverde wel mooie foto's op.

Op tijd voor de laatste update briefing van weer bijna een uur. De Belgen kregen een officiële bedanking van de nieuwe S4. Dank je wel!

Daarna naar wat ik dacht een drink te zijn, maar dat ik feite een heus samenborigheidsfeestje was. Er stond wijn en fijne vleeswaren klaar. Het is uiteindelijk een leuk, maar zeer laat feestje geworden. Morgen zal het moeilijk zijn om op te staan.

Zon 31 Jan 10

Zoals verwacht was het opstaan nogal moeilijk gezien het late uur gisteren. Ik heb een beetje kunnen uitslapen omdat ik niet naar het ontbijt ging. Desondanks, 's morgens toch gewerkt. De brieven voor de Denen zijn opgestuurd. Hopelijk krijgen ze hun felicitaties op tijd.

Vandaag voor de laatste keer naar het Noorden getrokken voor een bezoekje bij kennissen van Helga, haar ex-tolk. Een simpele, Servische maaltijd, maar wel lekker. Nog lang nagepraat om dan richting Belvédère te trekken. Al ons beschermingsmaterieel moesten we afgeven. Hierdoor moet ik in België minder rondrijden om alles binnen te leveren.

's Avond aan mijn weekbrief geschreven en met de kids geSkyped. Vroeg in mijn bed gekropen waardoor mijn weekbrief pas voor morgen zal zijn. In feite moet ik slaapzak schrijven, want dat is nu mijn bed.

Als extraatje wil ik een stuk uit een e-mail van een collega citeren. Gespeend met persoonlijke ervaringen beschrijft het goed wat een militair op het einde van zijn zending voelt:

"Je gaat rare tijden tegemoet met totaal gemixte gevoelens. Het land (keer je daar ooit naar terug?), je Belgische werkmakkers (4 maanden zeer speciale en nauwe werkrelatie), je internationale werkmakkers (zie je die ooit nog terug? waarschijnlijk niet), je werk zelf (dat je nu aan een andere "leek" moet overlaten en die het nooit zo goed kan dan als jij zelf), terug naar de familie (die het al gewoon zijn het zonder jou te doen), het komend verlof (van 100% werk naar 100% niets doen), terug naar het gewone werk (waar in hemelsnaam maken die zich druk om?), ..."

Groetjes,

Hoesy

'I have known good men eat their hearts out through want of recognition. How petty this sounds. It is the outward visible proof to bring home to his people that he has done his job well.'

An unknown soldier in WWI

Mijn Kosovo weekboek (Week 18: De laatste dagen)

Maan 01 Feb 10

Laatste dag in Kosovo. Het begint te korten. Vandaag mijn laatste volledige weekbrief afwerken. De volgende zal slechts twee dagen lang zijn.

De banen lagen er glad bij. Vriezen en sneeuwen op gesmolten sneeuw kan een dodelijke combinatie zijn. Ik besluit om niet naar de laatste parade van de Belgen in het kamp Belvédère, Kosovo te gaan. Het is het risico op een ongeval niet waard. Dit betekent natuurlijk dat ik de handtekening van de Griekse kolonel niet zal hebben.

Vandaag dus geen twee handtekeningen, maar met geluk misschien 1. Jammer genoeg lukt het me dit ook niet omdat de Franse kolonel in vergadering is met de Griekse. Zou het tekenen van het technisch akkoord tussen Fransen en Grieken vandaag lukken? Ik probeer de secretaris te overtuigen om de SOP aan beide kolonels voor te stellen. Het document moet toch eens getekend geraken nu het team op poten staat.

In de voormiddag de laatste keer een 'café belge' gedronken. Ze zullen deze grote koffie met melk wel niet meer serveren nu we weg gaan.

Vandaag breng ik ook de laatste dingen binnen. Blijkbaar moeten we de matrasbeschermer ook binnen brengen, maar die zijn samen met het Belgisch Huis opgeborgen. Of weggeworpen! Een verslag schrijven? Alles binnen brengen betekent natuurlijk dat ik nu alleen mijn slaapzak heb. Geen lakens en geen dekens.

In de namiddag naar de officiële opening van het Deense depot. BBQ in de vrieskou. Waarschijnlijk het enige moment dat iedereen naast de BBQ wil staan. De speech van de chef bevat een dankwoordje voor mijn inspanningen. Daarna hun nieuwe PX gaan bezoeken.

Bij het afgeven van de sleutels van de bureau, mijn laatste inlichtingen en instructies aan de Griekse kolonel gegeven. Hij staat er nu alleen voor. En met de Fransen zal hij het niet gemakkelijk hebben. Maar voor ik weg ga, vervang ik zijn naambord op de deur door een gelijkaardige maar met een roze vlag. Benieuwd hoe lang het zal duren vooraleer hij het ontdekt.

Op onze laatste dag houden we de bar open. Rond 8 uur geven we onze drink. Veel volk. Meer dan verwacht. In zijn speech bedankt de chef Ops ons voor de inspanningen en zegt dat we te vroeg vertrekken. Als 'officieuse' SNR (Senior National Representative) geeft hij me een afscheidcadeau.

Ons vaarwelfeestje was goed. Een Deense kolonel vertelde me dat ik wel een verschil in de Task Force en de Battle Group gemaakt heb. Leuk compliment omdat je toch steeds probeert om je best te doen en het verschil te maken.

Over verschillen gesproken, de vertaalster Albanees vraagt me wat er speciaal is aan werken met de Fransen. Wel, ik denk het hun Latijnse afkomst is. Sommige

Opmerking: Dit weekboek is een persoonlijk document van mijn ervaringen in Kosovo.

dingen zijn minder georganiseerd, wat voor de Denen soms onbegrijpelijk was, en hangen eerder van de persoon dan van het systeem af. Misschien het best uit te drukken met een veel voorkomende uitdrukking in de kwaliteitswereld: 'suivant l'art du metier'. Ook hun vasthouden aan het verschil in graden en hun geloof dat iedereen de Franse cultuur volgt.

Na de bar nog snel de weekbrief van de vorige week verstuurd. Daarna even met Calle op Skype gepraat. De laatste keer.

Dins 02 Feb 10

Hoewel de vlieger slechts tegen de middag vertrekt, moeten we zeer vroeg opstaan. Blijkbaar zouden er te weinig mensen zijn om alles vlot af te handelen en dus moeten we als goede militairen vroeg opstaan om lang te wachten.

Mijn rugzak met het overblijvend materieel volgestoken en daarna de auto ingeladen met de overvolle rugzakken. Onze koffers hadden we immers een paar dagen geleden moeten binnen leveren. Daarna gaan eten. Belgen ondereen. En zowaar onze Griekse was er ook.

Afscheid genomen van de Fransen die er waren en in vol winterweer naar de luchthaven vertrokken. We waren amper 10 minuten later dan voorzien, maar dat was geen erg. In alfabetische volgorde de bagage binnen geleverd en dan in de transitzone gewacht. Lang gewacht.

Tijdens het wachten afgesproken dat we over een paar maanden zouden afspreken. Tevens dat we de foto's op schijf zouden zetten en opsturen.

Na een eerste uitstel mochten we dan toch te voet richting vliegtuig wandelen. De geleasete Airbus 330 stond in de sneeuw op ons te wachten. Voor we aan boord mochten, moesten we nog een tijdje aan de trap staan wachten. Na het vele wachten

kregen we toelating om het vliegtuig binnen te gaan. Als hoofdofficier mocht ik in eerste klas reizen. Buiten de luxueuze zetels en de meer plaats, is er geen groot verschil met de andere 'klassen'. Op dat moment had ik liever bij de rest gezeten.

In Melsbroek staat de pers te wachten voor de aankomst van de laatste Belgen uit Kosovo. Wij zijn van plan om stilletjes te ontsnappen aan dit mediageweld. Totdat we op de bus stappen en iemand vraagt wie er Nederlands spreekt. Automatisch antwoord ik. Een radioploeg van de VRT, of ze een interview mogen afnemen. Dit is het begin van een serie van drie. Het feit dat de families van de andere militairen in de kazerne op hen wachten en dat mijn gezin dus als enige in Melsbroek staat te wachten, is daar niet vreemd aan. 's Avonds worden de interviews op Radio 1 en op VTM uitgezonden. Of het ook op de Franstalige zender RLT uitgezonden werd, weten we niet.

Het weerzien na 4 maanden is hartelijk, camera's of niet. Vanaf nu terug in de Belgische realiteit.

Goodbye Kosovo,

Hoesy

'Now is precisely the time to keep investing in the skills and talents of our people. It is the people we employ who will get us through.'

Als laatste foto de vlaggenmast waar we bijna iedere dag langs kwamen en iedere week voor paradeerden. Maar deze keer zonder Belgisch vlag.

Mijn Kosovo weekboek (Epiloog: De weken na de zending)

12/03/10

Terugkeer uit Kosovo voltooid

In vijf colonnes heeft Defensie al haar voertuigen en materieel uit Kosovo teruggehaald. Een terugblik aan de hand van indrukwekkende cijfers.

Na meer dan tien jaar beëindigde België begin dit jaar zijn deelname aan de vredesmacht in Kosovo. Vijf colonnes van de *Redeployment Express* (REDEX) brachten al het Belgische materieel terug naar ons land.

In zijn geheel bestond REDEX uit 52 vrachtwagens en 13 begeleidingsvoertuigen. De chauffeurs brachten 12 AIFV's, 3 M113's, 1 LMV en 3 Pandurs naar België. Daarnaast vervoerde de colonne 412 ton materiaal in containers.

Vier keer reed de colonne van en naar Kosovo. Een vijfde colonne bestond uit een uitzonderlijk transport van drie Scania-vrachtwagens met aanhangwagens voor extra lang, breed of zwaar materiaal.

Daarnaast kwamen ook konvooien met militaire voertuigen terug naar huis. Daarin onder andere 23 Unimog-vrachtwagens, 4 Iveco achttonners, 2 Climax-vorkheftrucks en 1 Renault Kerax-takeltruck.

Samen legden de voertuigen 393.800 kilometer af: dat is tien keer de wereld rond! Dat klaarden de 231 chauffeurs bovendien zonder één ongeval.

De naweeën

Mijn zending eindigde na een behouden vlucht in Melsbroek. De intentie om de pers te ontwijken faalde bij het eerste contact. Enkele journalisten stapten op de bus en iemand van hen vroeg wie er Nederlands sprak. Automatisch antwoordde ik en werd hierdoor gestrikt voor een interview. Nu ja, als officier hebben we ook een PR functie. Hierdoor kwam ik als laatste boven waar er nog meer Pers stond te wachten. De interviews werden kort daarna uitgezonden op Radio 1, VTM en RTL (www.vtm.be/nieuws/binnenland/32207# & video.rtlinfo.be/Category/288.aspx).

's Avonds nog bij de schoonfamilie binnen gesprongen om het lang niet-zien een beetje te compenseren. Een schuld die ik ook bij andere familieleden en vrienden zou moeten inlossen.

De dag heb ik nadien de confrontatie met de weegschaal aangegaan. Doordat sommigen me vertelden dat ik afgevallen was, vreesde ik geen ramp. Dat 'afgevallen zijn' wijdde ik eerder aan een verkeerd gegroeid beeld door maanden afwezigheid dan door een objectieve meting. De maaltijden kennende (ik schreef bijna 'Class I', de militaire aanduiding voor voeding) moest ik bijgekomen zijn. De weegschaal zou het onbetwistbaar oordeel vellen. En inderdaad 2 kg er af! Ongeloofelijk.

De eerste nieuwe gewoonte die ik moest herinvoeren was het kiezen van kledij. Maanden iedere dag een uniform dragen betekent geen keuzes maken. Je neemt gewoon van iedere stapel het bovenste en klaar is kees. Kledijbeslissingen zijn beperkt tot het al dan niet dragen van een extra laag tegen de kou. En die hangt dan weer van externe factoren of. En nu moest ik plots alles kiezen en zorgen dat het bij elkaar paste. Raar.

Lang ben ik niet in België gebleven. Calle had een reis voor ons twee naar Egypte geboekt. Niets cultuur, niets piramides, alleen ontspannen. En een beetje duiken. Ik schrijf een beetje, want eigenaardig genoeg bleek het duiken minder aantrekkelijk dan verwacht na vier maanden droog te zitten. Het was alsof ik een probleem had om in een zeer gestructureerd geheel te genieten. Gelukkig kon ik op mijn eentje gaan snorkelen en van dezelfde onderwaterwonderen genieten.

De reis bracht wat er van verwacht werd. Na onze terugkomst begon de Krokusvakantie en dus de ideale gelegenheid om het aanwezigheidskort van de kinderen op te vullen. Met een midweek in een Duits vakantiepark moest dit wel lukken. Sneeuw, een zwembad, veel vrije tijd, ... een goede combinatie om terug een plaats in het gezin te vinden.

Ik had mezelf voorgenomen om niet automatisch mijn 'oude' plaats op te eisen, maar te kijken hoe het gezin draaide. Ze hadden waarschijnlijk tijdens mijn 4 maanden afwezig een nieuw patroon opgezet en ik had niet de bedoeling om als een olifant in een porseleinenkast alles in vraag te stellen. Er zou wel ergens een rol voor mij zijn. Dit betekende natuurlijk dat ik er de eerste dagen een beetje verloren bij liep. Het was alsof alles draaide zonder mij. Ik was gewoonweg niet nodig. Beetje bij beetje mocht ik terug deelnemen.

Niet alleen thuis vraagt het leven een aanpassing, maar ook op het werk. In Kosovo was iedereen gefocust. Iedereen had hetzelfde doel in het visier (hoewel ik moet toegeven dat er door de operationele luwte al een zeker afwijking was). Alles was mogelijk en alles aan grote snelheden.

Dit in tegenstelling tot het routinematig werk in een staf. Zeer diffuus qua richting en aan een veel trager ritme. Weken tellen weer 38 uur en niet 7 maal 24. Geen echte 'drive'. Alle ogen zijn niet op hetzelfde doel gericht. Waar zijn we mee bezig?

Op bepaalde dagen vraag ik me af of het wel verantwoord is om mensen naar operaties te sturen. Het is alsof je even van een 'ideale' organisatie mag proeven om dan te moeten afkicken. Ik wist dat een visie een grote invloed kon uitoefenen, maar zo sterk?

Wat ook opvalt, is dat er niet veel over Kosovo gevraagd wordt. Ik vertel er ook niet veel over. De meesten hebben mijn weekboek gelezen en dus weten ze er veel over. Buiten een algemene vraag stellen uit beleefdheid, is er niet veel meer. Eerlijkheidshalve moet ik wel vermelden dat ik ook niet veel aanstalten geef om erover te vertellen. Hoe begin je aan zoiets?

Een aantal personen suggereerden om mijn weekboeken te bundelen en uit te geven. Ik heb daar niet echt aan gedacht en zo zijn ze ook niet geschreven, maar zou er interesse voor zoiets zijn? Misschien als voorbereiding voor andere militairen die in operatie moeten vertyrekken? Maar anders? In ieder geval heb ik onze PR dienst gecontacteerd met de vraag of zij zoiets zien zitten. Nog geen reacties gehad.

Mijn eerste werkdagen zijn gevuld met het terugbrengen van het materieel. In feite moest ik eerst mijn koffer recupereren. Zoals verwacht heeft die gans België gezien. Hoewel het de bedoeling was dat mijn koffer met me zou meereizen, bleef die verweesd in Pristina achter. De week dat we in Egypte waren kwam hij met een C130 toe. In tegenstelling tot wat ze in de inkomsthal van de AML (Aerodrome Militaire Luchthaven) beweerden, bewaren ze de koffers daar maar 2 dagen en dan verzenden ze die naar Berlaer. In Duitsland kreeg ik echter een telefoontje dat hij in Heverlee stond. Op mijn vraag werd hij terug naar Berlaer gestuurd. Waar ik mijn koffer uiteindelijk kon ophalen.

Op één ding na, heb ik ook alles terug uit Kosovo. Want ja, ook de postpakketten zijn uiteindelijk terecht gekomen. Die hebben ook een tijdje op zich laten wachten, maar na lang wachten heb ik ze toch kunnen ophalen.

Buiten de bagage waren er nog een paar dingen te regelen. Een bloedstaal geven vormde geen probleem. Te weten komen hoe lang ik ontschepingsverlof had, verliep ook betrekkelijk vlot. Op de collectieve aanvraag voor de Belgische herinneringsmedaille buitenlandse operaties waren we niet vermeld. Helga had die medaille al zodat ik voor Albert en mezelf een individuele aanvraag verstuurd heb. Dit komt dus ook in orde.

Over medailles gesproken. In mijn militaire post vond ik een brevet voor een bijkomende anciënniteitsmedaille. Ik moest dus naar de Milshop voor een paar 'diminutives', schuifjes met de kleuren van de desbetreffende medaille (in de

omgangstaal soms 'urinestaaltje' genoemd). Alles was te krijgen behalve een extra minutief voor de NATO medaille. In een burgerwinkel. Ik geloofde mijn oren niet. Maar er zit niets anders op.

Sport? Het is verbazend hoe snel je in je oude (slechte?) gewoontes hervalt. Zeker qua sport. Er is geen sprake meer van 3 maal per week 4 à 5 ronden te lopen. Ik ben al eens gaan lopen, maar dat is zeer sporadisch. Ik zal de situatie grondig moeten wijzigen om terug genoeg sport te doen.

Het zal nog wel een aantal weken, sommigen spreken over maanden, voor ik me helemaal aangepast heb. Voor deze opdracht had ik nooit de impact van 4 maanden in operatie kunnen inschatten, maar nu wel. Wat moet dat dan zijn, zoals de Amerikanen, 1 jaar in oorlogsgebied? Geen wonder dat sommigen helemaal de kluts kwijt zijn. Ook begrijp ik nu beter waarom sommigen zich iedere keer opnieuw kandidaat stellen voor een langdurige zending.

Mentaal heb ik de deur gesloten met het verzenden naar Kosovo van een aantal postkaartjes met Belgische groeten. Of was het eerder mijn gesprek met de Commandant van het Logistiek detachement na zijn terugkeer met de laatste vrachtwagen uit Belvédère? Of sluit de deur eerder progressief?

Evaluatie

Tijdens ieder gesprek popt de vraag op of ik blij was terug te komen. Steeds moet ik in alle eerlijkheid een 'jaan' antwoord geven. Het is een dual gevoel. Het werk daar was zeer interessant, zeer leerrijk en uitdagend. Zoals overal waren er laagtes, maar globaal genomen was het een hoogvlieger. Vanuit dat standpunt mocht het voor mij nog langer duren of zou ik er niets mee inzitten om opnieuw in operatie te vetrekken.

Hierbij toch wel een kanttekening: ik apprecieer ten volle dat dit zeer situatieafhankelijk is. Ik had slechts een deel van de bepalende elementen in de hand. De keuze van mijn Belgische collega's, de relatieve rust in het operatietoneel, de mogelijkheid om buiten het kamp te werken, ... speelden zeker en vast een belangrijke rol in de positieve ervaring. Maar als ik mijn collega's hoor, zijn deze elementen min of meer in ieder theater aanwezig.

Als Belg denken we soms dat onze talekennis in ons voordeel speelt. Inderdaad het is een voordeel, maar we zijn al lang de enigen niet meer. Talenkennis is ook in andere landen aanwezig: Denen spreken Duits en Engels; Italianen die Engels, Frans en Spaans spreken; Duitser Engels en Frans; ... Het zijn geen uitzonderingen. Persoonlijk denk ik dat het eerder onze cultuurgevoeligheid (cultural awareness) is. We hebben de neiging om ons aan te passen. We proberen eerder vanuit de cultuur van onze partner te vertrekken, dan vanuit onze eigen cultuur. Voeg daarbij onze algemene opleiding, zelfs binnen het militair milieu zijn we generalisten, en we kunnen bijna iedere taak aan. We zijn dus zeer flexibel inzetbaar. Daarin ligt onze sterkte. Een sterkte die we niet genoeg uitbat.

Dat was de ja, nu de nee. Hoewel de moderne technologie zich zeer goed leent tot sociaal contact met de familie (gezin in eerste plaats), is er toch dat persoonlijk gemis. Zeker uithuizigheid tijdens een periode als Kerst en Nieuw is niet te onderschatten. Eveneens leg je als militair een zware last op de schouders van je partner. Gelukkig is het goed verlopen, want als dat niet goed gaat, moet dit wel een zeer negatieve invloed op je functionering hebben.

Heeft die periode gebracht wat er van verwacht werd? Nog zo'n vraag. In feite waren mijn verwachtingen niet hoog gespannen. Mijn voornaamste reden was dat ik als majoor voor mezelf moeilijk kon verantwoorden dat ik nog nooit aan een lange operatie had deelgenomen. En als ik dan toch aan een operatie zou deelnemen, dan liefst in een functie naar mijn keuze en in een voor mijn best uitkomende periode. Al die elementen waren aanwezig, dus daar geen probleem.

De opdracht zelf gaf wat er in zat. Alle elementen waren aanwezig. Stafwerk en toch nog met de neus op de werkelijkheid. Vrijheid om te handelen en daar ook voor geapprecieerd worden. Internationale contacten en een breed verantwoordelijkheidsdomein. Goede collega's en een uitstekende sfeer.

En nadien? Tja dat zal de toekomst uitwijzen, maar daarover had ik niet echt verwachtingen. Het zal zeker niet schaden, maar of de positieve impact voelbaar zal zijn, is volgens mij een vraag die steeds onbeantwoord zal blijven.

Farewell Kosovo,

Hoesy

'Test everything. Hold on to the good.'

1 Thessalonians 5:21

Einde

Bijlage A: 'Militaire afkortingen voor Dummies'

Afkorting	Voluit & Informatie
1CC	1 Korporaal-Chef (zie ook www.mil.be)
ACOS Spt	Assistant Chief Of Staff Support: assistent van de COS voor alles wat ondersteuning van de troepen aanbeland (personeel, logistiek en medische aspecten)
ADC	Adjutant-Chef (zie ook www.mil.be)
AML	Aérodrome Militaire - Militaire Luchthaven: 'vrije' zone waar militaire en hun familie voor vertrek en aankomst mogen komen
BELKOS	Belgisch Detachement in Kosovo te Mitrovica
BELUFIL	Belgian Luxemburg Force in Lebanon: Belgische-Luxemburgs detachement te Tibnin in Lebanon
Cdt	Commandant, de graad! (zie ook www.mil.be)
Comd	Commandant: bevelhebber van een eenheid
COS	Chief Of Staff: baas van de staf die moet zorgen dat alles in goede banen geleid wordt
Kapt	Kapitein (zie ook www.mil.be)
Kol	Kolonel (zie ook www.mil.be)
LEGAD	Legal Adviser: adviseur van de generaal en de staf betreffende wettelijke problemen
LMT	Liaison and Monitoring Team: ploeg die een vinger aan de pols houdt in Kosovo door contacten met de bevolking te leggen. De Belgische teams vertrekken vanuit Novo Selo en werken te Leposavic en Zvecan.
Maj	Majoor (zie ook www.mil.be)
MNTF-N	Multinational Task Force North: de troepen in het noorden van Kosovo
NCC	National Contingency Commander: hoogste Officier in het hoofdkwartier van de operatie, meestal ook de hoogste officier van een natie
SNR	Senior National Representative: hoogste Officier in een deel van de operatiezone waar een land aanwezig is
1CC	1 Korporaal-Chef (zie ook www.mil.be)

ACOS Spt	Assistant Chief Of Staff Support: assistent van de COS voor alles wat ondersteuning van de troepen aanbeld (personeel, logistiek en medische aspecten)
ADC	Adjudant-Chef (zie ook www.mil.be)
AML	Aérodrome Militaire - Militaire Luchthaven: 'vrije' zone waar militaire en hun familie voor vertrek en aankomst mogen komen
<u>BELKOS</u>	Belgisch Detachement in Kosovo te Mitrovica
<u>BELUFIL</u>	Belgian Luxemburg Force in Lebanon: Belgische-Luxemburgs detachement te Tibnin in Lebanon
Cdt	Commandant, de graad! (zie ook www.mil.be)
Comd	Commandant: bevelhebber van een eenheid
COS	Chief Of Staff: baas van de staf die moet zorgen dat alles in goede banen geleid wordt
Kapt	Kapitein (zie ook www.mil.be)
Kol	Kolonel (zie ook www.mil.be)
LEGAD	Legal Adviser: adviseur van de generaal en de staf betreffende wettelijke problemen
<u>LMT</u>	Liaison and Monitoring Team: ploeg die een vinger aan de pols houdt in Kosovo door contacten met de bevolking te leggen. De Belgische teams vertrekken vanuit Novo Selo en werken te Leposavic en Zvecan.
Maj	Majoor (zie ook www.mil.be)
MNTF-N	Multinational Task Force North: de troepen in het noorden van Kosovo
NCC	National Contingency Commander: hoogste Officier in het hoofdkwartier van de operatie, meestal ook de hoogste officier van een natie
SNR	Senior National Representative: hoogste Officier in een deel van de operatiezone waar een land aanwezig is
SOP	Standing Operating Procedure: richtlijn die lange tijd geldig blijft.

1CC	1 Korporaal-Chef
ACOS Spt	Assistant Chief Of Staff Support: assistent van de COS voor alles wat ondersteuning van de troepen aanbeld (personeel, logistiek en medische aspecten)
ADC	Adjudant-Chef

AML	Aérodrôme Militaire - Militaire Luchthaven: 'vrije' zone waar militaire en hun familie voor vertrek en aankomst mogen komen
BELKOS	Belgisch Detachement in Kosovo te Mitrovica
BELUFIL	Belgian Luxemburg Force in Lebanon: Belgische-Luxemburgs detachement te Tibnin in Lebanon
Cdt	Commandant, de graad!
Comd	Commandant: bevelhebber van een eenheid
CHOD	Chief Of Defense: chef van Defensie
COS	Chief Of Staff: baas van de staf die moet zorgen dat alles in goede banen geleid wordt
Kapt	Kapitein
Kol	Kolonel
LEGAD	Legal Adviser: adviseur van de generaal en de staf betreffende wettelijke problemen
LMT	Liaison and Monitoring Team: ploeg die een vinger aan de pols houdt in Kosovo door contacten met de bevolking te leggen. De Belgische teams vertrekken vanuit Novo Selo en werken te Leposavic en Zvecan.
Maj	Majoor
MNTF-N	Multinational Task Force North: de troepen in het noorden van Kosovo
NCC	National Contingency Commander: hoogste Officier in het hoofdkwartier van de operatie, meestal ook de hoogste officier van een natie
SNR	Senior National Representative: hoogste Officier in een deel van de operatiezone waar een land aanwezig is
SOP	Standing Operating Procedure: richtlijn die lange tijd geldig blijft
Afkorting	Voluit & Informatie
1CC	1 Korporaal-Chef
ACOS Spt	Assistant Chief Of Staff Support: assistent van de COS voor alles wat ondersteuning van de troepen aanbeland (personeel, logistiek en medische aspecten)
ADC	Adjutant-Chef

BELKOS	Belgisch Detachement in Kosovo te Mitrovica
Cdt	Commandant, de graad!
COS	Chief Of Staff: baas van de staf die moet zorgen dat alles in goede banen geleid wordt
Kapt	Kapitein
Kol	Kolonel
LMT	Liaison and Monitoring Team: ploeg die een vinger aan de pols houdt in Kosovo door contacten met de bevolking te leggen. De Belgische teams vertrekken vanuit Novo Selo en werken te Leposavic en Zvecan.
LNO	Liaison Officier
Lt	Luitenant
Maj	Majoor
MNTF-N	Multinational Task Force North: de troepen in het noorden van Kosovo
SOP	Standing Operating Procedure: richtlijn die lange tijd geldig blijft
TOC	Tactical Operations Center - het operationeel zenuwcentrum

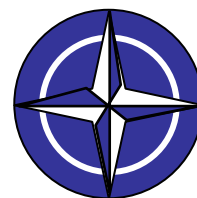

KFOR TRIDENT

TASK FORCE
MULTINATIONALE
NORD

ÉTAT – MAJOR
G 3 CONOPS
1er APRIL CELL

Camp Maréchal
DE LATTRE DE TASSIGNY
NOVO SELO
SP 71711
00771 ARMEES

SP71711, le 20/09/2008
N° / EM / G3 ALL CELL /TFMN-N

OFFICIELE BRIEF

OBJET: Raadgevingen voor de familie

REFERENCES: NIL.

ANNEXE : 3

Mevrouw, Juffrouw, Meneer,

Uw man, vader of familielid zal binnenkort zijn opdracht in het hoofdkwartier van de Multinationale Task Force Noord van KFOR in Kosovo, beëindigen.

Gedurende deze opdracht heeft hij enkele ervaringen meegemaakt die zijn dagdagelijkse leven kunnen hebben veranderd.

Dit moet u niet verontrusten wat het is zeer waarschijnlijk dat na een korte re-adaptatie periode uw man weer zal zijn zoals bij zijn vertrek.

Om u te helpen bij de aanpassing aan deze situatie en om een snelle terugkeer naar het normale te bespoedigen, hebben we een lijst opgesteld van allerlei dingen die we nodig achten rekening mee te houden voor en na zijn terugkeer naar België.

Wij hopen dat deze raadgevingen u mogen helpen bij de transitie naar een normaal leven, op een zo zacht mogelijke manier en in de beste omstandigheden..

Mocht u toevallig nog bijkomende vragen hebben, gelieve u dan te richten naar de dienst familiehulp bij de 1ste Gemechaniseerde Brigade te Leopoldsborg of in het ergste geval bij het dichtstbijzijnde Militair Hospitaal..

GENERAAL MAJOOR Gr. de MARGNAC
COM.KFOR

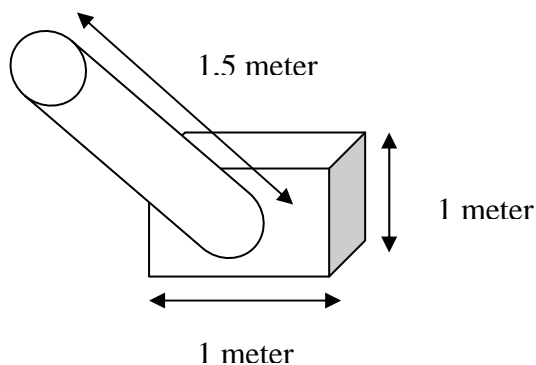
Original signed

ANNEXE I RAADGEVINGEN

Voor zijn aankomst :

- Gelieve enkele dagdagelijkse woorden aan te leren in het Frans, Engels, Italiaans, Grieks, Spaans, Duits, Deens, Servisch en Albanees teneinde in het begin gemakkelijker een conversatie te kunnen voeren. Laat uitschijnen dat u hem begrijpt als hij in het Frans tegen u praat (het moeilijkste voor u zal zijn te ontdekken dat hij werkelijk Frans spreekt)
- Probeer uw eigendom of tenminste uw balkon met prikkeldraad af te bakenen.
- Bedek de wegels in uw tuin en uw terras met een dun laagje vuile aarde en plaats hier en daar grote keien, plastic zakken en allerlei vuilnis.
- Schrijf duidelijk in zwarte letters het woord KFOR op het dak, de deuren en op de motorkap van uw wagen. Je mag ook een Franse vlag of een vlag van de NATO bevestigen aan de antenne.
- In zijn bureel : verduister alle vensters, zet de thermostaat op maximum en verspreid een geur van insecticide van het type « BAYGON GROEN (1)».
- Vraag aan de telefoonmaatschappij om tijdelijk uw telefoonlijn te storen, evenals aan uw INTERNET provider teneinde hem niet te laten schrikken van de eventuele kwaliteit van de verbindingen.
- Vraag aan het postkantoor om zijn post ergens anders toe te laten komen zodat hij ze daar kan afhalen en vermijd in elk geval dat zijn post vroeger dan 8 dagen na verzending toekomt. Vraag ook om slechts één afhaling van de post per 2 weken te voorzien.
- Zorg er voor dat eventuele kranten die hij zou kunnen krijgen minstens ouder zijn dan één maand.
- Indien mogelijk, zorg ervoor dat uw gemeente geen vuurwerk afsteekt in de komende weken of hou hem alvast uit de buurt, teneinde geen familie patroeljes op de been te laten brengen, waarbij hij per se naar wapens wil zoeken.
- Met de hulp van een oude kist en een stuk buis kunt u reeds een « bak voor veiligheidsmaatregelen » in elkaar knutselen die u ofwel aan de voordeur plaatst ofwel in de hall van het appartementsgebouw. Kijk voor de afmetingen op het hier bijgevoegde schema.

(1) Het moet vooral gaan om een geur van industriegassen en uitlaatgassen.

ANNEXE II RAADGEVINGEN

Na zijn terugkeer :

- SPREEK NOOIT HET WOORD «SERV» of «ALBANEES» uit in zijn bijzijn, zelfs niet om te lachen. Maak nooit geen allusies op de termen KOA of KOS.
- Verwittig hem wanneer je met de stofzuiger wil passeren zodat hij eerst zijn documenten kan omdraaien of opbergen. Wees niet beledigd als hij u gedurende de tijd dat u de opkuis doet, continue met een verdachte blik blijft aankijken.
- Voeg 'méthaan sulfonaat de dihydro-ergotamine' of 'sodium hypochigrite' in zijn drinkwater. Verminder geleidelijk de dosis totdat zijn huid weer de normale structuur krijgt.
- Probeer hem op maandag, donderdag en zaterdagavond pizza of hamburger te serveren. Maak nooit een opmerking over zijn eventueel overgewicht probleem.
- Speel af en toe een DVD in het Russisch of Albanees zonder onderschriften. Feliciteer hem af en toe met zijn vooruitgang in de Franse taal of wanneer hij lacht bij een vreemde taal.
- Dien hem de goedkoopst mogelijk koffie op in een plastic beker. Als hij om melk vraagt bekijk hem alsof het dondert in Keulen.
- Was zijn kleren allemaal samen in één zak op de hoogste temperatuur. Wees niet verwonderd van de effecten.
- Ververs de lakens pas om de 2 weken, laat hem ze zelf halen.
- Laat hem geen alcohol drinken voor 18.00 hr. Herinner hem bijtijds aan de "Two Can Rule" (hij mag per avond maximaal twee blikken bier drinken).
- Zet tien minuten voor het slapen gaan even de HIFI keten op maximum en laat af en toe even het geluid van een laagvliegende helikopter door het huis horen.
- Forceer hem nog niet om te slapen in de grote slaapkamer maar laat hem doen als hij op de deur van de berging zijn naam zet en met enkele persoonlijke spullen hier gaat slapen.
- Laat hem absoluut geen nieuws of actualiteiten bekijken want de minste gebeurtenis kan bij hem een uitbarsting teweeg brengen waarbij hij zowel de Serven als de Albanezen de schuld zal geven. Mocht dit ondanks al uw pogingen toch gebeuren, stribbel dan absoluut niet tegen wanneer hij de familie naar buiten jaagt en de kinderen zo wil opstellen om de gevoelige plaatsen (Hij zal ze PrDSS noemen) te bewaken in de tuin: bvb het hondenhok, de kinderschommel, de garage, de tellers enz...
- Vertrouw hem een plastic pistool toe.

ANNEXE III RAADGEVINGEN

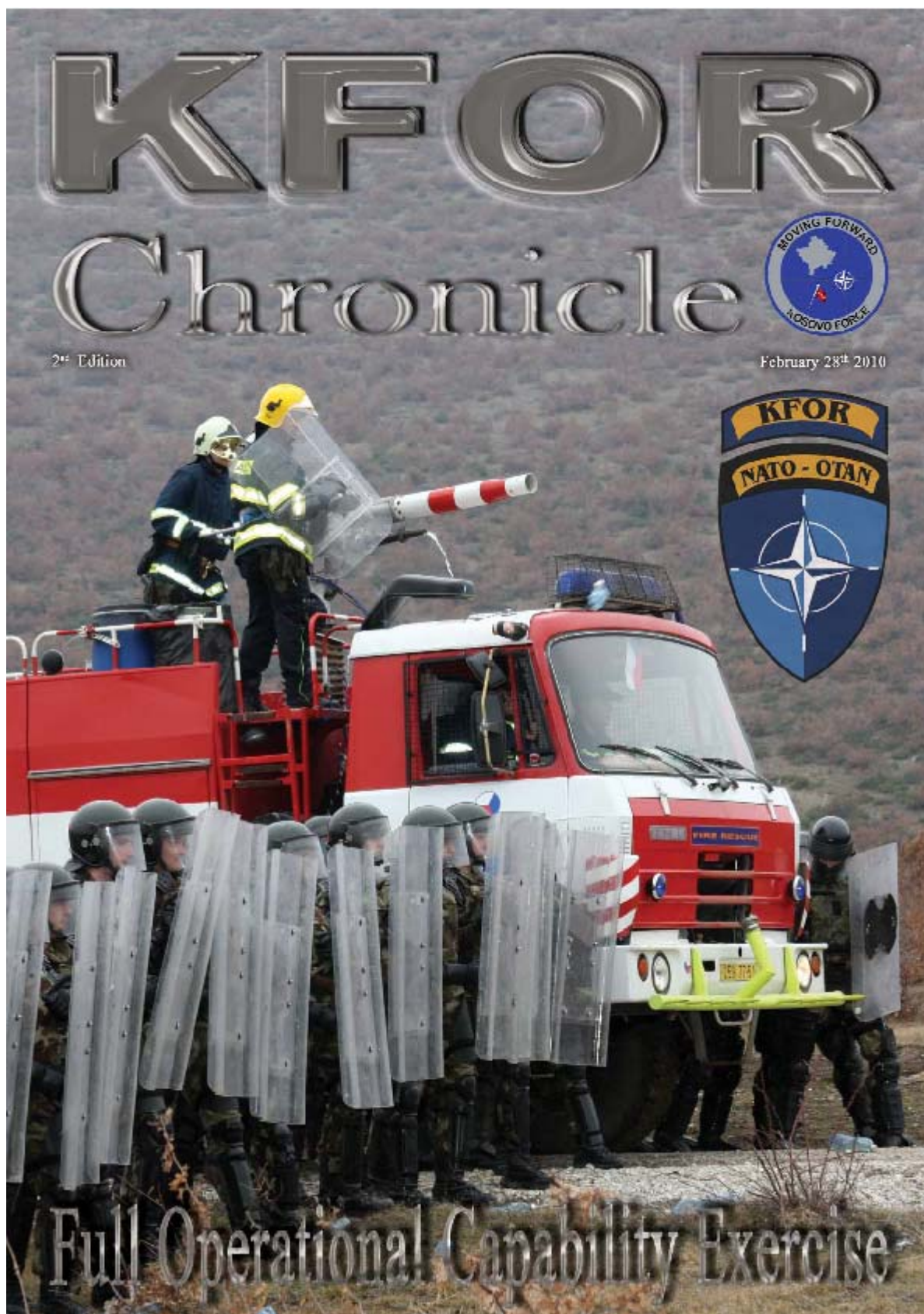
TIJDENS UITSTAPPEN :

MAAK U GEEN ZORGEN INDIEN :

- Hij zijn identiteitskaart toont aan al wie hij tegenkomt. Maar hou hem wel tegen als hij er een gat in wil maken om er een koord aan vast te maken teneinde hem om de hals te willen dragen.
- Hij bij het vertrek uit het huis vergeefs op zoek gaat naar zijn helm, zijn kogelvrije vest en zijn wapen terwijl hij hierbij onbegrijpelijke dingen grommelt in verband met alarmstadia en te respecteren maatregelen. Mocht hij bij het terugkeren vergeten de loop van zijn plastic pistool te steken in de "bak voor veiligheidsmaatregelen" die u eerder maakte, tik hem dan zacht maar vastberaden op de vingers.
- Hij in het restaurant :
 - ❖ Bij het binnenkomen plotseling « AS ISSE » gaat roepen. Maak discreet duidelijk aan de personen die nog rechtstaan dat ze kunnen gaan zitten.
 - ❖ Zeer luid begint te spreken en onnozele grappen over de aanwezigen vertelt in de veronderstelling dat ze hem toch niet verstaan.
- Hij bij het vertrek met de wagen, u vraagt of u : het schrift hebt ingevuld, uw verbindingsmiddelen en "frak" mee hebt en de kaart van de AOR.
- Hij, wanneer hij plaatsneemt als passagier vooraan bij iemand hij plotseling bij het vertrek luidkeels "ALIM TI FI!" gaat roepen. Hij wil gewoon hebben dat men de lichten aan zet.
- Hij u antwoordt met « YES MAM » of « I DID NOT UNDERSTAND NOTHING BUT I WILL EXECUTE, MAM », « KOALAS LOVE KFOR, EKOSSES ARE BAD GUIES » of nog « KFOR MS HQ MNTFN G4 » bij elke zin. Dit is normaal want het contact met de autochtonen en de collega's is diep doorgedrongen.
- Hij absoluut de autobussen wil tellen en de nummerplaten wil opschrijven. Feliciteer hem als hij u s'avonds een duidelijk geschreven lijstje overhandigd. Feliciteer hem ook als het hem niet lukt. Feliciteer hem ook als hij er gewoon aan denkt om het te doen.
- Hij u voorstelt om een blauw zwaailicht op de wagen te installeren. Hij wil u enkel tijd laten winnen bij het toekomen thuis zodat u geen veiligheidsmaatregelen moet toepassen en kunt ontsnappen aan de verdachte blikken van de burens bij het binnenrijden.

BLIJF VOORAL KALM EN HOU MOED, DE PERIODE VOOR RE-INTEGRATIE MAG NIET LANGER DAN TWEE MAAND DUREN.

Bijlage C: Artikel in de NATO Chronicle

Life Threatening in New Structure: "Fast Pelican"

Story and photos by Major Patrick Van Hoesele, Belgium Air Force

With less specialized assets in every National Support Element, it was expected that after the transformation into a Multinational Battle Group, no nation would be capable to solely guarantee a rapid reaction to a life threatening incident.

Because the safety of our soldiers is our main concern, the only acceptable solution was to set up a multinational, interagency team. This had to be a fast intervention team at high readiness with all the necessary elements to face any imaginable situation.

Denmark, France, Greece and Morocco combined their assets and trained their people to work together as a team. Although convinced of the necessity, achieving a multinational cooperation is hard at working level. Military personnel like Military Police,

medical teams, recovery specialists, etc have to work together with civilian fire fighters and Gendarmerie. Not only their specialties were different, but also their native languages. English may be the common language amongst officers in a HQ, but that is not true for the average soldier in the field. But with a common aim and lots of training, these difficulties can be overcome and turned into advantages.

The system works as follows: after a report that an incident has happened and that the life of a military or KFOR civilian is in danger, the Tactical Operation Centre (TOC) of the Multinational Battle Group North (MNBG N) will alert the "Fast Pelican"-team. This team will assemble in 5 minutes and after receiving the necessary information the team is ready to drive towards the scene to secure the victims.

The team consists of:

- a command element that guides the team and stays in contact with the TOC;
- a security element that assures the safety on route and at the spot of the incident;
- a medical element that gives the team its life-saving capability and;
- a rescue element that can liberate a victim out of any situation.

Unless the information clearly supports the contrary, the whole team will be deployed. This is necessary because some remote places in MNBG N area of responsibility are almost a 2 hour drive away. Due to this, it is better to deploy too much equipment, than not enough.

The mission of saving lives is a strong motivator for this test-bed for the multinational cooperation at the basic level. As a mutual understanding and trust will increase, this experience will for sure serve as a basis for further expansion of the multinational in the Battle Group.

28 KFOR Chronicle, February 2010

KFOR Chronicle, February 2010 29